II

*(Nelegislativní akty)*

# ROZHODNUTÍ

## ROZHODNUTÍ KOMISE

**ze dne 26. ledna 2010**

**o státní podpoře C 56/07 (dříve E 15/05), kterou Francie poskytla společnosti La Poste**

*(oznámeno pod číslem K(2010) 133)*

**(Pouze francouzské znění je závazné)**

**(Text s významem pro EHP)**

(2010/605/EU)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie [1], a zejména na čl. 108 odst. 2 první pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Dohodu o Evropském hospodářském prostoru, a zejména na čl. 62 odst. 1 písm. a) této dohody,

po výzvě zúčastněných stran k předložení připomínek v souladu s výše uvedenými ustanoveními [2],

vzhledem k těmto důvodům:

### 1. POSTUP

(1) Komise dne 21. prosince 2005 schválila převod bankovních a finančních činností ze společnosti La Poste na její dceřinou společnost La Banque Postale [3]. Komise ve svém rozhodnutí zdůraznila, že otázka neomezené záruky státu ve prospěch La Poste bude předmětem zvláštního postupu.

(2) Dne 21. února 2006 informovala Komise podle článku 17 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 [4], kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jako „procesní nařízení"), francouzské orgány o svých předběžných závěrech ohledně neomezené záruky státu, která vyplývá z postavení La Poste a která představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, a vyzvala je, aby předložily své připomínky. Jelikož tato předpokládaná neomezená záruka státu vstoupila v platnost před 1. lednem 1958, Komise použila procesní pravidla o stávajících podporách podle čl. 1 písm. b) výše uvedeného procesního nařízení [5].

(3) Komise obdržela odpověď francouzských orgánů dne 24. dubna 2006.

(4) Komise dne 4. října 2006 vyzvala Francii podle článku 18 procesního nařízení, aby nejpozději dne 31. prosince 2008 zrušila záruku za všechny závazky ve prospěch La Poste vyplývající z jejího postavení.

(5) Komise dne 6. prosince 2006 obdržela oznámení francouzských orgánů, které zpochybňuje závěry předložené Komisí v jejím dopise ze dne 4. října 2006.

(6) Po setkání s odbory Komise, pověřenými hospodářskou soutěží (dále jako „GŘ pro hospodářskou soutěž"), předložily francouzské orgány Komisi dopisem ze dne 16. ledna 2007 návrh změny prováděcího nařízení k zákonu č. 80-539 ze dne 16. července 1980 o povinnostech v oblasti správy a o výkonu rozsudků právnickými osobami veřejného práva [6] (dále jako „zákon ze dne 16. července 1980"), tj. nařízení č. 81-501 ze dne 12. května 1981 k provádění zákona ze dne 16. července 1980 o povinnostech v oblasti správy a o výkonu rozsudků právnickými osobami podle veřejného práva [7] (dále jako „nařízení ze dne 12. května 1981").

(7) Na žádost Komise o objasnění zaslaly francouzské orgány oznámení obdržené dne 1. února 2007, které vysvětluje situaci věřitelů La Poste v případě, kdy by se La Poste ocitla ve finančních potížích.

(8) Francouzské orgány oznámením ze dne 19. března 2007 zaslaly dodatečný návrh v tom smyslu, že se spolu s La Poste zaváží, že ve všech smlouvách o financování a emisních prospektech bude uvedeno, že neexistuje záruka.

(9) Komise dopisem ze dne 29. listopadu 2007 informovala Francii o svém rozhodnutí zahájit řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU proti tomuto opatření (dále jako „rozhodnutí o zahájení řízení").

(10) Rozhodnutí o zahájení řízení bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ([8]). Komise vyzvala zúčastněné, aby předložili připomínky k dotčenému opatření.

(11) Komise v této věci neobdržela od zúčastněných stran žádné připomínky.

(12) Komise obdržela písemné připomínky Francie dne 23. ledna 2008.

(13) Komise zveřejnila na internetových stránkách GŘ pro hospodářskou soutěž výběrové řízení na vypracování studie o neomezené záruce Francouzské republiky ve prospěch La Poste. Před uplynutím lhůty stanovené na 21. dubna 2008 byly doručeny čtyři nabídky. Vypracování studie bylo svěřeno paní Sophii NICINSKI, universitní profesorce veřejného práva a autorce publikací o státních zárukách za veřejnou výrobní a obchodní instituci. Tato odbornice (dále jako „odborník Komise") odevzdala zprávu dne 17. listopadu 2008.

(14) Po zveřejnění informací v tisku, že francouzská vláda schválila návrh zákona potvrzujícího změnu postavení La Poste, dotázala se Komise Francie dne 20. července 2009, zda je ochotna zavázat se k přeměně La Poste na akciovou společnost podléhající řízení týkajícímu se soudní správy a soudního vyrovnání obecného práva. Komise s tímtéž dopisem zaslala francouzským orgánům zprávu svého odborníka.

(15) Oznámením zaslaným dne 31. července 2009 informovala Francie Komisi, že Rada ministrů na zasedání dne 29. července 2009 schválila návrh zákona o La Poste a poštovních činnostech, která ustanovuje přeměnu La Poste na akciovou společnost ke dni 1. ledna 2010. Francouzské orgány kromě toho uvedly, že zašlou své připomínky ke zprávě odborníka Komise.

(16) Po dvou písemných upomínacích dopisech Komise datovaných ke dni 9. září a 6. října 2009 sdělila Francie v oznámení zaslaném dne 27. října 2009 své připomínky ke zprávě odborníka Komise a zaslala stanovisko pana Guy Carcassonne, univerzitního profesora s agregací pro právnické fakulty (dále jako „znalec francouzských orgánů").

(17) Dne 11. prosince 2009 byla podána změna návrhu zákona o La Poste a poštovních činnostech, jíž se odkládá přeměna La Poste na akciovou společnost na březen 2010.

## 2. **POPIS OPATŘENÍ**

(18) Zákonem č. 90-568 ze dne 2. července 1990 o organizování veřejných služeb La Poste a o France-Télécom ([9]) (dále jako „zákon ze dne 2. července 1990") bylo přeměněno bývalé generální ředitelství pošt a telekomunikací na dvě právnické osoby veřejného práva: La Poste a France-Télécom.

(19) Zákon nestanovil určité právnické osoby jako veřejné instituce správní povahy (EPA) nebo veřejné instituce výrobní a obchodní povahy (EPIC) ([10]). To je případ La Poste. Kasační soud (druhý občanskoprávní senát) ([11]) se v rozsudku ze dne 18. ledna 2001 nicméně podržel zásady, podle níž je La Poste rovnocenná EPIC ([12]). Právní důsledky postavení La Poste jsou následující:

### 2.1 *NEPOUŽITELNOST INSOLVENČNÍHO ŘÍZENÍ A KONKURZNÍHO ŘÍZENÍ NA LA POSTE*

(20) Článek 1 zákona ze dne 2. července 1990 určil La Poste jako právnickou osobu veřejného práva. Právnické osoby veřejného práva ve Francii tedy nepodléhají obecnému právu ve věcech soudní správy a soudního vyrovnání.

(21) Nepoužitelnost insolvenčního řízení a konkurzního řízení na právnické osoby veřejného práva vyplývá z obecné zásady nezabavitelnosti majetku právnických osob veřejného práva, uznávané francouzskou judikaturou, zejména Kasačním soudem již od konce 19. století ([13]).

(22) Kromě toho článek 2 zákona č. 85-98 ze dne 25. ledna 1985 o soudní správě a soudním vyrovnání podniků ([14]) (dále jako „zákon ze dne 25. ledna 1985"), který vymezuje působnost řízení týkajícího se soudní správy a soudního vyrovnání veřejného práva ve Francii, změněný na článek L 620-2 obchodního zákoníku, stanoví: „Soudní správa a soudní vyrovnání se vztahují na všechny obchodníky, na všechny osoby zapsané v živnostenském rejstříku, na všechny zemědělce a na všechny právnické osoby soukromého práva." Ze znění tohoto článku, jakož i z jeho výkladu podávaného francouzskou judikaturou ([15]) vyplývá, že hromadná řízení obecného práva se nevztahují na právnické osoby veřejného práva.

2.2 *POUŽITELNOST ZÁKONA ZE DNE 16. ČERVENCE 1980 A ZÁSADY KONEČNÉ ODPOVĚDNOSTI STÁTU ZA DLUHY PRÁVNICKÝCH OSOB VEŘEJNÉHO PRÁVA NA LA POSTE*

(23) Zákon ze dne 16. července 1980 se vztahuje na La Poste, která je zákonem ze dne 2. července 1990 určena jako právnická osoba veřejného práva.

(24) Ustanovení čl. 1 odst. II zákona ze dne 16. července 1980 stanoví: „jestliže správní celek nebo veřejná instituce byla pravomocně odsouzena k zaplacení peněžní částky, jejíž výše je stanovena v samotném rozsudku, tato částka musí být uhrazena nebo poukázána k úhradě ve lhůtě dvou měsíců od data doručení soudního rozhodnutí. Nedojde-li k uhrazení nebo poukázání v této lhůtě, představitel státu v departementu nebo dozorčí orgán provede úhradu z moci úřední. V případě nedostatečných prostředků představitel státu v departementu nebo dozorčí orgán zašle správnímu celku nebo instituci úřední výzvu, aby vytvořily potřebné zdroje; pokud řídící orgán správního celku nebo instituce tyto zdroje neuvolnily nebo nevytvořily, představitel státu v departementu nebo dozorčí orgán toto zajistí a v případě potřeby provede úhradu z moci úřední".

(25) Ustanovení čl. 3-1 čtvrtého pododstavce nařízení ze dne 12. května 1981 stanoví, že „zůstala-li úřední výzva po uplynutí těchto lhůt bez účinku ([16]), představitel státu nebo dozorčí orgán zanese výdaj do rozpočtu správního celku nebo instituce v prodlení. V případě potřeby uvolní potřebné zdroje buď snížením prostředků, určených na jiné výdaje nebo dosud nevyužitých, anebo navýšením zdrojů". Nakonec čl. 3-1 druhý pododstavec uvedeného nařízení stanoví, že „pokud územní samospráva nebo veřejná instituce ve lhůtě osmi dnů od úředního oznámení o zaúčtování prostředků dlužnou částku neuhradily, učiní tak představitel státu nebo dozorčí orgán z moci úřední ve lhůtě jednoho měsíce".

(26) Výše uvedené nařízení ze dne 12. května 1981 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením č. 2008-479 ze dne 20. května 2008 o výkonu rozsudku odsuzujícího státní správní celky k peněžitému trestu. Článek 10 nového nařízení přejímá nicméně ustanovení čl. 3-1 čtvrtého a pátého pododstavce nařízení ze dne 12. května 1981 ([17]). Nemění tudíž zásadně toto opatření.

(27) Kromě toho oběžník ze dne 16. října 1989 ([18]) stanoví, že „v případě nedostatečných nebo chybějících úvěrů, situace uvedená v čl. 1 odst. II druhém pododstavci zákona ze dne 16. července 1980, je příkazce rovněž povinen před uplynutím lhůty čtyř měsíců o tom informovat věřitele doporučeným dopisem s doručenkou a upřesnit výši částky, která bude později uhrazena. Tato úhrada se bude týkat buď celé dlužné částky v případě zcela chybějících úvěrů, nebo zůstatku v případě nedostatečných úvěrů".

(28) Ze souhrnu těchto ustanovení vyplývá, že zákon ze dne 16. července 1980 a prováděcí předpisy k němu jsou určeny pouze k výkonu pravomocných soudních rozhodnutí, která odsuzují buď stát nebo správní celek nebo veřejnou instituci k zaplacení peněžité částky. Nestanoví řízení o správě nebo konkurzu.

(29) Kromě toho zákon ze dne 16. července 1980 a prováděcí předpisy k němu výslovně označují stát jako orgán příslušný ke splácení dluhů veřejných institucí. Stát disponuje významnými pravomocemi: jedná se jednak o nařízení úhrady z moci úřední, jednak o vytváření dostatečných zdrojů. Toto vede ke zkoumání, do jaké míry lze možnosti odškodnění věřitelů prostřednictvím uplatnění odpovědnosti státu v případě neplnění ze strany La Poste považovat za formu záruky.

(30) Kromě obou předchozích článků (nepoužitelnost insolvenčních řízení a použitelnost zákona ze dne 16. července 1980) zdůraznila Komise ve svém rozhodnutí o zahájení řízení, že pravidla použitelná na určitá EPIC se mohou uplatnit rovněž na La Poste:

2.3 *PŘEVOD POVINNOSTÍ ZRUŠENÉHO EPIC NA JINOU VEŘEJNOU INSTITUCI NEBO NA STÁT*

(31) Kodifikační předpis č. 02-060-M95 ze dne 18. července 2002 o úpravě financování a účetnictví státních veřejných institucí výrobní a obchodní povahy ([19]) (dále jako „kodifikační předpis") počítá s dvěma hypotézami v případě uzavření EPIC, v nichž působí veřejný účetní.

— buď nová veřejná instituce nahradí dřívější EPIC a převezme jeho majetek, práva a povinnosti,

— anebo právní dokument prohlásí veřejnou instituci za zrušenou v tom případě „právní dokument o zrušení instituce již může určit obročníka konkurzního zůstatku, obvykle stát" ([20]).

(32) Příručka k finanční organizaci založení, přeměně a zrušení státních veřejných institucí a sdružení veřejného zájmu ze dne 14. listopadu 2006 (dále jako „příručka k finanční organizaci"), dostupná na internetových stránkách ministerstva financí, upřesňuje ([21]): „Právní dokument rušící instituci musí výslovně stanovit převod práv, majetku a povinností rušené instituce v uspořádání, které přebírá její činnost nebo její jmění (tj. buď veřejná společnost, nebo stát)" […] „Obecněji musí být stanoveno, že nová instituce nahrazuje právnické osoby, jejichž činnost přebírá s právy a povinnostmi vyplývajícími z dosud uzavřených smluv za účelem plnění poslání, jimiž byla pověřena".

(33) Ačkoli ustanovení kodifikačního předpisu a příručky o finanční organizaci lze použít pouze na EPIC, v nichž působí veřejný účetní, určité články naznačují, že dluhy EPIC, v nichž nepůsobí veřejný účetní, budou rovněž převedeny na stát nebo jinou veřejnou společnost.

(34) Například Charbonnages de France v poznámkách ke svým finančním účtům ze dne 31. prosince 2000 oznámila, že veškerá práva a povinnosti EPIC musí být v případě jejího zrušení převedeny buď na jiný právnický subjekt veřejného práva, anebo přímo na francouzskou vládu, a podmínky takového převodu musí být upřesněny zákonem přijatým za účelem zrušení dotyčné EPIC. Toto tvrzení se neomezuje pouze na EPIC, v nichž působí veřejný účetní; v Charbonnages de France ostatně veřejný účetní nepůsobí.

(35) Kromě toho podle určitých ratingových agentur při případném zrušení ERAP (Entreprise de recherches et d'activités pétrolières) ([22]), i když ERAP je rovněž EPIC, kde veřejný účetní nepůsobí, zůstatek jeho dluhu a jeho aktiv bude rovněž převeden na stát. Podle agentury Fitch ([23]) „ERAP jakožto EPIC nepodléhá likvidačnímu řízení. Může být zrušen pouze legislativním opatřením a v tomto případě zůstatek jeho dluhu a jeho aktiv připadá státu". Podle agentury Moody's ([24]) „ERAP nemůže být předmětem restrukturalizací uložených procesním soudem pro soudní vyrovnání. V případě zrušení společnosti tak její aktiva/pasiva budou převedena na orgán odpovědný za její založení, to znamená přímo na stát".

(36) S ohledem na tyto skutečnosti, a ačkoli u La Poste nepůsobí veřejný účetní ([25]), je zapotřebí posoudit, zda za předpokladu konkurzu lze zásadu převodu dluhů na stát nebo jiný právnický subjekt veřejného práva použít na La Poste vzhledem k jejímu postavení rovnocennému EPIC. Věřitel tudíž bude mít záruku, že o pohledávku nepřijde a může se spokojit s nižší úrokovou sazbou nebo poskytnout výhodnější podmínky a platební lhůty, než kdyby taková záruka neexistovala. Takový převod bude mít tedy stejný účinek jako záruka.

2.4 *PŘÍMÝ PŘÍSTUP K ÚČTŮM STÁTNÍ POKLADNY*

(37) Dále podle agentury Fitch ([26]) „platební schopnost ERAP je zaručena jeho okamžitým přístupem k účtu záloh státní pokladny". Jelikož ERAP je EPIC, je zapotřebí posoudit rovněž možný přístup La Poste k účtům záloh státní pokladny.

## 3. **PŘIPOMÍNKY A NÁVRHY FRANCOUZSKÝCH ORGÁNŮ**

(38) Následně po rozhodnutí o zahájení sdělily francouzské orgány Komisi své připomínky a návrhy dopisem ze dne 23. ledna 2008. Tento dopis doplňuje připomínky a návrhy rozvedené v předchozích dopisech francouzských orgánů ([27]) a shrnuté v rozhodnutí o zahájení řízení.

3.1 *PŘIPOMÍNKY FRANCOUZSKÝCH ORGÁNŮ*

(39) Francouzské orgány popírají jednak existenci záruky, jednak poskytnutí výhody La Poste.

3.1.1 ABSENCE ZÁRUKY

(40) Podle francouzských orgánů jednak není veřejným institucím poskytována automatická záruka v důsledku jejich postavení (A), jednak je odůvodnění Komise v rozhodnutí o zahájení řízení chybné (B).

A. ***Veřejným institucím není poskytována automatická záruka v důsledku jejich postavení*** ([28])

(41) Za prvé, žádný právní dokument ani žádné rozhodnutí nezavádí zásadu, podle které by stát za dluhy EPIC ručil ze zásady a neomezeně.

(42) Za druhé, judikatura se vyslovila k absenci záruk. Zejména v rozhodnutí ohledně Société de l'hôtel d'Albe ([29]) Státní rada rozhodla, že „státní úřad pro cestovní ruch jako finančně samostatná právnická osoba (…) je veřejnou institucí, že v důsledku toho stát nemůže být povinen hradit dluhy sjednané touto institucí; že ministr veřejných prací tudíž právem odmítl vyhovět žádosti [věřitele]." Táž úvaha zjevně následovala, pokud jde o místní správní celky v obou rozhodnutích Státní rady ve věci *Campoloro* ([30]).

(43) Za třetí, ústavní zákon ze dne 1. srpna 2001 o rozpočtových zákonech ([31]) (dále jako „LOLF") stanoví, že záruka může být zřízena pouze ustanovením rozpočtového zákona ([32]). Podle znalce francouzských orgánů ([33]) tudíž od úplného nabytí účinnosti LOLF ke dni 1. ledna 2005 nemohla být podle zákona vystavena žádná implicitní záruka. Na dluhy sjednané společností La Poste před 1. lednem 2005 se tudíž nevztahovala žádná implicitní záruka. Pokud se jedná o dluhy sjednané společností La Poste před dnem 1. ledna 2005, znalec francouzských orgánů má za to, že při neexistenci sporného rozhodnutí nelze stanovit, zda neplatnost implicitních záruk vystavených před dnem 1. ledna 2005, jejichž poskytnutí nebylo výslovně povoleno rozpočtovým zákonem, by mohla – nebo nemohla – být zamítnuta z důvodu dodržování práv věřitele chráněných ústavou.

(44) Za čtvrté, kdyby EPIC byla poskytnuta státní záruka, změna jejich postavení by vyžadovala zavedení opatření k ochraně práv věřitelů. Takový mechanismus však nikdy nebyl zaveden. Naopak při přeměně správy pošt a telekomunikací na samostatnou právnickou osobu (La Poste) ke dni 1. ledna 1991 stát výnosem ze dne 31. prosince 1990 poskytl výslovnou záruku za dluhy sjednané před 31. prosincem 1990 a převedené na La Poste. Toto nebylo nutné, kdyby La Poste jakožto instituci s postavením rovnocenným EPIC byla statutárně poskytnuta státní záruka. Byly rovněž přijaty právní a správní předpisy, které poskytují státní záruky za určité činnosti ERAP a Francouzské agentury pro rozvoj, které jsou obě EPIC.

(45) Nakonec francouzské orgány citují z článku ([34]) pana Labetoullea, bývalého předsedy sekce sporných věcí Státní rady. Podle p. Labetoullea „právně neexistuje žádné automatické poskytování, využívání a rozsah této záruky [státní záruky, která by se plnoprávně vztahovala na státní veřejné instituce]."

B. ***Odůvodnění Komise o existenci záruky je chybné*** ([35])

a) **Úhrada jednotlivých pohledávek není zaručena**

1. *Zákon ze dne 16. července 1980 nemůže zakládat záruku*

(46) Podle francouzských orgánů ([36]) uděluje zákon ze dne 16. července 1980 dozorčím orgánům pravomoc přenést výkon pravomoci na výkonný orgán osoby, kterou nahrazuje. Z toho titulu může dozorčí orgán vykonávat pouze pravomoci tohoto výkonného orgánu, které nezahrnují možnost volně nakládat se státním rozpočtem. Zákon ze dne 16. července 1980 tudíž neukládá státu povinnost použít své vlastní zdroje.

(47) Francouzské orgány se na podporu tohoto výkladu dovolávají přípravných prací na zákonu ze dne 16. července 1980. Při těchto jednáních se vláda postavila proti změnám, které by státu ukládaly povinnost mimořádného finančního příspěvku územní samosprávě, jejíž zdroje by byly pro výkon soudního rozhodnutí nedostatečné.

(48) Francouzské orgány se odvolávají rovněž na články zásadního významu ([37]). Tyto články připomínají, že výraz „toto zajistí", uvedený v článku 1 zákona ze dne 16. července 1980, odkazuje na právo „přenést pravomoci", podle něhož „je zásadou, že substituent má tytéž pravomoci jako ten, který je substituován", poskytnutí mimořádného finančního příspěvku je kromě toho „mimo výkon práva přenést pravomoci", a zákon ze dne 16. července 1980 je tudíž nestanoví.

(49) Francouzské orgány nakonec uvádějí rozhodnutí Státní rady ze dne 10. listopadu 1999 ([38]) a 18. listopadu 2005 ([39]) ve věci *Campoloro*. Státní rada měla za to, že nahrazení obce, která je v prodlení, státem není uvedeno v seznamu povinností uložených zákonem ze dne 16. července 1980. Kromě toho Státní rada při zjišťování, zda je potřeba uplatnit odpovědnost státu pouze při provinění, navíc závažném, ze zásady vyloučila jakoukoli formu odpovědnosti „ze zákona", tudíž i jakoukoli formu záruky.

2. *Plnou odpovědnost státu, odůvodněnou pouhým nedostatkem aktiv, nelze uplatnit*

(50) Francouzské orgány kromě toho prohlašují, že možnosti odškodnění věřitelů právnických osob veřejného práva prostřednictvím uplatnění odpovědnosti za restriktivních podmínek nelze považovat za formu záruky. Záruka předpokládá, že ručitel jedná za poživatele záruky. Jedná-li se o odpovědnost za provinění nebo v případě plné odpovědnosti o důsledky bezúhonného jednání, je záruka úplně vyloučena.

(51) Dále francouzské orgány zastávají názor, že v každém případě není možno uplatnit odpovědnost státu pouze z důvodu, že prefekt nebo dozorčí orgán nemohl přijmout žádná opatření, aby byla umožněna úhrada pohledávky z důvodu finanční a majetkové situace správního celku nebo veřejné instituce.

(52) Pokud se jedná o provinění, navíc závažné, nepoužijí-li prefekt nebo dozorčí orgán své pravomoci v případě, že žádné opatření neumožňuje úhradu pohledávky ze strany správního celku nebo veřejné instituce, nelze to samo o sobě považovat za provinění.

(53) Pokud jde o plnou odpovědnost, vylučují ji přinejmenším dvě okolnosti:

— za prvé, odpovědnost osoby, po níž je požadována náprava, lze uplatnit pouze tehdy, pokud jednání (včetně nečinnosti), které je jí přičítáno, bylo přímou příčinou újmy. V případě nedostatečných aktiv však není příčinou újmy způsobené věřiteli jednání nebo nečinnost správního orgánu, nýbrž platební neschopnost správního celku nebo veřejné instituce.

— za druhé, plná odpovědnost je odvozena ze zásady rovnosti před veřejnými břemeny. Podle francouzských orgánů je však v daném případě obtížné rozeznat, jak by se újma způsobená věřiteli mohla projevit porušením rovnosti před veřejnými břemeny. Na rozdíl od věci, která vedla k judikatuře Couitéas ([40]), totiž v tomto případě žádný státní orgán nerozhodne, aby nedošlo k výkonu rozsudku z důvodů veřejného zájmu. Jedná se o případ, v němž se veřejná moc střetává s praktickou nemožností přijetí opatření, která by umožnila výkon soudního rozhodnutí a uspokojení věřitelů, a nikoli s nemožností z rozhodnutí z nutných důvodů veřejného zájmu. Podle francouzských orgánů tudíž odkaz na odpovědnost z důvodu porušení rovnosti před veřejnými břemeny nemůže vyplývat z pouhého zjištění platební neschopnosti. Ohledně argumentu, který Komise uvádí v 59. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení, podle něhož „pokud by představitel státu upřednostnil zachování kontinuity veřejné služby před právem věřitele na uspokojení, nelze vyloučit možnost uplatnění plné odpovědnosti státu", francouzské orgány uznávají, že na představitele státu je při dodržování postupu zavedeného zákonem ze dne 16. července 1980 kladen požadavek kontinuity veřejné služby. Nicméně, i kdyby podle francouzských orgánů soudce nařídil odškodnění věřitele, v důsledku takového odškodnění by se věřitel opět ocitl v situaci jako podle obecného práva, neboť v tomto posledním případě by byl dotyčný majetek rozprodán a souhrn věřitelů by obdržel odpovídající částku. Pro věřitele by z toho tudíž nevyplývala žádná výhoda.

b) **[…]** (*)

1. *Nepoužitelnost řízení o správě a konkurzu obecného práva na právnické osoby veřejného práva nevylučuje možnost úpadku EPIC nebo konkurzního řízení proti ní*

(54) Podle francouzských orgánů opírá Komise svoji analýzu o své sdělení z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk ([41]), zvláště o jeho bod 2.1.3, který stanoví, že „za podporu ve formě záruky Komise považuje rovněž výhodnější úvěrové podmínky získané podniky, jejichž právní forma vylučuje konkurzní řízení nebo jiná řízení v případě platební neschopnosti, nebo zajistí výslovnou státní záruku nebo pokrytí ztrát státem".

(55) Francouzské orgány berou na vědomí, že podmínky Smlouvy o ES jsou nadřazeny sdělení z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk, přičemž zdůrazňují dva činitele, které podle jejich názoru zbavují uvedené sdělení v daném případě účinnosti:

— sdělení z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk zdůrazňuje skutečnost, že případná podpora vyplývá z „výhodnějších úvěrových podmínek", které lze přičítat vyloučení možnosti konkurzního řízení; Komise však existenci takových „výhodnějších úvěrových podmínek" neprokázala,

— sdělení z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk se týká případu, v němž právní forma vylučuje jakékoli konkurzní nebo insolvenční řízení, a nikoli zvláštní řízení, Komise však neprokázala, že La Poste nemůže vyhlásit úpadek, ani že nelze zavést žádné insolvenční řízení.

(56) Podle francouzských orgánů je však zákon ze dne 25. ledna 1985 pouze zákonem procesním. Skutečnost, že EPIC nespadají do jeho působnosti, neznamená, že u EPIC nemůže dojít k zastavení plateb, stejně jako nezakazuje zahájit proti nim řízení o správě, konkurzu nebo úpadku *ad hoc*.

2. *Uplatnění „řízení" zavedeného zákonem ze dne 16. července 1980 spíše než hromadné řízení obecného práva věřitele nijak nezvýhodňuje*

(57) Po analýze 68. bodu odůvodnění rozhodnutí o zahájení dospěly francouzské orgány k závěru, že Komise používá dvou kritérií pro posouzení, zda použití zvláštního řízení v případě platební neschopnosti subjekt podléhající tomuto řízení zvýhodňuje oproti podnikům podléhajícím obchodnímu právu:

— kritérium zveřejnění: řízení následující v případě platební neschopnosti La Poste by mělo být stanoveno a zveřejněno,

— kritérium rovnocennosti: toto řízení by mělo být buď řízením soukromého práva, nebo řízením, které propůjčuje věřitelům La Poste práva, která nejsou větší, než by měli při použití obchodního práva.

(58) Ačkoli francouzské orgány popírají nutnost dodržování těchto dvou kritérií ([42]), pokud Komise považuje tato kritéria za nezbytná a dostatečná, francouzské orgány podle nich posoudí, zda uplatnění ustanovení zákona ze dne 16. července 1980 zvýhodňuje věřitele právnických subjektů veřejného práva oproti věřitelům podniků podléhajících hromadným řízením obecného práva.

(59) Pokud se týká kritéria zveřejnění, francouzské orgány mají za to, že řízení zavedené zákonem ze dne 16. července 1980 je řádně vymezeno ratingovými agenturami jako použitelné v případě platební neschopnosti EPIC, jak o tom svědčí ratingy agentur uváděné Komisí ohledně ERAP.

(60) Pokud jde o kritérium rovnocennosti, francouzské orgány rozlišují případ, kdy lze použít požadavek kontinuity veřejné služby, od případu, kdy takový požadavek uplatnit nelze.

i) „řízení" zavedené zákonem ze dne 16. července 1980, analyzované z pohledu zkoušky rovnocennosti – mimo rámec požadavku kontinuity veřejné služby

(61) Kdyby podle francouzských orgánů La Poste nebyla schopna splatit své dluhy a kdyby nebylo možno použít požadavek kontinuity veřejné služby, následovalo by další řízení: v nepravděpodobném případě prokázaných finančních potíží a než dojde k situaci nedostatku zdrojů by byl podnik v první etapě nucen vstoupit v jednání se svými věřiteli za účelem vypracování plánu ozdravení pasiv. V druhé etapě, pokud by plán nebyl posouzen jako dostatečný, nebo kdyby neumožňoval odstranit finanční potíže a pokud by nebyla uzavřena nová dohoda s věřiteli, přinejmenším někteří z nich by mohli předat věc příslušnému soudu, aby dosáhli odsouzení dlužníka, a tudíž uznání své pohledávky. V tom případě by bylo uplatněno řízení zavedené zákonem ze dne 16. července 1980. V případě potřeby by vedlo k tomu, že by za řídící orgán La Poste nastoupil dozorčí orgán, aby přijal nezbytná rozhodnutí k zaplacení jejích dluhů ze zdrojů instituce. Kdyby řízení zavedené zákonem ze dne 16. července 1980 narazilo na nedostatek zdrojů La Poste a kdyby tedy dozorčí orgán neměl věcnou možnost vytvořit zdroje nezbytné k zaplacení dlužné částky, neboť by neměl již žádná aktiva k prodeji, řízení by bylo podle zákona ze dne 16. července 1980 ukončeno.

(62) Podle francouzských orgánů by tudíž za předpokladu, že není uplatnitelný žádný požadavek veřejné služby, uplatnění „řízení" zavedeného zákonem ze dne 16. července 1980 mohlo mít za následek prodej souhrnu aktiv La Poste, avšak v případě nedostatku aktiv by toto řízení neumožnilo uspokojit souhrn věřitelů La Poste. Na

konci řízení by dlužníci subjektu podléhajícího zákonu ze dne 16. července 1980 globálně vzato obdrželi stejnou částku jako věřitelé subjektu podléhajícího obchodnímu právu, tj. částku získanou prodejem aktiv.

(63) Toto řízení se liší od řízení použitelného v obchodním právu pouze ve dvou aspektech:

— neexistence hromadného jednání s věřiteli: na rozdíl od řízení soukromého práva, v němž je s věřiteli jednáno hromadně a věřitelé jsou uspokojováni podle přednostního pořadí sestupně a v poměru k disponibilním částkám, řízení zavedené zákonem ze dne 16. července 1980 se vyznačuje skutečností, že pouze jednání věřitele mu umožňuje zachování jeho práv. Logika zákona ze dne 16. července 1980 je taková, že „kdo dřív přijde, ten dřív bere“,

— představitel státu pod dohledem správního soudu (dohled nad závažným proviněním, jak jej ustanovila Státní rada ve výše uvedeném rozhodnutí *Campoloro* z listopadu 2005) zastává funkci rovnocennou funkci likvidátora a správce konkurzní podstaty.

(64) Francouzské orgány mají za to, že po ukončení řízení již věřitelé nemají možnost opravného prostředku. Podle francouzských orgánů totiž odpovědnost státu nelze uplatnit pouze na základě nedostatečnosti aktiv. Stejně tak věřitelé v řízení soukromého práva „nenabývají znovu svého práva na samostatné soudní stíhání“ po ukončení soudního vyrovnání ([43]) s výhradou výjimky.

ii) Řízení zavedené zákonem ze dne 16. července 1980, analyzované z pohledu zkoušky rovnocennosti s přihlédnutím k požadavku kontinuity veřejné služby.

(65) Za předpokladu, že by kontinuita veřejné služby byla zajištěna, francouzské orgány připouštějí, že by představitel státu při výkonu svých pravomocí svěřených zákonem ze dne 16. července 1980 mohl rozhodnout, že určitá aktiva nezbytná k plnění poslání veřejné služby nebudou prodána. Pokud by určitý majetek nebyl postoupen z důvodů požadavku kontinuity veřejné služby a stát by za něj neposkytl náhradu, projevila by se tato skutečnost sníženým prodejem aktiv a odpovídajícím snížením částek, které by věřitelé mohli obdržet. Řízení neuděluje věřitelům La Poste větší práva, než která by měli při použití obchodního práva. Podle francouzských orgánů je tudíž kritérium rovnocennosti stanovené Komisí tím spíše splněno.

(66) Francouzské orgány nicméně připouštějí, že za tohoto předpokladu by bylo možno dovolávat se plné odpovědnosti státu, která by se projevila odškodněním věřitelů ve výši újmy, kterou utrpěli, tj. až do výše prodejní hodnoty aktiv, o nichž představitel státu zákonně rozhodl, že nebudou prodána. Podle francouzských orgánů by však toto odškodnění mělo pouze ten důsledek, že by se věřitelé opět ocitli v situaci, která vyplývá z uplatnění obecného práva a nepropůjčila by jim s ohledem na zkoušku rovnocennosti větší práva než ta, která by měli v rámci obecného práva.

(67) Francouzské orgány dospěly k závěru, že řízení zavedené zákonem ze dne 16. července 1980 dodržuje kritéria rovnocennosti a zveřejnění, stanovená Komisí, která jsou postačující pro vyloučení výhody. Domnívají se, že není oprávněné podrobit La Poste závažnému a složitému řízení obecného práva.

3. *Právní dokumenty, které uvádí Komise ohledně povinností plynoucích z vyčerpání zdrojů instituce, se neuplatňují na La Poste*

(68) Podle francouzských orgánů se právní dokumenty, které uvádí Komise v rozhodnutí o zahájení řízení, zejména v 69. bodě odůvodnění, neuplatňují ani nepřenášejí na La Poste.

3.1.2 ABSENCE VÝHODY

(69) Podle francouzských orgánů se analýza Komise ohledně existence selektivní výhody rozvíjí podle dvou hledisek:

— argumentace v kruhu založená na sdělení z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk,

— analýza předpokládaného vlivu uvedeného opatření na ratingové agentury.

A. ***Ze sdělení Komise z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk není možno v daném případě usoudit na přítomnost výhody***

(70) Francouzské orgány se domnívají, že se Komise v 77. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení dopustila mylného výkladu bodu 2.1.3 sdělení z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk. Podle francouzských orgánů bod 2.1.3 znamená, že jestliže určitý podnik, jehož právní forma vylučuje možnost konkurzního nebo insolvenčního řízení, získal výhodnější úvěrové podmínky, zakládají tyto podmínky podporu

ve formě záruky. Podle francouzských orgánů v bodě 2.1.3 sdělení Komise z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk nic nenaznačuje, že Komise má za to, že skutečnost, že právní forma určitého podniku vylučuje možnost konkurzního řízení, nutně vede k tomu, že tento podnik získá výhodnější finanční podmínky.

(71) Francouzské orgány se kromě toho domnívají, že se La Poste nachází mimo působnost bodu 2.1.3 sdělení z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk, neboť toto sdělení se týká případu, v němž právní forma vylučuje jakékoli konkurzní nebo insolvenční řízení, a nikoli zvláštní řízení. Podle francouzských orgánů však Komise neprokázala, že La Poste nemůže vyhlásit úpadek, ani že nelze uplatnit žádné insolvenční řízení.

B. ***Absence přičitatelnosti a státních zdrojů***

(72) Komise v 79. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení připomíná vliv ratingových agentur na úvěrové podmínky, které podniky získaly.

(73) Francouzské orgány připomněly slabé stránky ratingových agentur a prohlašují, že stanovisko zastávané ratingovou agenturou, nezakládá-li se na přesné analýze platného právního rámce, nemůže zakládat zvýhodnění ze strany státu, které by zakládalo státní podporu. Kromě toho, i kdyby toto hodnocení prakticky umožňovalo EPIC výhodný přístup k úvěru, neposkytovalo by jí právně ani prakticky přístup ke státním zdrojům, čímž se nutně vyznačuje státní podpora.

(74) Francouzské orgány dodávají, že analýzy ratingových agentur neobsahují právní hlediska, nýbrž se opírají o subjektivní posouzení toho, co údajně představuje státní podporu v případě potíží dotyčného podniku.

C. ***Argumentace v kruhu***

(75) Podle francouzských orgánů se argumentace Komise pohybuje v kruhu:

— Komise se při dokazování hospodářské výhody opírá hlavně o tvrzení ratingových agentur,

— trh a ratingové agentury vzaly na vědomí absenci státní záruky za La Poste, avšak nadále vyjadřují pochybnost, která vyplývá pouze ze stanoviska Komise.

D. ***Absence účinku na rating La Poste***

(76) Podle francouzských orgánů rozhodnutí o zahájení řízení v každém případě neprokázalo, že je rating La Poste vyšší z důvodu údajné neomezené státní záruky.

a) **Názor ratingových agentur nepostačuje jako důkaz jakéhokoli účinku**

(77) Francouzské orgány vyslovily několik připomínek ohledně studie Standard and Poor's nazvané „*Influence of Government Support on Ratings*", kterou uvádí Komise v 80. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení. Standard and Poor's v této studii rozlišuje několik kategorií „government supported postal companies"; třídění určuje metodiku, kterou Standard and Poor's používá pro stanovení ratingu uvedeného subjektu.

(78) Francouzské orgány zdůrazňují, že zařazení do kategorie 1 ([44]) odpovídá širokým kritériím, jako jsou například druh činnosti nebo hospodářské a sociální prostředí, neodkazuje však na postavení posuzovaného subjektu.

(79) Francouzské orgány poznamenávají, že francouzská a italská pošta byly ke dni 22. listopadu 2004 zařazeny do kategorie 2 ([45]). Francouzské orgány z dokumentu Standard and Poor's vyvozují, že finanční výsledky společnosti Poste Italiane neodůvodňuje rating italské pošty. Podle francouzských orgánů tudíž italská pošta obdržela rating ovlivněný ratingem jejího vlastníka, a to i když postavením je společnost Poste Italiane akciovou společností obecného práva.

(80) Francouzské orgány zdůrazňují, že Standard and Poor's nakonec zařadila La Poste do kategorie 3 ([46]). Podle francouzských orgánů významné reformy prováděné od konce roku 2004 postupně dovedly Standard and Poor's k zařazení La Poste do této třetí kategorie. Francouzské orgány z toho vyvozují, že nelze prokázat, že rating společnosti La Poste lze přičítat pouze jejímu postavení nebo jakémukoli mechanismu státní záruky a že tento rating může zakládat státní podporu.

(81) Francouzské orgány nicméně připouštějí, že studie Standard and Poor's z roku 2004 připomíná otázku postavení La Poste. Francouzské orgány však ujišťují, že jejich následná výměna názorů se Standard and Poor's umožnila vyjasnění otázky. Francouzské orgány rovněž upozornily agenturu Fitch na neexistenci jakékoli státní záruky za La Poste, načež agentura přistoupila k přezkoumání otázky.

b) **V soukromém sektoru se vyskytují četné případy, v nichž je rating dceřiné společnosti spojen s ratingem mateřské společnosti**

(82) Podle francouzských orgánů se vliv účasti stálého majoritního akcionáře, který zdůraznily ratingové agentury v případě společnosti Poste Italiane nezávisle na jakékoli statutární zvláštnosti, projeví i v případě soukromých koncernů. Francouzské orgány uvádějí jako příklady sdělení Standard and Poor's ze dne 3. prosince 2003 o AGF ([47]), sdělení o Volkswagen Bank GmbH ([48]) a sdělení o VWFS ([49]). Podle francouzských orgánů tudíž tento způsob přístupu v žádném případě nepředstavuje zvláštnost veřejného sektoru.

c) **Rating La Poste by se v případě změny jejího postavení nezměnil**

(83) Francouzské orgány se prostřednictvím analýzy agentury Standard and Poor's ohledně ratingu La Poste snaží dokázat, že tento rating nezávisí na postavení La Poste.

(84) Za prvé, francouzské orgány zdůrazňují, že v době, kdy vyslovily své připomínky, Standard and Poor's udělila La Poste ratingovou známku AA se stabilním výhledem. Standard and Poor's odůvodnila snížení ratingové známky nadcházejícím zhoršením struktury financování koncernu, spojeným s platbou částky 2 miliard EUR, kterou vydá La Poste na reformu financování důchodů úředníků, jakož i „co největší nezávislostí La Poste na jejím akcionáři". Podle francouzských orgánů by toto snížení, k němuž nedošlo z důvodu změny postavení La Poste, nebylo možno vysvětlit, kdyby rating La Poste byl pouze důsledkem jejího postavení.

(85) Za druhé, francouzské orgány navzdory upřesnění ([50]) Standard and Poor's v jejím oznámení ze dne 3. dubna 2007 a uvedenému v 84. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení těžko chápou, jak by La Poste mohla být hodnocena 3 *notches* pod ratingem státu, jestliže by jí byla poskytnuta státní záruka. Francouzské orgány obdobně nechápou, pokud by ratingové agentury vykládaly ustanovení zákona ze dne 16. července 1980 tak, že ve prospěch věřitelů dotyčných právnických osob zavádějí mechanismus rovnocenný státní záruce, jak by územní samosprávy mohly obdržet rating BBB+, když nejvyšší nadřízený orgán obdržel rating AAA.

(86) Za třetí francouzské orgány zdůrazňují, že ratingová známka Standard and Poor's ze dne 3. dubna 2007 vychází z výčtu silných a slabých stránek podniku, který neuvádí postavení. Oba prvky, které Standard and Poor's uvádí na podporu ratingu, tedy hospodářský význam poslání veřejné služby La Poste a „strong shareholder backing", jsou charakteristickými prvky postavení La Poste. Podle francouzských orgánů totiž pod pojmem „strong shareholder backing" nelze chápat finanční podporu v rozporu s právem Evropské unie, nýbrž zájem státu na rozvoji La Poste za podmínek „at arm's length" ([51]). Francouzské orgány z toho usuzují, že postavení netvoří podstatnou složku ratingu.

(87) Za čtvrté francouzské orgány připomínají, že ratingová agentura v témž oznámení ze dne 3. dubna 2007 upřesňuje, že nadále postupuje podle metodiky top down, která umožňuje přidělit subjektu rating až o dvě kategorie nižší než rating nejvyššího nadřízeného orgánu. Podle agentury je tato metodika odůvodněná skutečností, že stát má ve střednědobém výhledu zůstat stoprocentním akcionářem La Poste. Francouzské orgány z toho usuzují, že tento přístup není v ničem odůvodněn postavením La Poste. Nakonec se francouzské orgány opírají o citaci Standard and Poor's ([52]) a zastávají názor, že Standard and Poor's nevedla k použití metodiky bottom up vůči společnosti La Poste změna postavení, nýbrž kapitálová otevřenost. Dodávají, že taková změna metodiky se nezbytně neprojeví změnou ratingu vzhledem k očekávanému zlepšení základních ukazatelů La Poste.

(88) Za páté, francouzské orgány připomínají, že výhled stanovený agenturou je stálý, navzdory řízení proti neomezené státní záruce poskytnuté La Poste z důvodu jejího postavení zahájenému Komisí. Kdyby však postavení ovlivňovalo platební schopnost podniku, výhled na jeho změnu by se měl projevit negativním, a nikoli stabilním výhledem. Standard and Poor's ostatně odůvodňuje stálý výhled skutečností, že stát má zůstat stoprocentním akcionářem podniku po dobu příštích dvou let, a to navzdory možné změně postavení. Francouzské orgány vycházejí z jiné citace Standard and Poor's ([53]) a usuzují, že pro stanovení vývoje ratingové známky bere Standard and Poor's v úvahu vlastní výsledek podniku, jakož i možnost změny akciové účasti, a nikoli možnou změnu postavení.

(89) Za šesté, francouzské orgány citují jiný výňatek z oznámení Standard and Poor's z roku 2007 ([54]) a zdůrazňují, že ratingová agentura nepřejímá tvrzení Komise, podle něhož by důsledkem postavení bylo zlepšení finančních podmínek poskytnutých La Poste. Francouzské úřady se opírají o citát ze zprávy Standard and Poor's, podle níž „Ratingy La Poste nebyly tímto doporučením nepříznivě ovlivněny, neboť se domníváme, že změna v postavení La Poste nutně neodráží snížení významné státní podpory, na níž se zakládají ratingy společnosti La Poste, a která byla opětně potvrzena nedávnými vládními rozhodnutími" ([55]) a soudí, že postavení společnosti La Poste neovlivnilo její rating.

E. ***Absence účinku na podmínky financování La Poste***

(90) Nakonec francouzské orgány zkoumají faktické podmínky financování La Poste, aby určily, zda jsou ovlivněny údajnou státní zárukou.

(91) Podle francouzských orgánů jak oznámení Komise o existenci údajné záruky, její údajné neslučitelnosti s právem Evropské unie a jejím budoucím zrušení z této příčiny, tak popírání existence záruky francouzskými orgány před ratingovými agenturami a v tisku neměly žádný vliv na podmínky financování La Poste. La Poste vypsala v říjnu 2006, těsně po oznámení Komise o doporučení vhodných opatření, půjčku formou dluhopisu ve výši 1,8 miliardy EUR se dvěma splatnostmi, 7 a 15 let. La Poste zmínila toto doporučení v prospektu a v průběhu porad s investory upřesnila, že neobdržela státní záruku. Po ukončení emise se však náklady na financování La Poste nijak významně nezměnily ([56]). Obě emise hojně upisovali evropští investoři s profilem obvyklým pro La Poste, tj. investoři, kteří si ponechávají své dluhopisy až do splatnosti. Francouzské orgány usuzují, že oznámení Komise, které požaduje zrušení uvedené záruky, a zveřejnění stanoviska státu k této otázce neměly žádný vliv na finanční podmínky La Poste na trhu s dluhopisy. Trhy by se totiž domnívaly, že se finanční podmínky La Poste nezakládají na právní nebo faktické existenci jakékoli záruky.

(92) Francouzské orgány uvádějí, že:

— analýza provedená Komisí v jejím rozhodnutí o zahájení řízení je chybná: La Poste totiž neobdržela žádnou státní záruku,

— Komise neprokázala výhodu La Poste, která by vyplývala z jejího postavení,

— Komise tudíž neprokázala existenci podpory ve prospěch La Poste.

3.2 *NÁVRHY FRANCOUZSKÝCH ORGÁNŮ*

(93) Francouzské orgány však za účelem odstranění všech pochybností Komise uvedly, že kdyby Komise souhlasila s ukončením řízení rozhodnutím o absenci podpory podle čl. 7 odst. 2 jednacího řádu, jsou ochotny zavést následující opatření:

— objasnění prováděcího nařízení k zákonu ze dne 16. července 1980,

— vložení zmínky upřesňující absenci záruky do smluv La Poste, které by zahrnovaly pohledávku,

— mechanismus, jímž La Poste dále postoupí státu případný negativní účinek na spread spojený s tím, že se hromadná řízení obecného práva nebudou vztahovat na La Poste.

3.2.1 VYJASNĚNÍ PROVÁDĚCÍHO NAŘÍZENÍ K ZÁKONU ZE DNE 16. ČERVENCE 1980

(94) Podle francouzských orgánů se nejedná o změnu podstaty dotčených ustanovení, nýbrž pouze o objasnění jejich výkladu. Proto také navrhují změnu prováděcího nařízení k zákonu ([57]). Změna by se týkala čtvrtého pododstavce článku 3-1 nařízení, který upravuje dozorčí pravomoci svěřené prefektovi nebo dozorčímu orgánu. Změna musí umožnit, aby byly odstraněny veškeré pochybnosti Komise, pokud jde o dosah výrazu „toto zajistí". Navrhuje se tedy upřesnit, že představitel státu nebo orgán pověřený dozorem uvolní zdroje z rozpočtu správního celku nebo instituce.

(95) Znění ustanovení po této změně:

„Zůstala-li úřední výzva po uplynutí těchto lhůt bez účinku, představitel státu nebo orgán pověřený dozorem zanese výdaj do rozpočtu správního celku nebo instituce v prodlení. V případě potřeby uvolní potřebné zdroje *v rámci rozpočtu správního celku nebo instituce* buď snížením prostředků určených na jiné výdaje nebo dosud nevyužitých, anebo navýšením zdrojů" (změny kurzívou).

(96) Podle francouzských orgánů tento návrh ve spojení s připomínkami a zásadními články přenesenými při předchozích jednáních do dopisu o zahájení vylučuje, aby v rámci řízení zavedeného zákonem ze dne 16. července 1980 mohl prefekt nebo představitel státu navýšit zdroje dotyčného správního celku nebo instituce prostřednictvím finančního příspěvku od státu nebo začleněním veřejných zdrojů.

3.2.2 VLOŽENÍ POZNÁMKY, KTERÁ UPŘESŇUJE ABSENCI ZÁRUKY, DO SMLUV LA POSTE, KTERÉ ZAHRNUJÍ POHLEDÁVKU

A. ***Původní návrh francouzských orgánů***

(97) Komise v 59. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení má za to, že návrh francouzských orgánů na změnu prováděcího nařízení k zákonu ze dne 16. července 1980 „neumožňuje vyloučit, že za předpokladu, že zdroje La Poste budou vyčerpány, se věřitel, který by neobdržel úhradu své pohledávky v rámci uplatnění zákona z roku 1980, obrátí na soud, aby byla uplatněna odpovědnost státu na základě porušení rovnosti před veřejnými břemeny".

(98) Ačkoli francouzské orgány popírají, že odpovědnost státu může být uplatněna pouze na základě platební neschopnosti La Poste, za účelem odstranění pochybností Komise předkládají návrh založený na výjimce přijatého rizika. Tato výjimka, která se vztahuje na režim odpovědnosti státu za provinění i na režim plné odpovědnosti státu, je založena na zásadě, podle níž za újmu vyplývající ze situace, jíž se poškozený vědomě vystavil, mu nevzniká nárok na odškodnění (viz rozhodnutí Státní rady ve věcech *Sille* ([58]) a *Meunier* ([59]).

(99) Aby se francouzské orgány ujistily o uplatnění této výjimky, navrhují, že věřitelům La Poste úředně potvrdí, že za jejich pohledávku nebyla vystavena státní záruka a že v případě platební neschopnosti není stát povinen převzít finanční závazky podniku při zaplacení pohledávky. Taková informace neodporuje zákonu, neboť zákon nikterak nestanoví, že v případě platební neschopnosti La Poste by stát měl převzít finanční závazky podniku při placení jeho dluhů.

(100) Francouzské orgány se tudíž mimo vyjasnění prováděcího nařízení k zákonu ze dne 16. července 1980 zavazují, že společně s La Poste budou v každé smlouvě o financování (pro všechny nástroje, na které se vztahuje smlouva) uvádět tuto zmínku:

„Emise/program/půjčka nejsou kryty žádnou přímou či nepřímou státní zárukou. V případě platební neschopnosti není stát povinen převzít finanční závazky La Poste při placení pohledávky".

B. ***Pochyby vyjádřené Komisí v rozhodnutí o zahájení řízení***

(101) Komise v 61. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení uvedla ohledně výše uvedeného návrhu francouzských orgánů následující pochybnosti:

— výjimka přijatého rizika je pravidlo stanovené judikaturou, která se může měnit,

— „tento návrh, který vyplývá ze základních zásad veřejného práva prostřednictvím druhotných právních nástrojů, se zdá nedokonalý, neboť tyto nástroje by v případě konfliktu bylo možno dosti snadno zbavit platnosti",

— pohledávky La Poste nakonec nejsou pouze finanční, nýbrž také obchodní nebo jiné povahy; o těchto eventualitách však dodatečný návrh francouzských orgánů nepojednává.

C. ***Údaje uváděné francouzskými orgány v odpověď na tyto pochybnosti***

(102) Jak bylo připomenuto výše, nelze podle francouzských orgánů uplatnit odpovědnost státu za provinění pouze na základě nedostatku aktiv La Poste, neboť uplatnění odpovědnosti státu předpokládá rozhodnutí státu konat nebo nekonat, a zde se jedná o praktickou nemožnost konat. Návrh francouzských orgánů má tudíž význam pouze jako doplňující opatření k vyjasnění vůči věřitelům, přičemž návrh ostatně umožňuje díky výjimce přijatého rizika vyloučit veškeré riziko uplatnění plné odpovědnosti státu.

(103) Podle francouzských orgánů první námitka Komise odpovídá úvaze, že i když vnitrostátní právo členského státu neobsahuje zákonné ustanovení, pouhé riziko změny v judikatuře, to znamená změna vnitrostátního práva, postačuje k zavedení státní podpory. Francouzské orgány toto odůvodnění zpochybňují. Podle jejich názoru výjimka přijatého rizika představuje obecnou zásadu veřejného práva, obsáhle potvrzenou v judikatuře, nikdy nepopíranou a hojně komentovanou. Komise nemůže zakládat možné opatření podpory na případné změně práva, která je v daném případě více než nepravděpodobná.

(104) Druhá námitka Komise se týká skutečnosti, že se jedná o nástroje druhotného práva, které lze snadno zbavit platnosti. Zákon a právní předpisy jsou ovšem nadřazeny smlouvě. Aby však námitka Komise měla skutečný význam, musela by se dovolávat právního dokumentu vyššího řádu právní síly. Podle francouzských orgánů se však námitka Komise v tomto bodě o nic neopírá.

(105) Francouzské orgány naproti tomu připouštějí, že třetí námitka, která spočívá ve zjištění, že emise dluhopisů nejsou jedinými tvůrčími nástroji pohledávek, je relevantní, ačkoli v případě La Poste má pouze omezený význam, neboť finanční dluh představuje hlavní dluh La Poste a je z velké části založen na dluhopisech.

D. ***Rozšíření návrhu***

(106) Francouzské orgány tudíž upřesnily, že kdyby Komise ukončila formální vyšetřovací řízení rozhodnutím o absenci podpory podle čl. 7 odst. 2 procesního nařízení, jsou ochotny rozšířit svůj návrh zápisu absence záruky na všechny smlouvy zahrnující pohledávku. Podle francouzských orgánů by toto rozšíření umožnilo vyloučit veškeré riziko uplatnění plné odpovědnosti státu, založené pouze na platební neschopnosti La Poste. Kromě toho případ uplatnění plné odpovědnosti státu z důvodu rozhodnutí dozorčího orgánu neprodávat aktiva nezbytná pro kontinuitu veřejné služby by měl pouze ten důsledek, že by se věřitelé opět ocitli v situaci, v níž by byli jakožto věřitelé akciové společnosti.

E. ***Posouzení francouzských orgánů ohledně charakteristiky opatření jakožto podpory, následně na jejich návrhy***

(107) Podle francouzských orgánů by obě výše navrhovaná opatření k vyjasnění umožnila objasnit věřitelům La Poste jejich práva. Francouzské orgány proto nelze považovat za „odpovědné za očekávání věřitelů La Poste ohledně existence záruky“, jak činí Komise v 74. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení, a domnívat se, že svévolně udržuje „neprůhlednou právní situaci“, která by mohla vést stát k tomu, že bude „povinen uhradit dluhy La Poste, kdyby již nebyla schopna dostát svým závazkům“.

(108) Podle francouzských orgánů totiž jednak neuplatnění hromadných řízení obecného práva a použití ustanovení zákona ze dne 16. července 1980 na La Poste neumožňují usoudit na existenci státní záruky, jednak navrhovaná opatření k vyjasnění umožňují vyloučit veškerou odpovědnost státu za uvedenou víru trhu v existenci takové záruky.

(109) Za těchto podmínek nelze státu přičítat žádný případný důsledek. Kritérium přičitatelnosti by tudíž nebylo splněno, na rozdíl od tvrzení Komise v 76. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení.

(110) Stejně tak již neobstojí 75. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení, v němž se Komise odvolává na své výše uvedené sdělení z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk za účelem zdůvodnění účasti státních zdrojů, vzhledem k tomu, že žádná skutečnost nepodporuje existenci státní záruky.

3.2.3 MECHANISMUS ZPĚTNÉHO POSTOUPENÍ

(111) Francouzské orgány jsou za účelem doplnění navrhovaného mechanismu ochotny posoudit následující přístup.

(112) Navrhovaný přístup vyplývá z analýzy stanoviska Komise v odstavci 2.1.3 jejího sdělení z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk: „Za podporu ve formě záruky Komise považuje rovněž výhodnější úvěrové podmínky získané podniky, jejichž právní forma vylučuje konkurzní řízení nebo jiná řízení v případě platební neschopnosti, nebo zajistí výslovnou státní záruku nebo pokrytí ztrát státem“. Komise právě tak ve svém rozhodnutí o zahájení řízení uvádí v 114. bodě odůvodnění, že považuje za problematickou skutečnost, že „Francie nečiní veškerá vhodná opatření, aby zamezila tomu, že toto postavení vytváří hospodářské důsledky ve prospěch podniku, který působí na konkurenčních trzích“.

(113) Francouzské orgány zpochybňují použitelnost odstavce 2.1.3 sdělení Komise z roku 2000 o státních podporách ve formě záruk na La Poste a zastávají názor, že Komise nebyla schopna prokázat, že se nepoužitelnost hromadných řízení soukromého práva na La Poste projevuje výhodnějšími finančními podmínkami.

(114) Francouzské orgány nicméně navrhly Komisi, že spolu s ní prozkoumají zavedení mechanismu, jímž by La Poste zpětně postoupila státu případný negativní účinek na spread, spojený s nepoužitím hromadných řízení obecného práva na La Poste, v poměru euro za euro podle mechanismu výpočtu, který by Komise schválila a který by bylo možno podrobit auditu. Podle francouzských orgánů by zavedení takového přístupu doplnilo výše uvedené návrhy na vyjasnění, aby utichly pověsti o státní záruce a bylo s konečnou platností vyloučeno riziko podpory.

## 4. **POSOUZENÍ PODPORY**

### 4.1 *CHARAKTERISTIKA PODPORY*

(115) Ustanovení čl. 107 odst. 1 SFEU stanoví: „Podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem, nestanoví-li Smlouvy jinak“.

4.1.1 EXISTENCE NEOMEZENÉ STÁTNÍ ZÁRUKY: EXISTENCE STÁTNÍCH ZDROJŮ

(116) Jak bylo upřesněno v 56. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení, La Poste díky svému postavení osoby veřejného práva rovnocenné EPIC využívá zvláštní právní situace jak co do uspokojování svých věřitelů, tak co do udržení svého postavení v případě platební neschopnosti.

(117) Komise na úvod připomíná, že La Poste v oblasti soudní správy a soudního vyrovnání podniků v obtížné situaci nepodléhá obecnému právu ([60]). Francouzské orgány tento bod nezpochybňují, popírají však, že by existoval jakýkoli mechanismus rovnocenný státní záruce ve prospěch La Poste. Bod 1.2 odst. 2 čtvrtá odrážky sdělení Komise z roku 2008 o použití článků 107 a 108 SFEU na státní podpory ve formě záruk (dále jako „sdělení z roku 2008 o zárukách") ([61]) uvádí, že výhodnější úvěrové podmínky získané podniky, jejichž právní forma vylučuje konkurzní řízení nebo jiná řízení v případě platební neschopnosti nebo zajistí výslovnou státní záruku nebo pokrytí ztrát státem, jsou považovány za státní podporu ve formě záruky. Je tudíž zapotřebí prozkoumat argumentaci francouzských orgánů směřující k dokázání, že neexistuje žádná státní záruka.

A. ***Záruka za úhradu jednotlivých pohledávek***

(118) Za účelem stanovení, zda existuje záruka za jednotlivé pohledávky, je především třeba prozkoumat, zda takovou záruku vylučují právní dokumenty nebo judikatura, jak tvrdí francouzské orgány (a).

(119) Komise poté prozkoumá kroky, které věřitel podniká za účelem úhrady své pohledávky za předpokladu, že se La Poste se ocitne ve finančních potížích a nebude moci splácet své dluhy (b). Komise určí, zda při prováděném řízení je věřitel La Poste v situaci srovnatelné se situací věřitele podniku podléhajícího obchodnímu právu.

a) **Na rozdíl od tvrzení francouzských orgánů připouští francouzské právo existenci implicitních záruk, zejména existenci státní záruky v důsledku postavení veřejné instituce**

1. *Zkoumání argumentů francouzských orgánů* ([62])

(120) Za prvé, francouzské orgány zastávají názor, že žádný právní dokument ani žádné rozhodnutí nevytyčuje zásadu, podle níž by stát ručil za dluhy EPIC.

(121) Komise poznamenává, že i když neexistuje právní dokument nebo rozhodnutí ustanovující výslovně státní záruku ve prospěch EPIC – ostatně stejně jako neexistuje právní dokument nebo rozhodnutí vylučující výslovně jakoukoli státní záruku ve prospěch EPIC – není vyloučena implicitní záruka.

(122) Za druhé, podle francouzských orgánů se judikatura vyslovila k absenci záruk, zejména v rozsudku ohledně *Société de l'hôtel d'Albe* ([63]) a ve věci Campoloro ([64]).

(123) Odborník Komise zdůraznil, že Státní rada v rozhodnutí ve věci *Société de l'hôtel d'Albe* pouze odmítla vyhovět žádosti věřitele zaslané přímo ministrovi veřejných prací. Uplatnění záruky předpokládá stav platební neschopnosti. Uvedené rozhodnutí se netýká konkrétní situace, v níž by mohla být záruka uplatněna. Mechanismus záruky neznamená, že stát je povinen na pouhou žádost věřitele zaplatit dluh veřejné instituce.

(124) Analýza Komise ohledně *Campoloro* je vyložena v oddíle 4.1.1.A písm. b) třetí odrážce tohoto rozhodnutí. Jak se ukáže, věc *Campoloro* naopak ukazuje, že režim odpovědnosti státu při zavádění opatření ohledně splacení dluhů veřejných institucí vykazuje veškeré vlastnosti záručního mechanismu.

(125) Za třetí, znalec francouzských orgánů zastává názor, že za dluhy La Poste sjednané po nabytí účinnosti LOLF, tj. ode dne 1. ledna 2005, nemůže být vystavena implicitní záruka. Pokud se jedná o dluhy sjednané před dnem 1. ledna 2005 a zůstávající v platnosti i po tomto datu, znalec francouzských orgánů uznává, že může nastat rozpor mezi dvěma názory:

— podle prvního názoru odůvodnění ústavní povahy (zejména rovnost před veřejnými břemeny a právo vlastnit majetek), která vedla Ústavní radu ([65]) k tomu, že vyloučila zánik platnosti záruk, jejichž poskytnutí výslovně nepovolil rozpočtový zákon, platí pro implicitní i výslovné záruky: tudíž za předpokladu, že by na dluhy La Poste byla poskytnuta implicitní záruka, absencí povolení této záruky z rozpočtového zákona nezaniká platnost této záruky za dluhy sjednané La Poste před datem 1. ledna 2005,

— podle druhého názoru se držitelé domnělé implicitní záruky nemohou domáhat tak nepopiratelných a rozhodujících práv, tudíž za předpokladu, že by existovala implicitní záruka za dluhy La Poste, absence povolení této záruky z rozpočtového zákona by způsobila její neplatnost rovněž pro dluhy sjednané před datem 1. ledna 2005.

(126) Komise poznamenává, že znalec francouzských orgánů připouští, že není jisté, že absence povolení implicitní záruky z rozpočtového zákona znamená její neplatnost ohledně dluhů sjednaných před datem 1. ledna 2005. Z významnějšího pohledu má Komise za to, že pro určení, zda LOLF zbavil implicitní záruku poskytnutou státem La Poste platnosti či nikoli, je třeba posoudit, od kdy La Poste využívá tuto implicitní záruku, a nikoli data úpisu dluhů sjednaných La Poste. Zde posuzovaná záruka je totiž zárukou zavazující stát a La Poste (věřitelé La Poste jsou pouze jejími nepřímými příjemci): záruka se ostatně týká nejen splacení jednotlivých pohledávek (viz oddíl 4.1.1.A tohoto rozhodnutí), ale také zachování existence La Poste a jejích závazků (viz oddíl 4.1.1.B tohoto rozhodnutí). Jelikož implicitní státní záruka ve prospěch La Poste předcházela datu 1. ledna 2005, Komise má za to, že argument, podle něhož ode dne 1. ledna 2005 neexistují implicitní záruky, není relevantní.

(127) Ústavní rada v 110. bodě odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 25. července 2001 o LOLF ([66]) upřesnila, že záruky, které byly poskytnuty před nabytím účinnosti LOLF a nebyly registrovány, nepozbývají platnosti. Podle odborníka Komise toto odůvodnění platí v úplnosti pro existenci implicitních záruk spojených s postavením veřejných institucí, které nebyly dosud registrovány, ale zůstávají v platnosti.

(128) Znalec francouzských orgánů nicméně vyjadřuje pochybnosti o skutečnosti, že důvody, které vedly Ústavní radu k vyloučení neplatnosti záruk, jejichž poskytnutí nebylo povoleno rozpočtovým zákonem, platí jak pro předpokládané, tak pro skutečné pohledávky. Podle něho se příjemci domnělé implicitní záruky nemohou dovolávat tak nepopiratelných a rozhodujících práv, jako jsou práva z výslovné záruky.

(129) Kromě skutečnosti, že se argument znalce francouzských orgánů omezuje na vyjádření pochybností, a není tudíž rozhodující, Komise poznamenává, že nic v 110. bodě odůvodnění nenaznačuje, že pouze výslovné záruky nepozbývají platnosti. Článek 61 LOLF, na nějž se bod odůvodnění vztahuje, se rovněž neomezuje pouze na výslovné záruky. Komise tudíž má za to, že se stanovisko Ústavní rady, podle něhož postihem za případné chybějící povolení z rozpočtového zákona není neplatnost záruky, vztahuje na implicitní i na výslovné záruky. Proto také má Komise za to, že pokud rozpočtový zákon neobsahuje povolení implicitní záruky poskytnuté státem La Poste, tato záruka tím nepozbývá platnosti.

(130) Kromě toho, jak zdůraznil odborník Komise, se rozsah povinnosti pojmout do rozpočtového zákona státní záruky omezuje na „poskytnutí“ takových záruk. Poskytnutí záruky zahrnuje případy, v nichž stát výslovným projevem vůle rozhodne o poskytnutí záruky za subjekt nebo za činnost. Rozsah povinnosti zahrnout záruky do rozpočtového zákona tudíž nezahrnuje záruky vyvolané postavením nebo povinností podle judikatury, které se vyznačují implicitní a automatickou povahou. Tato druhá kategorie nezávisí na rozhodnutí státu, nýbrž na skutečnosti, že záruka je pouhým důsledkem již existujícího právního rámce, do něhož stát spadá. Existence této druhé kategorie, která nespadá do působnosti článku 34 LOLF, vysvětluje, že judikatura ohledně záruky následkem jednání koncesionářů platí i po roce 2001. Vysvětluje rovněž, že kdykoli je stát akcionářem nebo společníkem koncernu, pro nějž obchodní zákoník neomezuje záruku za dluhy, není povinen to upřesnit ve finančním zákoně.

(131) Komise soudí, že argument francouzských orgánů opírající se o LOLF není přesvědčující, a skutečnost, že žádný rozpočtový zákon neupřesňuje, že stát poskytuje záruku La Poste z důvodu jejího postavení, nevylučuje existenci takové záruky. Komise v každém případě zdůrazňuje, že není vázána charakteristikou opatření jakožto záruky podle francouzského práva, ani skutečností, že by se jednalo o záruku spadající pod ustanovení LOLF. Z hlediska Komise je podstatná charakteristika tohoto opatření se zřetelem k právu Společenství, zvláště ve světle sdělení o zárukách. Komise zdůrazňuje, že právo Společenství uznává existenci implicitní záruky, jestliže je členský stát právně vázán k uhrazení pohledávky jiné osoby v případě její platební neschopnosti ([67]).

(132) Za čtvrté, pokud by podle francouzských orgánů byla EPIC poskytnuta záruka, změna jejich postavení by vyžadovala zavedení takových opatření ohledně záruky, která ochrání nároky věřitelů vzniklé před přeměnou dotyčné osoby veřejného práva. Jelikož takový mechanismus nebyl nikdy zaveden (viz zejména přeměna France Télécom, Gaz de France, EDF a ADP) ([68]), dokazovalo by to, že žádná záruka neexistuje.

(133) Jak vysvětluje odborník Komise, takové tvrzení by vycházelo z velmi širokého výkladu ústavní ochrany práva vlastnit majetek. Podle argumentu francouzských orgánů nařizuje ochrana práva vlastnit majetek ochranu veškerých pohledávek. Vzhledem k tomu, že se ústavní ochrana práva vlastnit majetek nevztahuje pouze na případ, kdy toto právo závisí na osobě veřejného práva, takový výklad by znamenal, že dojde-li k něčemu v rámci jakékoli společnosti, pohledávky by měly být chráněny, pokud by je vývoj „učinil zranitelnými“. Za současného stavu francouzského pozitivního práva však pohledávky nejsou ničím chráněny. Kdyby bylo třeba dále omezit argument na případy pohledávek, za něž ručí stát, znamenalo by to, že právo vlastnit majetek, původně garantované státem, by mělo být ústavně chráněno silněji než jiná vlastnická práva. Žádná skutečnost k tomu nesměřuje. Nakonec, pohledávka je osobním právem, které nelze směšovat s právem vlastnit majetek, které je z podstaty právem věcným. Zvýšenou ochranu věcných práv nelze rozšiřovat na osobní práva.

(134) Komise usuzuje, že právo vlastnit majetek nestanovuje přijetí zvláštního opatření k zaručení práv věřitelů v době přeměny EPIC na společnost podléhající řízení týkajícímu se soudní správy a soudního vyrovnání. Neexistence takových opatření tudíž není známkou absence implicitní záruky.

(135) Podle francouzských orgánů nebylo na rozdíl od předchozí situace nezbytné, aby byla poskytnuta implicitní záruka na dluhy sjednané správou pošt a telekomunikací, které byly převedeny na La Poste, pokud byla La Poste statutárně poskytnuta státní záruka. Což však učinil výnos ze dne 31. prosince 1990.

(136) Komise zdůrazňuje, že skutečnost, že francouzské orgány rozhodly o poskytnutí výslovné záruky, nedokazuje neexistenci implicitní záruky. Tatáž úvaha se týká argumentu francouzských orgánů ohledně záruky poskytnuté státem na určité činnosti ERAP a Agence Française du Développement (Francouzské agentury pro rozvoj). Skutečnost, že stát se v určitých případech rozhodl poskytnout výslovnou záruku, přestože již existovala implicitní záruka, lze vysvětlit zejména snahou o transparentnost a o zvýšení právní jistoty věřitelů. Jak totiž tvrdí znalec francouzských orgánů, „příjemci domnělé implicitní záruky se nemohou dovolávat tak nepopiratelných a rozhodujících práv, jako jsou práva z výslovné záruky“.

(137) Nakonec se francouzské orgány dovolávají článku ([69]) p. Labetoullea, bývalého předsedy sekce sporných věcí Státní rady. Tento článek, stejně jako judikatura ve věci *Campoloro*, bude zkoumán v oddíle tohoto rozhodnutí týkajícího se uplatnění odpovědnosti státu ([70]).

(138) Komise usoudila, že:

— jednak na rozdíl od tvrzení francouzských orgánů žádný právní dokument ani žádné rozhodnutí nevylučuje existenci státní záruky ve prospěch La Poste,

— jednak skutečnost, že žádný právní dokument tuto záruku výslovně nestanoví, nevylučuje existenci implicitní záruky.

2. *Existence implicitních záruk spojených s postavením veřejné instituce je potvrzena oznámením francouzské Státní rady*

(139) Existence implicitní záruky spojené s postavením veřejné instituce je potvrzena oznámením Státní rady z roku 1995 ve věci *Crédit Lyonnais* a je již uvedena v rozhodnutí o zahájení řízení ([71]). Státní rada v tomto oznámení založila předpokládanou záruku pouze na povaze subjektu jakožto veřejné instituce: „U příležitosti návrhu zákona o jednání státu při plánování hospodářského zotavení Crédit Lyonnais a Comptoir des Entrepreneurs Státní rada […] usoudila, že bez výslovného zákonného ustanovení vyplyne státní záruka této instituci ze samotné povahy subjektu jakožto veřejné instituce ([72])“.

(140) Komise vícekrát žádala francouzské orgány, aby jí laskavě předaly celé znění tohoto oznámení.

(141) Francouzské orgány odpověděly ([73]), že dotyčné oznámení, které na žádost vlády nebylo odevzdáno, nebylo formálně vydáno jako úřední dokument. Podle francouzských orgánů tvoří oznámení, které je předmětem zájmu Komise, pouze dotyčná věta v roční zprávě.

(142) Kromě toho podle francouzských orgánů nelze toto stanovisko přenést na La Poste, neboť se vztahuje na veřejnou instituci s veřejným účetním, vytvořenou právě za účelem zajištění řízení podpory státu při hospodářském zotavení Crédit Lyonnais, a předcházelo ústavnímu zákonu ze dne 1. srpna 2001 o rozpočtových zákonech (LOLF) ajeho použití by odporovalo pozdější judikatuře Státní rady.

(143) Komise poznamenává, že výklad francouzských orgánů, podle něhož nelze stanovisko Státní rady přenést na La Poste, odporuje samotnému znění stanoviska. V něm se totiž Státní rada nikterak neodvolává na poslání instituce. Kromě toho se odvolává na povahu veřejné instituce, a nikoli veřejných institucí s veřejným účetním. Francouzské orgány ostatně nevysvětlují, proč by toto stanovisko bylo přenosné pouze na veřejné instituce s veřejným účetním.

(144) Pokud se týká argumentu francouzských orgánů, podle nichž nelze stanovisko přenést, neboť předchází LOLF a odporuje pozdější judikatuře Státní rady, Komise výše ukázala, že LOLF nebrání existenci implicitní státní záruky ve prospěch La Poste.

(145) Komise má tudíž za to, že se stanovisko Státní rady uplatňuje na La Poste a že Státní rada připouští existenci státní záruky vyplývající z veřejnoprávní povahy subjektu.

(146) Kromě toho je existence implicitních záruk vyplývajících ze zákonného nebo správního opatření, které „vytváří a nese s sebou finanční důsledky pro stát", potvrzena oznámením ministra hospodářství, financí a průmyslu ze dne 22. července 2003, jehož předmětem je „registrace mechanismů implicitních nebo výslovných záruk poskytnutých státem". Toto oznámení dokazuje, že státní záruka může vyplývat z právních aktů velmi rozdílné povahy ([74]).

(147) Komise rovněž poznamenává, že ve vysvětlovací zprávě přiložené k tomuto oznámení, přesněji v části 3 nazvané „zkušenost s výzvami k záruce a judikatura Rady umožnily vytříbit určitý počet teoretických případů implicitní záruky, jejichž určení je důležité", francouzské orgány uvádějí, že „Určité právní podmínky zahrnují konstrukčně odpovědnost jejich akcionářů, zejména veřejné společnosti (SNC) a GIE (dočasné sdružení podniků). V případě dvou posledně uvedených forem budou třetí osoby systematicky vyhledávat státního akcionáře. Je tomu tak i se zakládáním veřejných institucí a určitým nabýváním účasti v akciových společnostech". Francouzské orgány tak samy připomínají, že založení veřejné instituce zahrnuje implicitní záruku státu ve prospěch věřitelů této instituce.

b) **Věřitel La Poste má jistotu, že jeho pohledávka bude uhrazena**

(148) Komise nyní hodlá prozkoumat kroky, které věřitel podniká za účelem úhrady své pohledávky za předpokladu, že se La Poste ocitne ve finančních potížích a nebude moci splácet své dluhy. Komise určí, zda při ukončení předem stanoveného řízení a uveřejnění je věřitel La Poste v situaci srovnatelné se situací věřitele podniku podléhajícího obchodnímu právu.

(149) Toto zkoumání ukáže, že:

— tradiční překážky úhrady pohledávky subjektu soukromého práva neexistují, pokud se jedná o veřejné instituce (1),

— řízení o splacení dluhů veřejných institucí, odsouzených rozhodnutím soudu podle zákona ze dne 16. července 1980, nevede v žádném případě k zániku dluhu (2),

— režim odpovědnosti státu při zavádění řízení o splacení dluhů veřejných institucí vykazuje veškeré vlastnosti záručního mechanismu (3),

— i kdyby věřitel nebyl uspokojen, může způsobit právní účinky důvodného omylu, jehož se dopustil při zakládání pohledávky na skutečnosti, že bude vždy splacena (4).

1. *Tradiční překážky bránící úhradě pohledávky subjektu soukromého práva neexistují, pokud se jedná o veřejné instituce*

(150) Jak bylo upřesněno v popisu opatření, La Poste v oblasti soudní správy a soudního vyrovnání podniků v obtížné situaci nepodléhá obecnému právu. Věřitel La Poste tudíž neriskuje, že jeho pohledávka zanikne z důvodu zahájení soudního vyrovnání ([75]), nebo že obdrží pouze částečnou úhradu původní pohledávky po ukončení řízení týkajícího se soudní správy a soudního vyrovnání obecného práva.

(151) Kromě toho, jak zdůraznil odborník Komise, postavení La Poste jako právnické osoby není překážkou existence záruky francouzského státu. Jestliže totiž existují obchodní společnosti, například akciové společnosti (a. s.) a společnosti s ručením omezeným (s. r. o.), jejichž společníci nejsou povinni splácet dluhy instituce, v níž mají podíl, existují naopak četné kategorie společností nebo právnických osob vykonávajících obchodní činnost, kde soukromí společníci za dluhy založené společnosti odpovídají. Je tomu tak u veřejných společností, hospodářských zájmových sdružení a občanských společností.

Neexistuje tudíž žádná výslovná zásada obecného práva v oblasti ručení společníků za dluhy. Nelze tudíž prohlásit, že by při neexistenci právního dokumentu byla použitelná zásada absence záruky za dluhy a ztráty. Nezávislost udělená právnickou osobou, stejně jako vlastní jmění, není podle francouzského práva kritériem pro ustanovení režimu záruk za dluhy sjednané právnickou osobou. Z předchozích úvah lze rovněž odvodit, že zákonodárci nic nebrání v ustanovení, že veřejná instituce může být založena osobou veřejného práva, která ponese ztráty pouze do výše svého vkladu nebo počáteční dotace.

(152) Odborník Komise doplnil úvahu zjišťováním existence zásady (implicitní) obecného práva v oblasti ručení za dluhy, nespadají-li společníci nebo členové do rámce vymezeného zákonodárcem, a nalezl odpověď v článcích 1871 a následujících občanského zákoníku. Tyto články pojednávají o společnících, kteří svoji společnost nezaregistrovali. Článek 1871-1 občanského zákoníku stanoví následující mechanismus: „ledaže by byla zavedena jiná organizace, vztahy mezi společníky se řídí, jak se sluší a patří, buď ustanoveními vztahujícími se na občanské společnosti, je-li společnost občanské povahy, nebo pokud je obchodní povahy, vztahujícími se na veřejné společnosti“. Výše bylo ovšem upřesněno, že občanské společnosti a veřejné společnosti náleží k právnickým osobám, jejichž členové neomezeně ručí za dluhy. Odborník z toho vyvozuje, že pokud by se měla objevit nějaká zásada obecného práva, byla by to zásada ručení za dluhy právnických osob, které subjekt založily.

(153) Francouzské orgány v oznámení zaslaném dne 27. října 2009 tento závěr zpochybňují. Neopírá se totiž o žádný právní dokument, neboť odkaz na článek 1871-1 se týká „vztahů mezi společníky“, a nikoli se třetími osobami. Právní dokumenty tedy na otázku nepamatují, z čehož nelze vyvozovat zásadu ručení, aniž by byla porušena práva obhajoby ve francouzském obecném právu i v právu Evropské unie.

(154) Komise nicméně poznamenává, že článek 1872-1 občanského zákoníku stanoví, že každý společník neregistrované společnosti uzavírá smlouvy svým vlastním jménem a pouze on sám se zavazuje vůči třetím osobám. Každý společník tudíž neomezeně odpovídá za dluhy, které sjednal. Komise samozřejmě nehodlá vyvozovat pouze z této úvahy, že stát odpovídá za dluhy La Poste, má však za to, že argument jejího odborníka, podle něhož pokud by se měla objevit zásada obecného práva, byla by to zásada ručení, které nepozbývá platnosti argumentem francouzských orgánů. Komise kromě toho připomíná, že francouzské orgány ve vysvětlující poznámce v příloze oznámení ministra hospodářství, financí a průmyslu ze dne 22. července 2003 ([76]) samy porovnávají odpovědnost akcionáře za SNC s odpovědností státu za veřejnou instituci.

(155) Komise na základě předchozích článků dochází k závěru, že:

— na rozdíl od věřitelů podniků podléhajících obchodnímu právu, věřitelé La Poste (vzhledem k tomu, že La Poste nepodléhá obecnému právu ve věcech soudní správy a soudního vyrovnání podniků v obtížné situaci) neriskují, že jejich pohledávka při ukončení řízení o soudním vyrovnání zanikne úplně nebo částečně,

— skutečnost, že La Poste je právnickou osobou, neklade překážku záruce státu ve prospěch La Poste,

— při absenci výslovného omezení odpovědnosti státu za La Poste se mohou věřitelé La Poste po právu opírat o zásadu, podle níž stát přebírá dluhy La Poste, i když je La Poste právnickou osobou.

2. *Řízení o úhradě dluhů veřejných institucí odsouzených rozhodnutím soudu podle zákona ze dne 16. července 1980 nevede v žádném případě k zániku dluhu*

(156) Komise nyní hodlá prozkoumat řízení o úhradě dluhů veřejných institucí odsouzených rozhodnutím soudu, aby určila, může-li toto řízení vést k zániku pohledávky za La Poste s výsledkem pro dlužníka obdobným, jako je výsledek při uplatnění soudních řízení, jak tvrdí francouzské orgány. Toto řízení bylo ustaveno zákonem ze dne 16. července 1980 a různými prováděcími předpisy ([77]) uvedenými v oddíle tohoto rozhodnutí ohledně popisu opatření.

i) Zákon ze dne 16. července 1980 uděluje státu významné pravomoci: nařízení úhrady z moci úřední a vytváření dostatečných zdrojů

(157) Jak bylo upřesněno v popisu opatření, zákon ze dne 16. července 1980 stanoví, že „řídící orgán správního celku nebo instituce neuvolnil nebo nevytvořil zdroje […], dozorčí orgán toto zajistí a v případě potřeby provede úhradu z moci úřední“. Nařízení ze dne 12. května 1981, které nařízení z roku 2008 v tomto bodě nemění, nadto upřesňuje, že představitel státu nebo dozorčí orgán „v případě potřeby uvolní potřebné zdroje buď snížením úvěrů určených na jiné výdaje, nebo dosud nevyužitých, anebo navýšením zdrojů“.

(158) Zákon ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcí opatření tudíž označují stát jako orgán oprávněný k vymáhání dluhů veřejných institucí. Kromě toho mu svěřují významné pravomoci: nařízení úhrady z moci úřední a tvorbu dostatečných zdrojů.

(159) Francouzské orgány vyvracejí názor, podle něhož by dotyčné zdroje mohly být státními zdroji. Jak je uvedeno v části týkající se připomínek členského státu ([78]), podle francouzských orgánů totiž zákon ze dne 16. července 1980 svěřuje dozorčímu orgánu pouze právo přenést výkon pravomoci. Z toho titulu může dozorčí orgán vykonávat pouze pravomoci tohoto výkonného orgánu, které nezahrnuj možnost volně nakládat se státním rozpočtem. Na podporu tohoto výkladu jsou uvedeny přípravné práce na zákonu ze dne 16. července 1980, zásadní články, jakož i rozhodnutí Státní rady ve věci *Campoloro*. Francouzské orgány nicméně uznávají, že zákon z roku 1980 v zásadě nezakazuje finanční pomoc státu na podporu dotyčné osoby veřejného práva.

(160) Komise uznává, že právní dokumenty výslovně nestanoví povinnost státu vyplatit mimořádný příspěvek veřejné instituci ve finančních obtížích. To nikterak nezbavuje platnosti důkaz existence implicitní záruky.

(161) Komise rovněž uznává, že nejprve mají být uvolněny vlastní zdroje instituce. Toto nebrání zjištění, že jakmile budou vlastní zdroje vyčerpány, dluhy zadlužené veřejné instituce lze splatit pouze ze státních zdrojů ([79]). Toto zjištění je v souladu se skutečností, že záruční mechanismus je podpůrný v tom smyslu, že dlužníkovy zdroje jsou uvolněny dříve než zdroje dlužníkova ručitele.

ii) Zákon ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcí opatření nestanoví řízení o likvidaci-zániku spolu se zánikem povinností, nedostatek peněžních prostředků je jištěný nebo pouze přechodný

(162) Komise bude nyní zkoumat výklad francouzských orgánů, podle něhož po ukončení řízení stanoveného zákonem ze dne 16. července 1980 mohou pohledávky určitých věřitelů neodvolatelně zaniknout ([80]) a jejich situace by se rovnala situaci věřitelů podniků podléhajících soudním řízením.

(163) Odborník Komise ([81]) poznamenává, že zákon ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcí nařízení se snaží dokázat, že v případě nedostatku prostředků připadají v úvahu pouze dva předpoklady: buď dozorčí orgán uvolní potřebné zdroje, nebo bude placení odloženo. Řízení v žádném ohledu nenaznačuje, že bude v případě trvalého nedostatku peněžních prostředků zastaveno.

(164) Jestliže zákon ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcí opatření počítají s nedostatkem prostředků, tento stav je pokládán pouze za přechodný do doby, než budou vytvořeny dodatečné zdroje, což je jediné řešení, s nímž právní dokumenty počítají. Nikde se nepočítá s tím, že vytváření dodatečných zdrojů by mohlo být nemožné nebo také nedostatečné. Po této etapě vytváření zdrojů právní texty uvádějí, že příslušný orgán přistoupí k úhradě z moci úřední. Výše uvedený oběžník z roku 1989 je ohledně nedostatku prostředků ještě přesnější a zdůrazňuje jeho nezbytně přechodný charakter, neboť v tomto případě je třeba oznámit věřiteli zůstatek, který bude uhrazen později. Podle odborníka Komise „mohou věřitelé ze znění právních dokumentů nabýt jistoty, že nebude-li jejich pohledávka moci být splacena okamžitě, bude splacena později“.

(165) Odborník Komise kromě toho právem poznamenává, že řízení podle francouzského práva je pouze řízením o úhradě pohledávek s vyloučením likvidačního řízení. Pokud jde o soukromé osoby, stav zastavení plateb spojují právní dokumenty se stavem konkurzu. Riziko zastavení plateb tak může způsobit zahájení řízení o ochraně před věřiteli ([82]) a soudní vyrovnání je výslovně uváděno jako důsledek zastavení plateb ([83]). Naproti tomu, pokud jde o osoby veřejného práva obecně a veřejné instituce zvlášť, zákonodárce utajováním stavu zastavení plateb a jeho zřetelným oddělením od konkurzu dává najevo věřitelům, že jejich pohledávky budou splaceny bez omezení, v případě potřeby třetí osobou, například státem.

(166) Odborník Komise nakonec poznamenává, že reforma z roku 2008, provedená po přijetí rozhodnutí o zahájení řízení, nevedla francouzské orgány k upřesnění, že je nutno uvolnit vlastní zdroje veřejné instituce bez účasti státních zdrojů. Toto upřesnění by však mohlo vyslat jasný signál věřitelům v době, kdy řízení zahájená Komisí výslovně spojují záruku státu s mezerami ve znění právních dokumentů. Skutečnost, že nedošlo k žádoucímu vyjasnění, podporuje tvrzení, podle něhož francouzský stát nehodlá popírat, že je sám schopen poskytnout nezbytné zdroje.

(167) Francouzské orgány ve svém oznámení zaslaném dne 27. října 2009 tvrdí, že názor odborníka Komise, podle něhož „mohou věřitelé ze znění právních dokumentů nabýt jistoty, že nebude-li jejich pohledávka moci být splacena okamžitě, bude splacena později“ vychází ze zkresleného znění právních dokumentů, které – kromě toho, že se jedná o právní dokumenty bez zákonodárné pravomoci (oběžníky) – nikterak nestanoví nahrazení zdrojů instituce státními zdroji. Nic nebrání tomu, aby se objevily veřejné instituce, které přeruší činnost a jejich věřitelé nebudou moci dosáhnout vyrovnání jejich dluhů. Francouzské orgány mají ostatně za to, že veřejné instituce by nemusely splatit pohledávku, aniž by se přitom automaticky ocitly ve stavu zastavení plateb.

(168) Komise nyní bude zkoumat, je-li podle zákona možno, aby veřejná instituce pravomocně odsouzená rozhodnutím soudu k zaplacení peněžní částky mohla přerušit činnost a aby pohledávka nebyla nikdy splacena, jak prohlašují francouzské orgány. Ustanovení zákona ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcí předpisy jsou pro stát závazné. Tyto právní dokumenty v nejméně příznivém případě pro věřitele vedou stát k tomu, aby věřiteli oznámil zůstatek, který bude uhrazen později. Za předpokladu, že poté žádná platba neproběhne, bude mít věřitel stále ještě možnost (tento bod bude rozveden v oddíle 3 tohoto rozhodnutí) uplatnit odpovědnost státu. Za těchto podmínek by teoretický předpoklad přerušení činnosti v žádném případě nevedl k zániku dluhu. Francouzské orgány ostatně neuvedly příkladem žádný konkrétní případ, kdy by tato situace nastala.

(169) Komise na základě těchto článků dochází k závěru, že:

— zvláštní řízení stanovené zákonem ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcími předpisy je pouze řízením o splácení pohledávek s vyloučením konkurzního řízení, následkem jeho použití pohledávka nezaniká, zatímco následkem uplatnění konkurzního řízení závěrečný rozsudek pro nedostatek aktiv bez postihu s sebou nese zákaz, aby věřitelé pohledávku dále soudně vymáhali,

— zákon ze dne 16. července 1980 a prováděcí předpisy k němu tím, že stanoví časovou prodlevu úhrady a nepočítají se stavem zastavení plateb, umožňují věřitelům předpokládat, že stále existují nebo budou existovat zdroje pro zaplacení jejich pohledávky za právnickou osobou veřejného práva,

— z toho vyplývá, že stav nedostatku peněžních prostředků je v případě potřeby jištěn státem, nebo je pouze přechodný. Naproti tomu žádné konkurzní řízení nestanoví možnost, že se třetí osoba stane odpovědnou za dluhy insolventní osoby, samozřejmě vyjma případu, kdy se jedná o ručitele nebo společnost s ručením neomezeným.

iii) Mimořádný finanční příspěvek státu k tomu, aby veřejná instituce mohla dostát svým závazkům, připadá v úvahu a určité právní dokumenty s ním skutečně počítají

(170) V tomto ohledu odborník Komise poznamenal, že:

α) […] (*)

(171) Aniž by byl tento důkaz nezbytný ke stanovení charakteristiky záruky jako státní podpory, která vyplývá z postavení La Poste, Komise shledává, že v případě nedostatku hotovosti jsou uvolněné vlastní zdroje La Poste omezené. Francouzský zákonodárce totiž velmi přesně vymezil jak postoupení majetku ([84]), tak zvýšení sazeb za poskytování všeobecných poštovních služeb ([85]). Problém uvolnění dodatečných vlastních zdrojů k zaplacení dluhů zvyšuje nutnost státních zásahů v případě nedostatku peněžních prostředků. Za prvé, nemožnost uvolnění zdrojů cestou postoupení majetku podle principu spojených nádob zvyšuje četnost použití jiných záručních mechanismů (zálohy, vyhledávání odpovědnosti státu atd.). Za druhé, ustaví-li zákonodárce systém ochrany majetku, podpoří spor o plnou odpovědnost státu v případě neplnění ze strany La Poste ([86]).

(172) Francouzské orgány v oznámení zaslaném dne 27. října 2009 zpochybňují „nemožnost“ La Poste uvolnit vlastní zdroje:

— pokud jde o postoupení majetku, stát může volně posoudit, zda považuje určitý majetek za „nezbytný“ pro výkon veřejné služby nebo ne; kromě toho, i když takový prodej odmítne, neznamená to, že musí zajistit náhradu záručními mechanismy; stát nikdy neodmítl postoupení majetku na základě článku 23 zákona ze dne 2. července 1990, který ostatně zastaral následkem vložení téměř celého nemovitého jmění La Poste (včetně poštovních úřadů) v roce 2005 do dceřiné společnosti podléhající tomuto režimu předběžného povolení,

— pokud jde o zvýšení sazeb za poskytování všeobecné poštovní služby, francouzské orgány uvádějí, že ARCEP nerozhoduje o sazbách, nýbrž stanoví price cap pouze pro regulované činnosti La Poste, v jehož rámci se sazby La Poste volně pohybují (s výjimkou ceny známek stanovených nařízením ministra pošt při dodržení price cap); je ostatně možno se domnívat, že ARCEP by obtížně odmítal zvýšení sazeb, které by bylo nezbytné pro zachování subjektu a jím zajišťovaného poskytování veřejné služby; nakonec, se tento price cap týká pouze regulovaného odvětví, které představuje méně než polovinu provozního výsledku koncernu La Poste.

(173) Komise bere na vědomí upřesnění francouzských orgánů a vyslovuje dvě připomínky:

— francouzské orgány zastávají názor, že i kdyby stát odmítl postoupení, tato skutečnost nezahrnuje záruku. Uznaly však (i když popírají, že by tím La Poste byla zvýhodněna), že je požadavek kontinuity veřejné služby závazný pro představitele státu při provádění řízení zavedeného zákonem ze dne 16. července 1980 ([87]), čímž by mohla být uplatněna plná odpovědnost státu za porušení rovnosti před veřejnými břemeny, jak bude níže dokázáno ([88]),

— pokud by se věřitel La Poste nemohl obrátit na jinou společnost koncernu La Poste za účelem úhrady své pohledávky, je třeba zjistit podíl regulovaného odvětví a vyhrazeného oboru na obratu La Poste, a nikoli na obratu koncernu La Poste. Vzhledem k regulaci ve Francii ([89]) je zřejmé, že regulované činnosti tvoří převážnou část činností veřejné instituce La Poste. Stanovení sazeb u velké části činností La Poste tudíž podléhá price cap; sazby za vyhrazené služby jsou navíc stanoveny ministerským nařízením.

(β) Some functions and schemes provided for in the state budget could be used to help a publicly owned establishment to repay its debts

(174) Programy, které označil odborník Komise, jsou následující:

— program č. 823, zálohy jednotlivým státním subjektům a subjektům zajišťujícím veřejné služby: jeho předmětem „je umožnit státu poskytování záloh jednotlivým státním subjektům zajišťujícím veřejné služby“ ([90]). „Účelem těchto záloh je reagovat na situace vyžadující bezodkladné řešení, ať se jedná o zajištění kontinuity veřejné činnosti nebo o urychlené provedení určitého opatření. Povolují rovněž přechodné krytí nepředvídané potřeby peněžních prostředků, které mají být později zajištěny nastálo z trvalého zdroje. Umožňují tak zamezit financování prostřednictvím banky nebo komerčnímu financování a současně předejít zvýšenému roztříštění dluhu organizací veřejné správy nebo zvýšení jejich úrokového zatížení“,

— do poslání „Finanční účasti státu“ jsou zařazeny dva programy nazvané „Kapitálové operace týkající se finančních účastí státu“ (program č. 731), respektive „Oddlužení státu a státních veřejných institucí“ (program č. 732). Činnost č. 01 v rámci tohoto programu popisuje „navýšení kapitálu, dotace do vlastního kapitálu, půjčky od akcionářů a srovnatelné půjčky“.

(175) Prostředky určené na tyto zálohy jsou značné. Z programu č. 731 byla výslovně vyčleněna rezerva v částce 85 milionů EUR. Prostředky na splácení podle činnosti č. 01 programu č. 732 dosahují částky 600 milionů EUR. Pokud jde o prostředky na splácení podle programu č. 823, dosahují částky 50 milionů EUR.

(176) V případě finančních potíží La Poste by stát mohl čerpat z těchto programů na poskytnutí pomoci La Poste. Žádný právní dokument totiž neomezuje možnosti poskytnutí záloh EPIC, které vykonávají hospodářskou činnost a působí v konkurenčním odvětví.

(177) Francouzské orgány v oznámení zaslaném dne 27. října 2009 upřesňují, že nikdy nepopřely, že veřejným institucím mohou být poskytnuty výslovné zálohy od státu, což však nikterak neznamená, že veřejné instituce mají nárok na čerpání ze státního rozpočtu; jak uvádí odborník Komise, státní finanční účasti mohou využívat systém půjček od akcionářů bez ohledu na jejich právní formu, z čehož nemůže být činěn žádný závěr pouze pro EPIC; kromě toho, a na rozdíl od názoru odborníka Komise, tyto zálohy v úplnosti přihlížejí k omezením, která ukládá Společenství, tudíž nevybočují z logiky zkušeného investora.

(178) Komise dochází k závěru, že:

— francouzské právní dokumenty povolují, ba dokonce napomáhají státu, aby schvaloval finanční příspěvky veřejným institucím při nedostatku peněžních prostředků přednostně před klasickými bankovními půjčkami; přístup k těmto zdrojům není nikterak podmíněn předchozím dodržením pravidel státních podpor; tyto dotace mohou podle zákona ze dne 16. července 1980 představovat „dodatečné zdroje“,

— věřitelé jsou s těmito právními dokumenty obeznámeni, právem se tudíž domnívají, že dozorčí orgán bude schopen nalézt nezbytné zdroje, aby byla jejich pohledávka uhrazena,

— La Poste však není oprávněna čerpat z těchto zdrojů.

(179) Vzhledem k tomu, že:

— zákon ze dne 16. července 1980 a prováděcí opatření k němu nestanoví řízení o zrušení s likvidací spolu se zánikem práv a povinností,

— zákon ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcí opatření nepočítají s možností, že zdroje nemohou být uvolněny,

— rozpočtové dokumenty ukazují, že EPIC mohou být poskytovány mimořádné zálohy v případě naléhavé potřeby peněžních prostředků,

Komise se domnívá, že předpoklad, za něhož se věřiteli nezdaří dosáhnout splacení jeho pohledávky za použití řízení podle zákona ze dne 16. července 1980, je málo pravděpodobný.

(180) Komise naproti tomu nezjistila přímý přístup veřejných institucí k účtům Státní pokladny, pokud se „přímým přístupem“ rozumí možnost, že EPIC může sama rozhodnout, zda bude přímo čerpat ze státních prostředků a uvolněných k její dispozici, aniž by byl nezbytný zásah státu.

iv) Návrh francouzských orgánů o vyjasnění prováděcího nařízení k zákonu ze dne 16. července 1980 je nedostatečný

(181) Komise úvodem zdůrazňuje, že francouzské orgány nepřistoupily ke změně zákona ze dne 16. července 1980, která bude analyzována v tomto oddíle. Zkoumání Komise, zda existuje záruka ve prospěch La Poste, se tudíž musí opírat o pozitivní právo, a nikoli o přiměřenost nebo nepřiměřenost návrhů francouzských orgánů, které nebyly nikdy potvrzeny a podle nichž má být vyloučena jakákoli záruka. Z toho vyplývá, že hlavním účelem analýzy Komise obsažené v tomto oddíle je podat úplný popis řízení, které proběhlo před Komisí.

(182) Francouzské orgány za účelem prokázání, že zdroje, které uvolnil dozorčí správní úřad, mohou pocházet pouze ze zdrojů správního celku nebo instituce, navrhly, že změní prováděcí nařízení k zákonu ze dne 16. července 1980 takto: „Zůstala-li úřední výzva po uplynutí těchto lhůt bez účinku, představitel státu nebo dozorčí orgán zanese výdaj do rozpočtu korporace nebo instituce v prodlení. V případě potřeby uvolní potřebné zdroje *v rámci rozpočtu správního celku nebo instituce* buď snížením prostředků určených na jiné výdaje, nebo dosud nevyužitých, anebo navýšením zdrojů“ (změny kurzívou).

(183) Komise však poznamenává, jak učinila v 58. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení, že právní dokumenty ani v současném znění ani ve znění změněném podle francouzských orgánů nevylučují, že zdroje mohou být uvolněny díky navýšení zdrojů předem umožněnému poskytnutím finančního příspěvku nebo začleněním veřejných zdrojů.

(184) Komise bude nyní zkoumat opravné prostředky, k nimž by se věřitel mohl uchýlit za málo pravděpodobného předpokladu, že řízení ustavené zákonem ze dne 16. července 1980 neumožní uspokojení věřitele. Komise bude zkoumat zejména režim odpovědnosti státu, aby určila, zda vykazuje vlastnosti mechanismu záruky.

3. *Režim odpovědnosti státu při zavádění řízení o splacení dluhů veřejných institucí vykazuje vlastnosti mechanismu záruky*

(185) Podle francouzských orgánů lze v zásadě uplatnit odpovědnost státu za zavinění nebo jeho plnou odpovědnost ([91]). Francouzské orgány nicméně uznávají, že za předpokladu existence požadavku kontinuity veřejné služby a závaznosti tohoto požadavku pro představitele státu při provádění řízení podle zákona ze dne 16. července 1980 by mohl soud nařídit odškodnění věřitele. Za tohoto předpokladu by však odškodnění mělo pouze ten účinek, že by se věřitel opět ocitl v situaci jako podle obecného práva, věřitel by tudíž nebyl nijak zvýhodněn.

(186) Komise však poznamenává, že věřitelé v obecném právu, v každém případě věřitelé neprivilegovaní, nezískají v zásadě zpět celý svůj dluh. Vedle toho za podnik v likvidaci neplatí dluhy třetí osoby, což je tento případ.

(187) Francouzské orgány rovněž prohlašují, že možnosti odškodnění věřitelů prostřednictvím uplatnění odpovědnosti nelze v žádném případě považovat za formu záruky.

(188) Komise se však domnívá, jak dokáže dále, že se uplatnění odpovědnosti státu (za zavinění nebo plná odpovědnost) při provádění řízení o splácení dluhů podle zákona ze dne 16. července 1980 rovná mechanismu záruky podle práva Společenství, neboť zajišťuje věřitelům uspokojení jejich pohledávky tím, že donutí členský stát splatit ji v případě neplnění La Poste. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) nadto ve věci Campoloro směřuje k zavedení automatické záruky. Francouzské orgány, třebaže jim to bylo dovoleno, tyto mechanismy odpovědnosti nebo záruky neomezily.

i) Předchozí judikatura: projev zvláštní povahy režimu zavedeného ve věci *Campoloro*

(189) Jak poznamenává odborník Komise, když věřitel osoby veřejného práva podléhající zákonu ze dne 16. července 1980 vyhledával odpovědnost státu z důvodu využití pravomocí, které tento právní dokument uděluje, správní soud před projednáním věci *Campoloro* (zkoumané níže) rozlišoval dvě újmy: Jednak věřitel utrpěl újmu z důvodu nezaplacení své pohledávky, přičemž zdrojem této újmy byla pouze platební neschopnost dlužníka. Jednak věřitel mohl utrpět odlišnou újmu z důvodu selhání při uplatňování pravomocí státu (zpoždění, neochota, odmítnutí zahájit řízení, částečné zahájení řízení atd.). Tato druhá újma nebyla posuzována podle výše dluhu, nýbrž spíše podle odhadu nákladů způsobených zpožděním nebo odmítnutím využít zákonem udělené pravomoci. Toto stanovisko zaujal Odvolací správní soud v Lyonu ve věci *Campoloro* ([92]).

ii) Rozhodnutí Státní rady z roku 2005 ve věci *Campoloro*

(190) Rozhodnutí Státní rady ve věci Campoloro podle odborníka Komise znamená první obrat v tom smyslu, že jeden z předpokladů, který vytyčuje, není přesně řečeno případ odpovědnosti, nýbrž funguje jako mechanismus záruky.

(191) Napřed je třeba připomenout zásadní odůvodnění rozhodnutí odboru Státní rady ze dne 18. listopadu 2005, *Société fermière de Campoloro*, č. 271898:

„vzhledem k tomu, že zákonodárce těmito ustanoveními hodlal v případě, že územní samospráva neplní své povinnosti při zajištění výkonu pravomocného soudního rozhodnutí ani po úřední výzvě, propůjčit představiteli státu pravomoc zastoupit orgány tohoto správního celku za účelem uvolnění nebo vytvoření zdrojů umožňujících řádný výkon tohoto soudního rozhodnutí; že za tímto účelem je povinen přijmout pod dohledem soudu nezbytná opatření s ohledem na situaci správního celku a naléhavých požadavků obecného zájmu; že k těmto opatřením náleží možnost přikročit k prodeji majetku korporace, který není nezbytný pro řádný výkon veřejných služeb, jimiž byla pověřena; že pokud prefekt nekoná nebo opomene využít svých pravomocí, které mu zákon propůjčil, může se věřitel územní samosprávy zákonně obrátit proti státu v případě závažného pochybení při výkonu dozoru; že kromě toho, za předpokladu, že ohledem na situaci korporace, zejména na nedostatek jejích aktiv nebo z důvodu naléhavých požadavků obecného zájmu, mohl prefekt zákonně odmítnout přijmout určitá opatření za účelem zajištění řádného výkonu soudního rozhodnutí, by při újmě, která tím věřiteli územní samosprávy vznikla a která by byla mimořádného a zvláštního rázu, bylo možno uplatnit odpovědnost veřejné moci“.

(192) Státní rada tak zavádí dvoudobý mechanismus.

(193) Za prvé, sestavuje mechanismus odpovědnosti státu založený pouze na nedostatečném výkonu pravomocí ustavených zákonem ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcími opatřeními. Jedná se o režim odpovědnosti za závažné provinění. Volba závažného provinění je odůvodněna snahou nepřevádět automaticky dluh zadluženého správního celku na stát. Podle zkušeného komentátora ([93]) „prefekt přijímá opatření, aby se pokusil uvolnit dodatečné zdroje, jelikož se však tato opatření jeví jako nedostatečná vzhledem k velikosti dluhu obce, je pravděpodobné, že soud usoudí, že k žádnému závažnému provinění nedošlo“. Odpovědnost za závažné provinění je zde „klasická“ a nefunguje jako mechanismus záruky v případě platební neschopnosti dlužnického subjektu, neboť nemůže čelit samotnému stavu platební neschopnosti.

(194) Za druhé, rozhodnutí stanoví uplatnění plné odpovědnosti za dvou předpokladů.

(195) Podle prvního předpokladu „z důvodu naléhavých požadavků obecného zájmu mohl prefekt zákonně odmítnout přijetí určitých opatření za účelem zajištění řádného výkonu soudního rozhodnutí“. Zde nastává klasický případ nečinnosti správních úřadů z důvodu obecného zájmu, v němž se uplatňuje jejich odpovědnost za porušení rovnosti před veřejnými břemeny. Dlužník se teoreticky nenachází v platební neschopnosti, stát však rozhodne, že nevyčerpá svůj potenciál zdrojů z důvodu veřejného zájmu. Tento stav neukazuje na záruční mechanismus, neboť újma věřitele vyplývá z rozhodnutí státu, a nikoli z finanční situace platební schopnosti dlužníka. Důsledky jsou však stejné jako u mechanismu záruky.

(196) Naproti tomu druhý předpoklad plné odpovědnosti se více blíží mechanismu záruky. Státní rada soudí, že „za předpokladu, kdy prefekt mohl s ohledem na situaci správního celku, zejména na nedostatek jejích aktiv, […], zákonně odmítnout přijmout určitá opatření za účelem zajištění řádného výkonu soudního rozhodnutí, by při újmě, která tím věřiteli územní samosprávy vznikla a která by byla mimořádného a zvláštního rázu, bylo možno uplatnit odpovědnost veřejné moci“. Stojí za povšimnutí, že příčinou vzniku odpovědnosti je pouze finanční situace dlužnického správního celku. Volba plné odpovědnosti zmírňuje důkazní břemeno věřitele, neboť věřitel musí pouze doložit příčinu, příčinný vztah a újmu.

(197) Dále podle odborníka Komise vystupují dvě podobnosti mezi tímto systémem odpovědnosti a režimem záruky. Za prvé, příčinu nelze objektivně přičíst státu, neboť se jedná o situaci dlužnického subjektu: tento systém odpovědnosti vychází z téže skutečnosti jako mechanismus záruky, to znamená z platební neschopnosti dlužníka. Za druhé, újmou, na kterou se odvolává Státní rada bez jakýchkoli dalších údajů, může být chybějící vyrovnání samotného dluhu, což rovněž uvádí v činnost záruku.

(198) Státní rada ovšem omezuje uplatnění odpovědnosti státu na mimořádné a zvláštní újmy. Pokud jde o mimořádný ráz, lze podle odborníka Komise postupovat vylučovací metodou. Buď není dluh vysoký a právem lze předpokládat, že státní veřejné instituci (zvláště La Poste) nepřivodí platební neschopnost. Nebo je dluh značný a vzejde z něj újma mimořádného rázu. Pokud jde o zvláštní ráz újmy, lze předpokládat, že jsou věřitelé značně zadlužených veřejných institucí nepočetní. Omezení stanovené rozhodnutím Státní rady tudíž není skutečné, jelikož lze předpokládat, že se ve skutečnosti týká pouze významných pohledávek, kde se bude vždy jednat o mimořádně závažnou újmu.

(199) Tohoto výkladu se ostatně přidržel nejkvalifikovanější názor. Podle komentáře P. Bona (výše uvedeného) tak „za tohoto předpokladu, který pravděpodobně odpovídá danému případu, vzhledem k očividnému nepoměru mezi částkou uloženou obci soudním rozhodnutím a jejími skrovnými zdroji, se prefekt svým způsobem ocitá v bezvýchodné situaci, jelikož lze pochybovat, že může uvolnit dostatečné zdroje umožňující obci splacení dluhu v plné výši. Spravedlnost ovšem velí, aby obě žalující společnosti byly po tolika letech odškodněny […] jím se stát mění v pojistitele zavázaného hradit škodlivé důsledky uvedené neschopnosti [obce]“. Podle odborníka Komise není vhodný výraz „pojistitel“, nýbrž spíše „zavázaný ručitel“.

(200) Ve zpravodajství k rozhodnutí *Société fermière de Campoloro* ([94]) C. Landais a F. Lenica, vedoucí odboru dokumentace Státní rady v době čtení rozhodnutí zdůraznili zvláštnost tohoto druhého předpokladu a odmítli jej vykládat tak, že by se břemeno dluhů územních samospráv převádělo na stát. Odborník Komise však zdůrazňuje, že diskutuje-li se o výkladu, je nutno přihlížet ke čtení rozhodnutí. Závěr komentáře je ostatně zřejmý: komentátoři zvažují půjčku nebo mimořádný finanční příspěvek. Za povšimnutí tudíž stojí, že ti, kteří odmítají přirovnávat daný režim odpovědnosti k mechanismu záruky, se nakonec dovolávají jiných součástí mechanismu záruky (finančního příspěvku).

(201) Odborník Komise rovněž odmítá uznat hodnocení D. Labetoullea v jeho článku o plné odpovědnosti ve správním právu ([95]), který cituje francouzská vláda ve svých připomínkách. Tento autor poznamenává, že Státní rada ve věci *Campoloro* soudí, že zákonné rozhodnutí prefekta je pouze „schopno uplatnit odpovědnost státu". Z toho vyvozuje, že neexistuje žádná automatičnost. Podle odborníka Komise nelze tento výklad přijmout. Státní rada ve věci *Campoloro* totiž soudí, že zákonné rozhodnutí prefekta je může uplatnit odpovědnost státu, „jestliže [újma] je mimořádného a zvláštního rázu". Nejistota panuje nikoli ohledně zásady odpovědnosti a jejího uplatnění, pokud jsou přítomny základní podmínky, nýbrž ohledně existence újmy vykazující určité zvláštnosti. Jak bylo ovšem ukázáno, pokud je újma zvláštní a mimořádná, nic nebrání zpochybnění odpovědnosti. Automatičnost skutečně existuje, pokud jde o samotnou zásadu uplatnění odpovědnosti, která vykazuje všechny vlastnosti záruky.

(202) Odborník Komise nakonec poznamenává, že žádný komentátor judikatury *Campoloro* neuvažuje, že pohledávka může zůstat nezaplacena.

(203) Odborník Komise usuzuje, že výše uvedené rozhodnutí Státní rady ve věci Campoloro uvedlo v činnost režim odpovědnosti, který vykazuje vlastnosti mechanismu záruky.

iii) Urovnání věci Campoloro Evropským soudem pro lidská práva (ESLP)

(204) ESLP v rozsudku ze dne 6. prosince 2006, *Société de gestion du port de Campoloro* a *Société fermière de Campoloro proti Francii* ([96]), urovnal věc *Campoloro* tak, že státu připsal plnou výši dluhů obce Santa-Maria-Poggio vůči žalujícím společnostem. Věc dokazuje, že uplatnění odpovědnosti francouzského státu v tomto případě funguje jako implicitní záruka za pasiva orgánů veřejné moci a není spojena s žádnou podmínkou vzniku škody.

(205) Francouzské orgány se před Soudním dvorem pokoušely opírat jednak o neexistenci příčiny přičitatelné státu, jednak o neexistenci státní záruky orgánům veřejné moci, které jsou právnickými osobami. Je uvedeno, že „[Francouzská vláda] má za to, že zpoždění v řádném výkonu rozsudků způsobily pouze objektivní důvody týkající se výhradně faktické nemožnosti uvolnění dostatečných příjmů obce"; „Vláda tudíž má za to, že neprovedení vynesených rozsudků nevyplývá z vědomého odepření úřadů, státu nebo obce konat. Chybějící prostředky nejsou záminkou, nýbrž skutečností způsobenou platební neschopností dlužnické právnické osoby"; „neplacení dluhu vyplývá výhradně z finančních potíží obce a tyto okolnosti zjevně nejsou takového druhu, aby zbavily správní celek jeho povinností, ani aby dovolily převést břemeno jejího dluhu na stát (Státní rada, obec Batz sur Mer, 25. září 1970). Ve vnitrostátním právu neexistuje žádný právní základ pro přenesení pravomoci obce na stát za účelem placení odškodného. Toto přenesení pravomoci se nemůže opírat ani o čl. 6 odst. 1 Úmluvy, pokud by takové řešení odporovalo samotnému pojmu právnické osoby, který předpokládá nezávislost, oddělené jmění". Ačkoli se francouzská vláda pokoušela přesně zdůraznit výše objasněné odlišnosti mezi mechanismem odpovědnosti a mechanismem záruky, Soudní dvůr nakonec k těmto argumentům nepřihlédl.

(206) Na doplnění důkazů je rovněž třeba opakovat argumenty žalujících stran, k nimž Soudní dvůr naopak přihlédl:

„Není tedy stanoveno žádné přechodné opatření ve vnitrostátním právu, které řeší situace, kdy obec zastaví platby"; „Stát se nemůže zbavit povinnosti provádět soudní rozhodnutí tím, že se bude dovolávat chybějících prostředků nebo samostatnosti místních správních celků, kterou doposud nemohl zaručit, neboť obec není schopna vyrovnat své dluhy. Žalující strany v důsledku poukazují na neschopnost státu přijmout praktická opatření, která by obci umožnila splnit jí uloženou daňovou povinnost"; „Žalující strany shledávají, že Státní rada v rozhodnutí ze dne 18. listopadu 2005 usoudila, že zákonodárce hodlal udělit představiteli státu v případě, že územní samospráva neplní soudní rozhodnutí, pravomoc zastoupit orgány této samosprávy za účelem uvolnění nebo vytvoření zdrojů umožňujících řádný výkon tohoto soudního rozhodnutí. Na základě těchto pochybení, jichž se francouzský stát dopustil, žalující strany žádají, aby bylo shledáno porušení čl. 6 odst. 1 a z něho vyplývající náhrada škody, což s sebou nenese žádný rozpor se samotným pojmem právnické osoby ani s pojmy nezávislosti a odděleného jmění".

(207) Soudní dvůr nakonec shledal, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech, zejména z důvodu, že: „Je tudíž třeba, aby tyto rozsudky byly provedeny, přičemž Soudní dvůr připomíná, že státní orgán nemůže pod záminkou chybějících zdrojů nesplatit dluh na základě soudního rozhodnutí (výše uvedený Bourdov, odstavec 30)".

(208) Soudní dvůr rovněž shledal, že došlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1 k Evropské úmluvě o lidských právech: „Nemožnost prosadit provedení těchto rozsudků, v níž se ocitly zúčastněné strany, představuje zásah do jejich práva vlastnit majetek, které vychází z čl. 1 odst. 1 první věty Protokolu č. 1. Vláda neposkytla žádné odůvodnění tohoto zásahu a Soudní dvůr se domnívá, že nedostatek zdrojů neopravňuje k takovému jednání (*ibid*)". „Soudní dvůr má úhrnem za to, že žalující společnosti byly zatíženy a dosud jsou zatíženy zvláštním a přílišným břemenem z důvodu nezaplacení částek, které jim náležely z provedení výše uvedených rozsudků ze dne 10. července 1992. Došlo nicméně k porušení článku 1 Protokolu č. 1". Soudní dvůr nakonec připsal státu dluhy dlužnických obcí v plné výši: „S ohledem na předcházející má Soudní dvůr za to, že žalovanému státu přísluší, aby žalujícím stranám nebo v případě potřeby jejich právním nástupcům zajistil zaplacení pohledávek včetně úroků, které jim náleží od rozsudků správního soudu v Bastii ze dne 10. července 1992 (*ibidem*) až do dne vynesení tohoto rozsudku".

(209) Odborník Komise vyvozuje z této judikatury, že stát musí krýt dluhy orgánů veřejné moci.

(210) Podle Komise z toho vyplývají tři významné činitele:

— odpovědnost funguje jako implicitní záruka. Na jedné straně je francouzský stát odsouzen k zaplacení dluhu v plné výši a nebyl činěn rozdíl mezi tím, co souvisí s platební neschopností dlužnického orgánu státní moci a případnými pochybeními státu. Za zdůraznění stojí použitá terminologie, neboť Soudní dvůr nezmiňuje případnou odpovědnost státu, avšak má za to, že státu přísluší „zajistit" zaplacení. Tato terminologie vychází spíše ze záruky než z odpovědnosti. Soudní dvůr navíc v žádném stadiu nehledá příčinu přičitatelnou státu a omezuje se pouze na stav platební neschopnosti dlužníka. Soudní dvůr nakonec převádí dluh odsouzených obcí v plné výši na stát. Tyto různé činitele směřují k důkazu, že tento režim odpovědnosti ve skutečnosti funguje jako mechanismus záruky. Žalující strany ovšem musí napřed dosáhnout soudního rozhodnutí, které jejich pohledávku uzná. Kromě toho je tato záruka implicitní, neboť není uvedena v žádném právním dokumentu. Což dokazuje, že právní mechanismus vnitrostátního práva lze vykládat jako implicitní záruku,

— tato odpovědnost pokrývá dluhy orgánů veřejné moci, které však jsou právnickými osobami. Francouzská vláda se výslovně dovolávala existence právnické osoby a vlastního jmění, aby oponovala uplatnění odpovědnosti francouzského státu Soudní dvůr tento argument odmítl,

— pole působnosti státní záruky zahrnuje orgány veřejné moci, které jsou od něho odvozeny. Záruka je tudíž úzce spjata s veřejnoprávním postavením dlužníka.

(211) Je nutno připomenout, že řešení, jehož se ESLP podržel ve věci *Campoloro*, není ojedinělé a vychází z velmi zřetelně potvrzené orientace judikatury. ESLP tak ve svém rozsudku ze dne 13. května 1980 ve věci *Artico proti Itálii* ([97]) rozhodl, že pokud lze neplnění přičíst jiné osobě než státu, je tento stát jako dlužník ze záruky podle čl. 6 odst. 1 povinen jednat tak, aby zajistil žalující straně faktické požívání práva, které jí tento článek přiznává. Soudní dvůr ve věci ze dne 19. března 1997, *Bourdov proti Rusku*, č. 59498/00, rovněž usuzuje, že „státní moc nemůže využít chybějících prostředků jako záminky pro nesplacení svého dluhu".

iv) Posouzení připomínek francouzských orgánů

α) Připomínka k rozdílu mezi územními samosprávami a veřejnými institucemi

(212) Podle francouzských orgánů ([98]) není důkaz odborníka Komise nikterak závěrečný a omezuje se na to, že nedává za pravdu ani jednomu z různých výkladů rozsudku *Campoloro*, zejména nerozlišuje mezi veřejnými institucemi a místními správními celky, zatímco tento rozdíl je zásadní, pokud jde o otázku možnosti neuhrazení pohledávky. Francouzské orgány zde opakují názor svého znalce. Tento znalec zpochybňuje premisu, o niž se opírají úvahy Komise založené na judikatuře *Campoloro*: úvaha Komise spočívá na srovnání územních samospráv a veřejných institucí, které mají společné to, že jsou právnickými osobami veřejného práva oddělenými od státu. Tyto dva druhy subjektů ovšem nemají v rámci ústavy stejné postavení. Existence místních správních celků je tak ústavním požadavkem a stát je povinen zajistit jejich zachování. EPIC nemají v ničem stejné postavení v rámci ústavy a mohou zaniknout. Judikaturu *Campoloro*, která se týká případů provinění místních správních celků, tudíž nelze uplatnit na veřejné instituce.

(213) Komise nyní posoudí, zda rozdíl v postavení v rámci ústavy mezi územními samosprávami a veřejnými institucemi může zpochybnit závěry její ho odborníka, vyvozené z rozhodnutí ESLP a Státní rady ve věci *Campoloro*.

(214) Komise shledává, že se rozhodnutí ESLP neopírá o nutnost ochrany existence dotyčné územní samosprávy, nýbrž o ochranu práv věřitele, tj. jeho práva na spravedlivý soud (čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech) a ochranu jeho vlastnictví (článek 1 Protokolu č. 1): ať je dlužníkem veřejná instituce nebo územní samospráva, práva věřitele jsou porušena týmž způsobem.

(215) Pokud jde o rozhodnutí Státní rady, je třeba rozlišit různé systémy odpovědnosti:

— systém odpovědnosti státu za závažné provinění je založen pouze na nedostatečném výkonu pravomocí stanovených zákonem ze dne 16. července 1980: nezávisí tudíž na druhu dlužníka: územní samospráva nebo veřejná instituce,

— pokud jde o systém plné odpovědnosti, je založen na dvou předpokladech:

a) Za prvního předpokladu prefekt odmítá přijmout určitá opatření z naléhavých důvodů veřejného zájmu: mohlo by se jednat o nutnost chránit existenci územní samosprávy, avšak také o ochranu poslání veřejné služby. Znalec francouzských orgánů zdůrazňuje, že požadavek kontinuity se týká služby, a nikoli instituce, která ji obstarává. Zůstává však nadále při tom, že krátkodobě, než bude poslání veřejné služby případně převedeno na instituci, která je schopna je plnit, může ochrana kontinuity veřejné služby vyžadovat od prefekta, aby přijal určitá opatření, například ochranu aktiv nezbytných k plnění poslání veřejné služby nebo navýšení zdrojů za účelem zaplacení pohledávky. Francouzské orgány ostatně uznávají, že je požadavek kontinuity veřejné služby závazný pro představitele státu při provádění řízení podle zákona ze dne 16. července 1980.

b) Za druhého předpokladu se lze systému plné odpovědnosti dovolávat „za předpokladu, kdy prefekt mohl s ohledem na situaci správního celku, zejména na nedostatek jejích aktiv, […] zákonně odmítnout přijmout určitá opatření za účelem zajištění řádného výkonu soudního rozhodnutí, by při újmě, která tím věřiteli územní samosprávy vznikla a která by byla mimořádného a zvláštního rázu, bylo možno uplatnit odpovědnost veřejné moci“. Jak bylo uvedeno výše, příčinou vzniku odpovědnosti je pouze finanční situace dlužnického správního celku. Tímto dlužnickým správním celkem může být zrovna tak instituce jako územní samospráva.

(216) Závěrem má Komise za to, že rozdíl v postavení v rámci ústavy mezi územními samosprávami a veřejnými institucemi nezbavuje platnosti závěry jejího odborníka vyvozené z judikatury věci *Campoloro*. Komise kromě toho poznamenává, že se argumentace francouzských orgánů snaží zpochybnit průkaznost věci *Campoloro* v daném případě, který se netýká územní samosprávy, zatímco věci *Campoloro* se dovolávaly v první řadě samotné francouzské orgány, aby podepřely své stanovisko.

β) Připomínka ohledně neopodstatněnosti uplatnění odpovědnosti státu

(217) Francouzské orgány kromě toho nechápou, na jakém základě by mohla být uplatněna plná odpovědnost státu v případě provinění veřejné instituce, odpovědnost státu v tomto rámci lze uplatnit pouze tehdy, pokud skutečnost (včetně nečinnosti), která je mu přičítána, byla přímou příčinou újmy, což zřejmě není daný případ.

(218) Komise nicméně shledává, že rozhodnutí Státní rady a ESLP zřetelně dokazují, že plná odpovědnost státu může být uplatněna.

γ) Připomínka ohledně neexistence mimořádné a zvláštní újmy

(219) Francouzské orgány nakonec nechápou, jak by soud mohl považovat újmu za „zvláštní“, když se týká všech věřitelů instituce, nebo za „mimořádnou“, jestliže věřitelé byli ochotni důvěřovat subjektu v nejisté finanční situaci?

(220) Komise připomíná, že existence mimořádné újmy představuje podle judikatury Státní rady fakticky mez uplatnění odpovědnosti státu. Francouzské orgány pochybují, že došlo k mimořádné újmě, když věřitelé byli ochotni důvěřovat subjektu v nejisté finanční situaci. Komise v tomto ohledu poznamenává, že tento argument předpokládá, že záruka neexistuje (a že věřitelé se domnívají, že neexistuje), zatímco výše uvedená analýza dokazuje opak. Jestliže totiž věřitelé věří v existenci záruky, finanční situace instituce bude pro každého věřitele mnohem méně směrodatná, když se rozhodne důvěřovat instituci, stejně jako když bude jednat o podmínkách této důvěry. Kromě toho je třeba uvážit, že dluh mohl být sjednán v době, kdy veřejná instituce nebyla ohrožena nebo věřitel nebyl s finančními potížemi přiměřeně obeznámen. Pojem mimořádné újmy je každopádně nutno chápat jako přesahující otázku, zda se instituce ocitla ve finančních potížích nebo nikoli, ba i přesahující otázku, zda újmu utrpěli všichni věřitelé nebo pouze jeden. Mimořádná a zvláštní újma se podle judikatury týkající se plné správní odpovědnosti ([99]) posuzuje ve vztahu k obecnému zájmu. Aby újma mohla být kvalifikována jako mimořádná a zvláštní, musí pro toho, kdo ji utrpěl, nabýt významu neúměrného sledovanému obecnému zájmu. Komise z toho vyvozuje, že mimořádný a zvláštní ráz újmy nepochybně tvoří filtr, který může zabránit odškodnění za určité množství pohledávek, avšak tento filtr bude schopen činnosti tím méně, čím bude dluh vyšší. Komise nakonec připomíná, že existence mimořádné a zvláštní újmy není podmínkou, kterou ukládá judikatura ESLP. Každý věřitel tudíž v zásadě může v závěru soudního řízení dosáhnout odškodnění od státu, které pokryje jeho dluh.

v) Neexistence omezení odpovědnosti státu a/nebo státní záruky

(221) Komise zdůrazňuje, že jak bylo uvedeno výše, zákonodárci nic nebrání, aby jako v případě určitých společností stanovil, že stát odpovídá za dluhy EPIC pouze do výše svého počátečního vkladu (nebo počáteční dotace). Zákonodárci zvláště nic nebrání v tom, aby stanovil omezení odpovědnosti nebo prostě upřesnil, že stát jako akcionář může nést odpovědnost za dluh EPIC pouze v případě provinění nebo zřejmé prosté platební neschopnosti EPIC, kterou by mu bylo možno osobně přičíst a která by byla příčinou zvláštní újmy. Zákonodárci je tudíž dovoleno, aby kladl překážku státní záruce za EPIC a omezil uplatnění odpovědnosti státu, pokud jde o újmy způsobené věřitelům. Francouzské orgány však tato upřesnění neposkytly.

vi) Závěr Komise

(222) Komise na základě bodů i) až v) dospěla k závěru, že za současného stavu francouzského práva věřitel, který nedosáhl úhrady své pohledávky při uplatnění řízení podle zákona ze dne 16. července 1980, může obdržet částky plně odpovídající výši nesplacené pohledávky s odvoláním na konečnou odpovědnost státu, na rozdíl od postupu v rámci konkurzního řízení obecného práva, kdy je uspokojení věřitele omezeno hodnotou disponibilních aktiv. Odpovědnost státu je pojednávána jako záruka. Není předmětem žádného omezení podle právního dokumentu francouzského práva. Je vnitřně spjata s veřejnoprávním postavením dlužnického subjektu.

vii) Analýza francouzského návrhu týkajícího se doložky ve smlouvách

(223) Kdyby Komise přijala rozhodnutí o absenci podpory, francouzské orgány by byly ochotny rozšířit svůj návrh zápisu absence záruky na všechny smlouvy zahrnující pohledávku. Podle francouzských orgánů by toto rozšíření umožnilo vyloučit veškeré riziko uplatnění plné odpovědnosti státu, založené pouze na platební neschopnosti La Poste.

(224) Komise úvodem hodlá připomenout, že poznámka v 181. bodě odůvodnění je zjevně použitelná na tento oddíl tohoto rozhodnutí. Kromě toho, jak je uvedeno v rozhodnutí o zahájení řízení, Komise uznává, že se jedná o opatření, které může omezit možnosti věřitele, který takovou smlouvu podepsal, jak dosáhnout uspokojení své pohledávky soudní cestou. Chová nicméně nadále pochybnosti o trvalosti tohoto řešení, neboť výjimku přijatého rizika jako pravidlo stanovila judikatura, která se může stále vyvíjet (změnu v judikatuře nelze vyloučit tím spíše, že judikatura se vyvíjí směrem k rozšíření systému plné odpovědnosti státu). Komise v odpověď na připomínky francouzských orgánů zdůrazňuje, že předchozí poznámky nevedou Komisi k tomu, aby upírala návrhu francouzských orgánů jakýkoli účinek, nýbrž aby zdůraznila vratkost právního rámce, který z něho vyplývá.

(225) Komise kromě toho považuje návrh francouzských orgánů za nedostatečný, neboť státní záruka může fungovat u všech druhů odpovědnosti, včetně zejména mimosmluvní odpovědnosti a trestní odpovědnosti, které v tomto bodě vykazují shodné vlastnosti: nelze vůči dlužníkům předem smluvně stanovit, že stát neručí za dluhy La Poste. La Poste se obecně může různými právními mechanismy ocitnout v pozici dlužníka vůči třetí osobě, což by v případě neplnění předpokládalo státní záruku. Kdyby například La Poste měla převzít jinou organizaci (jinou veřejnou instituci), byla by tím na ni převedena práva a povinnosti této organizace. Kdyby měla následně splácet dluhy této organizace vůči třetí osobě, žádná smlouva ani žádný právní dokument by nestanovil, že stát neručí za splacení dluhů La Poste vůči věřitelům přejaté organizace, neboť nikdo to nemohl předpokládat. La Poste se tak prostřednictvím mechanismu přeměny (sloučení, pohlcení) určitých organizací ve veřejném sektoru může stát dlužníkem třetích osob, aniž by bylo možno smluvně stanovit omezení státní záruky. Vložení takovéto doložky do „smluv" s „věřiteli" je tudíž nedostačující, neboť nezahrnuje všechny předpoklady. Taková formulace může opominout pohledávky třetích osob, zpočátku nezjistitelné. Postačující je pouze obecně závazný právní dokument, který uvádí, že stát není ručitelem La Poste, a který je použitelný pro jakoukoli situaci a třetí osobu jakéhokoliv druhu.

(226) Nakonec i za předpokladu, že by francouzské návrhy připravily věřitele La Poste o všechny možnosti, jak uplatnit odpovědnost státu za účelem uspokojení své pohledávky (podle Komise je tento předpoklad neověřený), tyto návrhy neumožňují spolehlivě zjistit, k čemu by došlo v případě platební neschopnosti La Poste. Věřitel La Poste, který nedosáhl uspokojení své pohledávky požadavkem na vyřízení své jednotlivé pohledávky, může stále ještě doufat, že dosáhne uspokojení své pohledávky v rámci celkového ozdravení La Poste financovaného státem, jak toto rozhodnutí později ukáže.

4. *I kdyby věřitel nebyl uspokojen, může způsobit právní účinky přípustného omylu, jehož se dopustil při zakládání pohledávky na skutečnosti, že bude vždy splacena*

(227) Použití teorie zdánlivosti ([100]) umožňuje potvrzení tohoto důkazu. I kdyby bylo možno řídit se úvahou francouzských orgánů, podle níž neexistuje neomezená záruka ve prospěch La Poste z důvodu jejího postavení, což Komise odmítá, výše uvedené analyzované prvky oprávněně vedou věřitele k tomu, aby uvěřili, že taková záruka přece jen existuje. Teorie zdánlivosti zesiluje účinek vyvolaný řadou shodných příznaků.

(228) Hlavní průkazné příznaky se zřetelem k teorii zdánlivosti jsou připomenuty níže:

— pokud se týká státní záruky ve prospěch EPIC, různé právní dokumenty (zákon ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcí opatření) nebo úřední dokumenty (rozpočtové dokumenty) opravňují věřitele k tomu, aby se domníval, že stát převezme dluhy EPIC v případě nedostatku peněžních prostředků nebo uplatní svoji odpovědnost,

— chybějící vyjasnění stavu práva při ukončení jednání ve věci *Campoloro* a prvních řízení o postavení EPIC, která zahájila Komise, dodává rovněž věřitelům důvěru v existenci takové záruky,

— nedostatek jasných informací o účincích zastavení plateb EPIC rovněž působí v tomto směru,

— reakce ratingových agentur také zapadá do tohoto rámce tím, že třetí osoby právem či neprávem připisují význam postavení dlužníka, aby mu přidělily rating, jehož úloha je prvořadá ve věci financování (toto bude dokázáno v oddíle 4.1.2 písm. a) tohoto rozhodnutí).

(229) Komise následně na závěry svého odborníka dospěla k závěru, že i kdyby se za předpokladu, který obhajují francouzské orgány, věřitel mylně domníval, že stát je povinen ručit za dluhy veřejných institucí, a zvláště La Poste, jeho omyl by byl přípustný vzhledem k výše uvedeným prvkům a právo by tomu mohlo připisovat účinky. Kdyby věřitel výjimečně nemohl dosáhnout uspokojení své pohledávky, měl by nicméně jistotu, že není možné, aby zanikla.

B. ***Záruka zachování La Poste a/nebo jejích závazků***

(230) Jak bude dokázáno, i kdyby věřitel v přiměřené lhůtě a za použití řízení popsaných v předchozím oddíle nemohl dosáhnout splacení své pohledávky, má nadále jistotu, že pohledávka nezanikne. Pokud společnost soukromého práva zanikne, její práva a povinnosti mohou zaniknout spolu s ní. Konkurzní řízení společností neposkytuje žádnou jistotu splacení pohledávek. Situace veřejných institucí je odlišná. Jak bylo dokázáno výše, neexistuje žádné řízení o zrušení s likvidací týkající se veřejných institucí ve stavu zastavení plateb se zánikem jejich dluhů. V případě zániku z rozhodnutí veřejné moci, ačkoli to žádný právní dokument výslovně nestanoví, praxe a určité základní zásady správního práva směřují k důkazu, že práva a povinnosti veřejných institucí, které zanikají jako takové, převezme jiný subjekt, popřípadě stát. Neexistuje zrušení s likvidací veřejné instituce z vůle veřejné moci se zánikem jejích práv a povinností. Každý věřitel má tudíž jistotu, že práva, z něhož vyvozuje svoji pohledávku, se lze dovolávat vůči jinému subjektu, a že jeho pohledávka tudíž nezanikne.

(231) Tento důkaz se opírá o praktickou studii organického vývoje nepříznivě ovlivňujícího veřejné instituce. Tato studie, kterou vypracoval odborník Komise, ukazuje, že dluhy veřejných institucí jsou vždy převedeny na jinou právnickou osobu, která je nemůže odmítnout.

(232) Odborník Komise rozlišil tři příčiny zániku veřejných institucí ([101]): vypršení lhůty (1), zánik poslání (2) a jako nejčastější případ převod poslání, nutně znamenající převod práv a povinností (3).

a) **Veřejné instituce, jejichž lhůta existence vypršela**

(233) Případ veřejných institucí, jejichž lhůta existence vypršela, nastává vzácně. Jediný příklad ([102]), který odborník Komise objevil, ukazuje, že práva a povinnosti veřejné instituce, zejména její dluhy (o něž se výslovně jedná), jsou převáděna na jiné právnické osoby veřejného práva.

b) **Zánik veřejných institucí v důsledku zániku jejich poslání**

(234) Zánik poslání veřejné instituce znamená téměř vždy předchozí zánik poslání veřejné služby. Znamená to, že orgány veřejné moci již nehodlají považovat určitou činnost, kterou mají vykonávat nebo zajišťovat, za poslání veřejného zájmu. Tendencí je ovšem považovat čím dále tím více činností za veřejnou službu. To vysvětluje řídký výskyt tohoto jevu.

(235) Je však třeba vyčlenit případ veřejných institucí, které neplní poslání veřejné služby, jejichž zánik v důsledku zániku poslání neznamená předchozí zánik poslání veřejné služby. La Poste do této poslední kategorie nezapadá. Praxe každopádně dokazuje, že i v tomto případě přebírá systematicky práva a povinnosti těchto institucí jiný právní subjekt veřejného práva, nejčastěji sám stát, jak ukazují četné právní dokumenty a příklady, které objevil odborník Komise ([103]) na základě studie vypracované S. Carpi-Petitovou ([104]).

c) **Převod poslání zahrnující převod práv a povinností**

(236) Nejčastějším případem je převod poslání veřejné instituce na jiný subjekt, který zahrnuje převod práv a povinností. Zásada kontinuity veřejné služby zahrnuje převod majetku určeného k plnění poslání, a tudíž i převod práv a povinností.

(237) Vyplývá základní zásada: jakmile poslání trvá, dluhy dřívější veřejné instituce se převádějí na subjekt, který poslání přebírá.

(238) Nejčastěji ([105]) dochází k převodu poslání na jeden subjekt s tím důsledkem, že celé jmění je převedeno, aniž by došlo k rozdělení. Táž zásada platí za předpokladů převodu jmění na soukromou osobu ([106]).

(239) Existují také předpoklady dělení jmění, které též dokazují kontinuitu práv a povinností veřejných institucí.

(240) Nařízení č. 74-947 ze dne 14. listopadu 1974 o převodu majetku, práv a povinností ORTF na Institut de l'audiovisuel (Ústav audiovizuální kultury), který provádí zásadu určení nástupnického subjektu „kontumačně": článek 1 „majetek, práva a povinnosti Office de radiodiffusion-télévision française, které nebudou převedeny […] na veřejnou vysílací instituci nebo na některou ze společností založenou tímto zákonem, mohou být z rozhodnutí předsedy vlády převedeny na l'institut de l'audiovisuel počínaje 1. lednem 1975".

(241) Předpoklady, kdy se jmění převádí v několika etapách, potvrzují výše doložený trend ([107]).

(242) Přeměňuje-li se veřejná instituce na akciovou společnost, existuje několik postupů „přeměny":

— zánik-zrušení: nejjednodušším případem je zánik zrušením, veřejná instituce je v tom případě zrušena,

— zánik-nahrazení: zánik nahrazením podle vyjádření B. Plessix ([108]), je „zrušení veřejné instituce [které] provází založení nové právnické osoby, jíž je svěřeno statutární poslání, jímž byla pověřena zrušená instituce. Jinak řečeno, nová právnická osoba přebírá práva a povinnosti zrušené veřejné instituce; nová právnická osoba přebírá poslání zrušené instituce",

— přeměna bez zrušení: přeměna bez zrušení nebo bez zániku je postup zakládající se na zajištění kontinuity přeměněné právnické osoby.

(243) Zákonodárce se v posledních letech zabýval přeměnou bez zániku. U prvních přeměn, zejména u France Télécom, přistoupil zákonodárce ke zrušení EPIC, poté k vložení souhrnu jejího majetku, práv a povinností do nové právnické osoby, ustavené jako společnost soukromého práva ([109]). U dalších přeměn zákonodárce pouze změnil právní formu bez založení nové právnické osoby. Přitom nedošlo k vložení majetku, práv ani povinností EPIC ani k ukončení činnosti, zákonodárce však zajistil právní kontinuitu, o čemž svědčí například znění zákona č. 2004-803 ze dne 9. srpna 2004 o veřejné službě zásobování elektřinou a plynem a o elektrárenských a plynárenských podnicích, kde podle článku 25: „přeměna na společnosti Electricité de France a Gaz de France s sebou nenese ani založení nových právnických osob ani ukončení činnosti. Majetek, práva, povinnosti, smlouvy a oprávnění všeho druhu společností Electricité de France a Gaz de France ve Francii i mimo Francii jsou stejné jako u každé veřejné instituce při změně její právní formy. Tato přeměna nedovoluje žádné přehodnocení majetku, práv, povinností, smluv ani oprávnění, a zejména nemá žádný vliv na smlouvy uzavřené mezi Electricité de France a Gaz de France s třetími osobami […]. Činnosti v důsledku této přeměny nezavdávají příčinu k výběru poplatků, daní nebo dávek jakéhokoli druhu" ([110]).

(244) Komise na základě názoru svého odborníka usoudila, že z analýzy jednotlivých předpokladů zániku veřejných institucí lze učinit následující závěry:

— neexistuje-li obecný právní režim zániku veřejných institucí, praxe dokazuje, že právní dokument vždy ustavuje převod práv a povinností zaniknuvší instituce buď na stát, nebo na subjekt, který přebírá její poslání. Pokud je Komisi známo, neexistuje žádný příklad, kdy by právní dokument shledával zánik dluhů,

— převádějí se „práva a povinnosti", přičemž termín povinnosti se s jistotou vztahuje na dluhy. Určité právní dokumenty používají méně určitý výraz „jmění". Podle Cornuova právnického slovníku ([111]) je jmění „souhrn majetku a povinností téže osoby (to znamená jejích peněžně ocenitelných práv a povinností)", přičemž tato formulace by zahrnovala rovněž dluhy. Jediný zjištěný příklad bezvýhradného zániku veřejné instituce se v každém případě týká přeměny samotných „dluhů",

— i když dojde k zániku poslání, v praxi přebírá práva a povinnosti instituce jiný subjekt,

— popsaná praxe je v souladu s kodifikačním předpisem č. 02-060-M95 ze dne 18. července 2002 a Příručkou k finanční organizaci založení, přeměně a zrušení státních veřejných institucí. I když se tyto právní dokumenty týkají pouze institucí, v nichž působí veřejný účetní, což není případ La Poste, potvrzují nicméně poučení z praxe, a sice, že práva a povinnosti likvidované EPIC se převádějí buď na stát, nebo na právnickou osobu, která přebírá poslání instituce.

(245) Komise usoudila, že tato analýza dokazuje, že si věřitel takové veřejné instituce může být nadále jist, že jeho pohledávka nezanikne spolu se zánikem instituce.

(246) Důkaz by nebyl úplný bez posouzení otázky, zda dědic obdobně jako v soukromém právu může odmítnout dědictví, jsou-li dluhy příliš zatěžující. Ukazuje se, že možnost odmítnout dědictví je ve správním právu velmi omezená.

(247) Podle S. Carpi-Petitové ([112]): „na rozdíl od občanského práva, které všem oprávněným dědicům poskytuje možnost volby, není v oblasti nástupnictví možnost volby obecnou zásadou správního práva. Naskýtá se pouze určitým oprávněným dědicům v závislosti na povaze prováděné činnosti. Převody v důsledku bezvýhradných zrušení tak nejsou nepovinné. Pokud jde o převody, které jsou zahrnuty v nahrazení, jejich nepovinný charakter závisí na dřívější existenci zůstavitele“. Pokud jde o bezvýhradná zrušení, S. Carpi-Petitová ze své obsáhlé studie vyvozuje, že „neexistence možnosti volby pro stát je použitelná rovněž ve správním právu. Znamená to, pokud se týká existence nebo neexistence práva volby, že nejjednodušším předpokladem je dozajista zrušení státní veřejné instituce bez převzetí poslání. V tomto případě je totiž právním nástupcem vždy stát. Odmítne-li majetek zanechaný zrušenou veřejnou institucí, tento majetek by se nevyhnutelně ocitl bez vlastníka, což je vyloučeno. Kromě toho není možné uložit břemeno nástupnictví na jiný majetek. V případě bezvýhradného zrušení státní veřejné instituce tak neexistuje možnost volby“.

(248) Pokud se jedná o předpoklady převzetí poslání, „ve správním právu v oblasti nástupnictví existují dva druhy nahrazení. Za prvního předpokladu je právnická osoba, která nahrazuje fyzickou osobu – zůstavitele, založena za tímto účelem. V tom případě se stává univerzálním právním nástupcem v nástupnictví. Zdá se tudíž přirozené, že jí bude odepřeno právo volby“.

(249) Odborník Komise poznamenává, že pokud se jedná o bezvýhradná zrušení veřejných institucí zrušením poslání, lze proti této úvaze namítnout, že pokud stát nemá možnost odmítnout majetek, neznamená to nutně nemožnost odmítnout dluhy. Zdá se však, že pokud jde o veřejnoprávní osoby, nemožnost odmítnout nástupnictví vyplývá hlavně z veřejnoprávního postavení veřejných institucí, a nikoli z nemožnosti ponechat majetek bez vlastníka.

(250) Komise na základě názoru svého odborníka usoudila, že dluhy veřejných institucí se v praxi vždy převádějí na jinou právnickou osobu veřejného práva v případě zániku veřejné instituce, která vykonávala poslání. Věřitelé těchto veřejných institucí, k nimž La Poste náleží, mají proto jistotu, že jejich neuhrazené pohledávky nezaniknou.

### C. *Závěr k existenci státní záruky ve prospěch La Poste*

(251) Komise na základě přednesených prvků na důkaz existence záruky za úhradu jednotlivých pohledávek a zachování povinností La Poste usoudila, že:

— věřitelé La Poste se nesetkávají s obvyklými překážkami kladenými v soukromém a veřejném právu, které by mohly bránit úhradě pohledávky,

— věřitelé La Poste mohou k uspokojení svých pohledávek využít zvláštních řízení, která opravňují stát k tomu, aby přiměl dlužnický subjekt k úhradě pohledávky a aby popřípadě mohl navýšit zdroje La Poste za účelem zaplacení pohledávky,

— francouzské právo věřitelům La Poste nenaznačuje, že by La Poste se mohla definitivně ocitnout ve stavu nedostatku peněžních prostředků,

— rozpočtové dokumenty v případě nedostatku peněžních prostředků naznačují, že stát by mohl poskytnout mimořádný finanční příspěvek subjektům veřejného sektoru, k nimž La Poste náleží,

— neumožňují-li výše popsaná řízení věřiteli, aby byl uspokojen, může uplatnit odpovědnost státu, aby dosáhl zaplacení své pohledávky v plné výši,

— pokud by se výše zvažované činnosti měly rozložit v čase, věřitel má jistotu, že jeho pohledávka nezanikne, i kdyby u La Poste došlo k organickému vývoji, jak ukazuje praxe.

(252) Tyto zvláštnosti jsou vnitřně spojeny s postavením La Poste jako veřejné instituce.

(253) Výše uvedené postupy znamenají, že stát zastává úlohu konečného ručitele. Lze tudíž oprávněně usoudit, že La Poste byla poskytnuta neomezená záruka francouzského státu z důvodu postavení veřejné instituce.

(254) Neomezená státní záruka ve prospěch La Poste má za následek převod státních zdrojů ve smyslu bodu 2.1 sdělení z roku 2008 o zárukách ([113]). La Poste totiž za tuto záruku neplatí žádný poplatek, a stát se tudíž zříká odměny, která je obvykle se zárukou spojena. Na druhé straně záruka vytváří riziko možného a budoucího čerpání ze zdrojů státu, který by byl povinen platit dluhy La Poste ([114]).

(255) Neomezenou státní záruku ve prospěch La Poste lze nakonec přičíst státu, neboť vyplývá z kombinace veřejnoprávního postavení La Poste, zásad vnitrostátního práva a dvou právních aktů, tj. zákona ze dne 25. ledna 1985, nyní obchodní zákoník, a zákona ze dne 16. července 1980 a jeho prováděcích opatření.

4.1.2 EXISTENCE SELEKTIVNÍ VÝHODY

(256) Záruka je podstatnou součástí státní podpory, díky níž La Poste získala výhodnější úvěrové podmínky, než které by získala, kdyby byla posuzována pouze podle svých výsledků (a). Vhledem k neomezenosti záruky nelze vypočítat tržní poplatek, který by La Poste měla státu odvést, proto nelze použít mechanismus zpětného postoupení navrhovaný francouzskými orgány (b). Výhodnější úvěrové podmínky, které La Poste získala díky implicitní státní záruce, představují selektivní výhodu (c).

a) **Záruka je podstatnou součástí státní podpory, díky níž La Poste získala příznivější úvěrové podmínky, než které by získala, kdyby byla posuzována pouze podle svých výsledků**

1. *Úvěrové podmínky jsou stanoveny zejména na základě finančního ratingu*

(257) Úvěrové podmínky jsou stanoveny zejména na základě finančního ratingu ([115]): čím je rating podniku nižší z důvodu zvýšeného rizika platební neschopnosti, tím vyšší odměnu bude investor požadovat. Naproti tomu podnik s velmi nízkým rizikem platební neschopnosti si může půjčovat za velmi příznivých podmínek.

2. *Na rozdíl od tvrzení francouzských orgánů se ratingové agentury domnívají, že záruka je rozhodující složkou státní podpory La Poste, díky níž La Poste získala vyšší rating, než jaký by získala, kdyby byla hodnocena pouze na základě svých výsledků*

i) Záruka jakožto podstatná součást státní podpory La Poste ovlivňuje finanční rating La Poste

α) Analýzy ratingových agentur ([116]) ohledně existence záruky státu ve prospěch La Poste

(258) Standard and Poor's ve studii vlivu státní podpory na rating provozovatelů obchodních služeb ze dne 22. listopadu 2004 uvádí, že právní forma La Poste, která jí zajišťuje svrchovanou konečnou záruku, poskytuje La Poste konečnou statutární záruku Francouzské republiky za její povinnosti ([117]).

(259) Standard and Poor's dne 3. dubna 2007 potvrdila svůj závěr, podle něhož postavení veřejné instituce poskytuje La Poste konečnou záruku francouzského státu, i když tato záruka není bezprostřední a výslovná, což se odráží v rozdílných ratingových známkách La Poste a Francouzské republiky ([118]).

(260) Pokud jde o Fitch, další přední ratingovou agenturu, připomněla dne 31. března 2006, kdy potvrdila rating AAA udělený La Poste, že La Poste je skupinou ve vlastnictví státu, jíž francouzský stát poskytl záruku.

(261) Fitch nicméně dne 17. dubna 2008 snížila ratingovou známku la Poste na AA, přičemž své rozhodnutí opřela o skutečnost, že „postavení La Poste jako veřejného provozovatele již není důvodem, aby se její ratingové známky automaticky řídily ratingovými známkami státu". Fitch sice uvádí, že „nepředpokládá existenci implicitní záruky státu", nicméně tvrdí, že „statutární povinnost státu převzít závazky La Poste trvá". Komise v tomto ohledu připomíná, že z hlediska práva Evropské unie nemá význam, zda povinnost státu dostát závazkům La Poste vyplývá z toho, co se nazývá zárukou ve vnitrostátním právu, nebo z pouhé statutární povinnosti. Za obou předpokladů se totiž jedná o státní záruku z hlediska práva Evropské unie (viz sdělení z roku 2008 o zárukách, které objasňuje, že veřejné záruky mohou být spojeny s právní formou samotného podniku a zahrnovat krytí ztrát státem ([119])).

(262) Fitch dne 4. září 2009 uvedla ([120]): „Jak ovšem agentura uvedla při snížení ratingové známky LP z AAA na AA v roce 2008, neuznává existenci implicitní záruky státu ve prospěch LP, pokud se jedná o likviditu. Od roku 2006 totiž mohou být mechanismy státní podpory uvedeny v činnost pouze tehdy, je-li potřeba likvidity v souladu s evropskými pravidly hospodářské soutěže; proto postavení La Poste jako veřejného provozovatele již není důvodem, aby se její rating automaticky řídil ratingem státu. Přístup k zálohám ze Státní pokladny v případě krize likvidity tak již není zajištěn, což může citelně zpozdit poskytnutí státní podpory v případě potřeby." Fitch má tudíž za to, že záruka ve věci likvidity od roku 2006 již nemůže být platná, neboť není v souladu s evropskými pravidly hospodářské soutěže. Toto potvrzuje, že se tato agentura domnívá, že před tímto datem taková záruka existovala a mohla být uvedena v činnost. Fitch připisuje rozhodující význam dopisu Komise ze dne 26. února 2006, jímž informovala Francii o svých předběžných závěrech ohledně neomezené státní záruky ([121]). Fitch však nepřihlíží ke skutečnosti, že Komise tímto dopisem charakterizovala záruku jako existující podporu a že dopis ze dne 26. února 2006 obsahuje pouze předběžné, a nikoli závazné posouzení, pokud jde o existenci této záruky, přičemž nikterak nebrání v případě potřeby jejímu plnění. Pokud tedy záruka před rokem 2006 existovala, její existence a možnost uvedení v činnost nepozbývají platnosti dopisem Komise ze dne 26. února 2006. Tak by tomu mohlo být pouze tehdy, pokud by buď Francie nebo Komise záruku zrušily na základě aktu se závaznými právními účinky. Závěrem, i když se Fitch mylně domnívá, že dopis Komise má za následek neplatnost záruky, Fitch nicméně nadále uznává „mimořádnou úroveň podpory, kterou může LP obdržet od svého zmocnitele, jakož i vysokou pravděpodobnost, že jí bude v případě potřeby poskytnuta".

β) Záruka jakožto podstatná součást státní podpory, ovlivňuje finanční rating La Poste

(263) Posouzení analýz a metodik Standard and Poor's a Fitch ukazuje, že záruka jakožto rozhodující součást státní podpory ovlivňuje finanční rating.

— Standard and Poors (S & P) – Metodika

(264) Ve výše uvedené studii vlivu státní podpory na rating poskytovatelů poštovních služeb S & P vysvětluje, že určuje metodiku, která bude použita pro stanovení ratingu poskytovatele obchodních služeb, v závislosti na odhadované míře sttní podpory tomuto poskytovateli. S & P rozlišuje poskytovatele obchodních služeb, kteří obdrželi státní podporu (například francouzskou poštu a italskou poštu) a poskytovatele, kteří žádnou státní podporu neobdrželi (například Deutsche Post a TNT). V rámci kategorie poskytovatelů obchodních služeb, kteří obdrželi státní podporu, vymezuje S & P tři podkategorie:

— subjekty, jejichž rating je roven ratingu státu jako akcionáře: do této kategorie spadají subjekty, které jsou plně začleněny do vládních mechanismů a které pravděpodobně nebudou předmětem privatizace; do této kategorie není zařazen žádný poskytovatel obchodních služeb,

— subjekty, jejichž ratingová známka je odvozena od ratingové známky státu jako akcionáře snížením (až o dvě kategorie, to znamená 6 *notches*): jedná se o subjekty, které, ač samostatné co do činností, jsou institucemi založenými na veřejné politice a které obdržely podstatnou přímou či nepřímou finanční podporu, i když panuje značná nejistota ohledně úrovně a rychlosti uvedené podpory ([122]); La Poste byla zařazena do této kategorie přinejmenším až do doby zveřejnění studie,

— subjekty, jejichž rating se opírá o vlastní výsledky subjektu se zvýšením ratingové známky v závislosti na státní podpoře. Zařazení do této třetí kategorie předpokládá, že poskytovatel poštovních služeb potovních obdržel státní podporu, avšak spíe ve formě politik, regulace nebo možného zásahu v naléhavém případě, než ve formě řádného přímého finančního příspěvku.

(265) S & P v téže studii vysvětluje, že posuzuje podporu, kterou stat poskytuje poskytovateli poštovních služeb (tedy metodice, která bude použita pro udělení ratingové známky uvedenému poskytovateli, a tudíž *in fine* ratingu) v závislosti na čtyřech faktorech uváděných v následujícím pořadí podle postavení poskytovatele, pravděpodobnosti jeho privatizace, jeho správě a režimu regulace. Pokud se týká postavení, S & P uvádí právě případ francouzské pošty, přičemž zdůrazňuje „krajně vydatnou" státní podporu a okamžitě poté dodává, že La Poste obdržela konečnou statutární záruku Francouzské republiky ([123]).

(266) S & P tudíž osvětluje působení „krajně vydatné" podpory, kterou francouzský stát poskytl La Poste, existencí konečné statutární záruky. S & P z této krajně vydatné podpory vyvozuje, že ratingovou známku La Poste lze stanovit na základě ratingové známky Francouzské republiky se snížením, které může činit nanejvýš tři kategorie, to znamená 6 *notches*. Rating, který S & P udělila La Poste, byť postupně snižovaný, nebyl nikdy nižší o více než 4 *notches* než rating Francouzské republiky (udělený rating AAA) ([124]).

(267) Komise z předchozího vyvozuje, že státní záruka poskytnutá La Poste tvoří podstatnou součást hodnocení S & P, podle něhož La Poste obdržela „krajně vydatnou" státní podporu. Právě z důvodu této „krajně vydatné" podpory však S & P používá na La Poste metodiku top-down. Kdyby S & P použila metodiku bottom-up nebo v ještě horším případě rating La Poste nezvýšila z důvodu státní podpory, jak je tomu v případě Deutsche Post a TNT, La Poste by obdržela rating nižší než stávající. S & P totiž ve studii vlivu státní podpory na rating provozovatelů poštovních služeb má za to, že obchodní a finanční výsledky Deutsche Post a TNT jsou lepší než výsledky La Poste. Ratingy Deutsche Post a TNT uvedené ve studii S & P jsou však nižší než rating La Poste. Kdyby La Poste byla hodnocena podle vlastních výsledků, její rating by tedy byl nižší než stávající díky „krajně vydatné" státní podpoře, kterou S & P osvětluje existencí konečné statutární záruky.

— Poslední ratingy

(268) S & P ve svém hodnocení La Poste ze dne 3. dubna 2007 zmiňuje změnu kapitálové struktury, která vede ke změně postavení a ztrátě záruky, jako prvek, k němuž přihlíží při přidělení ratingu ([125]). S & P upřesňuje, že již přihlíží k pravděpodobné dlouhodobé změně těchto tří prvků (kapitálové struktuře, právní formě a záruce). S & P v očekávání této změny nadále používá metodiku top-down. V předchozím odstavci však byl podán důkaz, že díky této metodice může La Poste získat a získává vyšší rating, než který by byla získala na základě vlastních výsledků.

(269) Komise nicméně připouští, že v téže analýze ze dne 3. dubna 2007 S & P zdůrazňuje, že rating La Poste nebyl nepříznivě ovlivněn doporučením Komise, neboť S & P se domnívá, že změna postavení La Poste neodráží nezbytně snížení státní podpory, z níž vychází rating La Poste, a že toto dokázala nedávná rozhodnutí vlády ([126]). Komise poznamenává, že existují jiné prvky než záruka, k nimž S & P přihlíží, dochází-li k závěru, že La Poste obdržela vydatnou státní podporu, která odůvodňuje použití metodiky top-down. Tyto prvky mohou vyvážit stávající tlaky na postavení La Poste, které také vedou S & P k tomu, aby předjímala změnu postavení a zánik dlouhodobé záruky. Zůstává však nadále při tom, že S & P považuje záruku za podstatnou součást státní podpory, což ovlivňuje rating.

(270) S & P ve svém hodnocení ze dne 21. ledna 2009, které následovalo po oznámení prezidenta Francouzské republiky ze dne 18. prosince 2008 o návrhu zákona o přeměně La Poste na akciovou společnost, snížila ratingovou známku na A+ s negativním výhledem. Negativní výhled byl odůvodněn pravděpodobnou změnou právní formy a vlastnické struktury podniku ([127]) v příštích dvou letech. Podle S & P by tyto zásahy mohly omezit možnosti státu v případě potřeby poskytnout provozovateli mimořádnou podporu. Postavení, s nímž je záruka spojena, je znovu uváděno jako znak vydatné podpory, kterou stát poskytuje La Poste.

— Fitch Ratings

(271) Agentura Fitch založila ratingovou známku AAA, udělenou La Poste do 17. dubna 2008, na skutečnosti, že La Poste je skupinou ve vlastnictví státu, jíž francouzský stát poskytl záruku.

(272) Ratingová agentura Fitch dne 4. října 2006, kdy Komise doporučila Francii, aby zrušila neomezenou záruku, kterou obdržela La Poste jakožto právnická osoba veřejného práva, snížila ratingovou známku (z AAA se stabilním výhledem na AAA s negativním výhledem) s odůvodněním, že je třeba vykládat „doporučení Evropské komise jako první hmatatelnou známku tlaku na právní formu La Poste, tudíž i na její ratingové známky". Toto snížení ratingu, jakož i odůvodnění, které předložila Fitch, osvětluje jednak vazbu mezi postavením a zárukou, kterou obdržela La Poste, jednak rating, který Fitch přidělila.

(273) Dne 17. dubna 2008 snížila Fitch ratingovou známku na AA. Fitch nicméně nadále používá metodiku top-down, což zdůvodňuje skutečností, že La Poste působí ve veřejném sektoru. Jak bylo uvedeno výše, Fitch své rozhodnutí opřela o skutečnost, že „postavení La Poste jako veřejného provozovatele již není důvodem, aby se její ratingové známky automaticky řídily ratingovými známkami státu". Fitch vysvětluje, že ratingy La Poste od nynějška vycházejí ze vztahu, kdy mateřská společnost, v daném případě stát, podporuje svoji dceřinou La Poste. Fitch nyní používá rovněž metodiku top-down: rating la Poste již není stejný jako rating nejvyššího nadřízeného orgánu, avšak vzhledem k vydatné státní podpoře La Poste, jejíž podstatnou součástí je statutární povinnost převzít závazky La Poste, se rating la Poste odvozuje od ratingu nejvyššího nadřízeného orgánu, a nejen na základě hospodářské situace podniku. Tento přístup, jakož i ratingová známka, byly potvrzeny hodnocením ze dne 4. září 2009.

— Závěr

(274) Komise na základě předchozích analýz došla k závěru, že Fitch přinejmenším do roku 2008 a S & P považují konečnou statutární státní záruku ve prospěch La Poste za podstatnou součást státní podpory La Poste. Ratingové agentury však z důvodu této podpory použily metodiku top-down, z níž pro La Poste vyplynul vyšší rating, než by byl její rating pouze na základě jejích vlastních výsledků. Komise se tudíž domnívá, že záruka představuje nebo představovala podstatnou součást ratingu La Poste, i když to není jediná součást. Jelikož jsou však Fitch a S & P dvě významné ratingové agentury a je zjištěno, že trh přihlíží k jejich ratingu při rozhodování o poskytnutí úvěru danému podniku, rating od těchto agentur (od jedné z nich nebo od obou), který je vyšší, než by byl při neexistenci záruky, může přinést La Poste výhodu, jíž by za obvyklých tržních podmínek nedosáhla.

ii) Odmítnutí argumentů francouzských orgánů

α) Zásadní povaha promítnutí implicitní záruky do ratingu subjektů podléhajících ustanovením zákona z roku 1980 neodporuje zjištění, podle něhož jejich rating může být nižší než rating nejvyššího nadřízeného orgánu

(275) Francouzské orgány popírají hospodářský dopad ustanovení zákona ze dne 16. července 1980 a soudí, že pokud by ratingové agentury vykládaly ustanovení zákona ze dne 16. července 1980 tak, že ve prospěch věřitelů dotyčných právnických osob zavádějí mechanismus rovnocenný státní záruce, lze těžko chápat, jak by územní samosprávy mohly obdržet rating BBB+ nebo AA. Francouzské orgány kromě toho těžko chápou, jak by La Poste mohla obdržet nižší rating než stát, jestliže jí byla poskytnuta státní záruka ([128]).

(276) Komise v tomto ohledu odkazuje na analýzu S & P ze dne 22. listopadu 2004 o státní podpoře na rating subjektů v poštovním odvětví, na analýzu ze dne 14. června 2006 o ratingu subjektů s vazbou na stát ([129]), jakož i na studii z roku 2007 o La Poste. Podle těchto analýz vyplývá rating podniku, který obdržel vydatnou státní podporu, z ratingu uděleného státu, může však být snížen o dvě kategorie (neboli 6 *notches*), pokud se finanční vazby mezi uvedeným státním podnikem a státem mohou ve střednědobém nebo dlouhodobém výhledu ([130]) měnit. Nižší rating La Poste ve srovnání s ratingem státu lze tudíž vysvětlit skutečností, že S & P předjímá snížení státní podpory v nadcházejících letech, což výstižně ukazuje, že státní podpora, jejíž podstatnou součástí je záruka, umožňuje La Poste získat vyšší ratingovou známku, než by získala za jiných okolností.

(277) S & P dodává, že se La Poste v roce 1991 stala samostatným subjektem veřejného práva s postavením veřejné instituce, což La Poste zajišťuje konečnou státní záruku za její povinnosti, nikoli však bezprostřední a výslovnou záruku, jak se odráží v rozdílu mezi ratingy La Poste a Francouzské republiky ([131]). Ačkoli S & P uděluje La Poste nižší rating, než jaký uděluje státu, fakticky soudí, že La Poste byla poskytnuta implicitní státní záruka z důvodu jejího postavení veřejné instituce, což má přímý vliv na metodiku použitou pro stanovení ratingu.

(278) Výše uvedené důvody vysvětlují, proč se S & P rozhodla udělit La Poste a státu odlišné ratingové známky. Komise však není povinna zaujmout stanovisko k analýze důvodů vysvětlujících rozdíl v ratingových známkách státu a územních samospráv vzhledem k tomu, že není předmětem tohoto šetření.

β) Francouzské orgány činí mylné závěry, neboť neuvažují „za jinak stejných okolností"

(279) Podle francouzských orgánů se analýzy ratingových agentur neopírají o právní analýzu, nýbrž o subjektivní posouzení toho, co údajně představuje státní podporu v případě potíží La Poste. Francie na podporu tohoto tvrzení odkazuje na analýzu S & P ze dne 3. dubna 2007. Jak bylo uvedeno výše, S & P v ní uvádí, že po oznámení dopisem, jímž Komise doporučuje zrušení záruky, se rating La Poste nezměnil, neboť S & P se domnívá, že změna postavení La Poste neodráží nezbytně snížení státní podpory, z něhož vychází rating La Poste, a které opětně potvrdila nedávná rozhodnutí vlády ([132]).

(280) Komise uznává, že existují jiné prvky než záruka, k nimž S & P přihlíží ohledně závěru, že La Poste obdržela vydatnou státní podporu, která odůvodňuje použití metodiky top-down. V tomto případě nedávná rozhodnutí vlády, zejména rozřešení otázky financování důchodů úředníků, zachování služeb vyhrazených La Poste, podpora vydávání spořitelních knížek A a zvýšení poštovních sazeb (které ostatně také představují zásahy veřejné moci, ne-li plnoprávnou státní podporu), vyvážila účinek písemného doporučení Komise. Neznamená to, že ratingové agentury nepřihlédly k písemnému doporučení Komise a obecněji k tlakům vyvíjeným na změnu postavení La Poste, a tudíž na záruku písemně poskytnutou La Poste. K těmto tlakům bylo samozřejmě přihlédnuto a byly analyzovány jako oslabení podpory, kterou by stát mohl poskytnout La Poste: ovlivňují tudíž rating. Ostatně právě z toho důvodu ratingová agentura Fitch dne 4. října 2006, kdy Komise doporučila Francii, aby zrušila neomezenou záruku, kterou obdržela La Poste jakožto právnická osoba veřejného práva, snížila ratingovou známku (z AAA se stabilním výhledem na AAA s negativním výhledem) s odůvodněním, že je třeba vykládat „doporučení Evropské komise jako první hmatatelnou známku tlaku na právní formu La Poste, tudíž i na její ratingové známky“, což potvrzuje, že právní forma je klíčovým prvkem.

(281) Komise pro osvětlení nezbytnosti uvažovat za jinak stejných okolností připomíná, že S & P v témže oznámení z roku 2007 rovněž upřesnila, že změna ve vlastnické struktuře La Poste (a tudíž ztráta záruky) by vedla ke změně metodiky používané ke stanovení ratingu, tato změna by však nutně nevedla ke změně ratingové známky La Poste vzhledem k očekávanému zlepšení vnitřní situace La Poste v nadcházejících letech ([133]). Zdá se, že toto potvrzuje, že bez tohoto postavení bude La Poste muset zlepšit svoji vnitřní situaci, aby si udržela stejnou ratingovou známku. Naproti tomu za předpokladu, že by vnitřní situace La Poste zůstala stálá, oslabení státní podpory La Poste by mělo vést ke snížení její ratingové známky ([134]).

γ) Argumenty francouzských orgánů, které se snaží dokázat, že postavení La Poste a z něho vyplývající záruka, nejsou jedinými prvky, k nimž ratingové agentury přihlížejí, nikterak nezbavují platnosti důkaz Komise

(282) Většina připomínek francouzských orgánů, které mají prokázat, že „záruka nemá žádný účinek na rating La Poste“ ([135]), prokazuje pouze to, že záruka není jediným prvkem, k němuž ratingové agentury přihlížejí. Komise ovšem tento bod připouští: nikterak nezbavuje platnosti zjištění, podle něhož ratingové agentury přihlížejí k záruce, když stanoví rating provozovatelů poštovních služeb. Francouzské orgány kromě toho neuvažují za jinak stejných okolností.

— Argumenty francouzských orgánů vycházející z teorie ratingových agentur o ratingu subjektů v poštovním odvětví

(283) Francouzské orgány posuzují metodiku, kterou používají ratingové agentury, na základě zprávy S & P o vlivu státní podpory na rating poskytovatelů poštovních služeb ([136]). Zdůrazňují, že v klasifikaci, kterou popisuje S & P, zařazení do kategorie 1 odpovídá širokým kritériím, neodkazuje však na postavení známkovaného poskytovatele. Francouzské orgány z toho usuzují, že postavení nepředstavuje pro ratingové agentury významnou složku analýzy.

(284) Komise tuto analýzu zpochybňuje a poznamenává, že S & P jasně definuje postavení provozovatelů jako jeden z klíčových prvků pro posouzení intenzity státní podpory (viz odstavec 264 až 267 metodiky S & P).

(285) Francouzské orgány kromě toho zdůrazňují, že S & P zařadila italskou poštu do téže kategorie jako La Poste, ačkoli je v soukromoprávním postavení a její finanční výsledky neodůvodňují zařazení do této kategorie ([137]).

(286) Zjištění, podle něhož se může ratingová agentura domnívat, že poskytovatel poštovních služeb v soukromoprávním postavení, v daném případě Poste Italiane, obdržel vydatnou státní podporu, a zařadit jej do stejné kategorie jako La Poste, nikterak nezbavuje platnosti důkaz Komise, kterým se snaží prokázat, že ratingové agentury přihlížejí k existenci záruky vyplývající z postavení La Poste. Komise totiž uznává, že subjekty v poštovním odvětví, například Poste Italiane, mohou být zařazeny do stejné kategorie jako La Poste, aniž by obdržely záruku, pokud jiné prvky svědčí o tom, že obdržely rovněž vydatnou státní podporu. Na důkaz, že záruka nemá žádný vliv na rating, bylo třeba dokázat, že Poste Italiane a La Poste se ocitly v dokonale srovnatelné situaci, pokud jde o různé prvky, k nimž přihlédly ratingové agentury při hodnocení státní podpory, a že jediným rozdílem mezi oběma subjekty je existence záruky ve prospěch La Poste. Jinak řečeno, aby srovnání mělo smysl, je nutno prokázat, že „všechny okolnosti jsou jinak stejné“, což francouzské orgány neučinily.

(287) Kromě toho, i kdyby francouzské orgány dokázaly, že situace Poste Italiane a La Poste jsou dokonale srovnatelné – vyjma existence záruky ve prospěch francouzské pošty – (což nebylo dokázáno), stojí za povšimnutí, že S & P každopádně hodnotí odlišně míru podpory poskytované italským, respektive francouzským státem jejich poštám. S & P má totiž za to, že možná podpora, kterou italský stát poskytuje Poste Italiane, je „vydatná", zatímco podpora, kterou poskytuje francouzský stát La Poste, je „krajně vydatná" ([138]). Komise nevylučuje, že v tomto rozdílném hodnocení je třeba spatřovat vliv záruky, jejíž existenci připomíná S & P v téže zprávě vzápětí po tvrzení, podle něhož La Poste obdržela krajně vydatnou podporu ([139]). V každém případě není na místě činit závěr ohledně důvodů, pro něž byla Poste Italiane v dané době zařazena do stejné kategorie jako La Poste. Jednak tento postup totiž na těchto důvodech nespočívá. Jednak četnost prvků, k nimž musí ratingové agentury přihlížet při hodnocení, neumožňuje činit závěry o specifickém účinku existence či neexistence konečné statutární záruky na rating.

— Argumenty francouzských orgánů odvozené z ratingů v soukromé sféře

(288) Francouzské orgány připomínají, že „v soukromém sektoru se vyskytují hojné případy, v nichž je rating dceřiné společnosti spojen s ratingem mateřské společnosti". Soudí, že tento druh přístupu tudíž nepředstavuje zvláštnost ohledně veřejného postavení.

(289) Komise nepopírá, že rating dceřiné společnosti může být spojen s ratingem mateřské společnosti, včetně soukromého sektoru, a zvláště s odhadovanou mírou podpory, kterou je mateřská společnost připravena poskytnout své dceřiné společnosti a která se může případně projevit jejím závazkem ručení. Tento argument pouze potvrzuje analýzu Komise. Osvětluje totiž, že postavení veřejné instituce, jakož i záruka, která z něho vyplývá, je prvkem dokazujícím státní podporu, k níž přihlédly ratingové agentury při udělování ratingu La Poste.

— Argumenty francouzských orgánů odvozené z ratingu La Poste

(290) Francouzské orgány rovněž zdůrazňují, že S & P v roce 2005 snížila rating La Poste na AA– se stabilním výhledem, třebaže nedošlo k žádné změně postavení. Francouzské orgány usuzují, že rating La Poste není pouze důsledkem jejího postavení ([140]). Francouzské orgány rovněž poznamenávají, že zpráva S & P ze dne 3. dubna 2007 o La Poste uvádí, že ony dva prvky, které S & P uvádí na podporu ratingu, jsou hospodářský význam poslání veřejné služby a „strong shareholding backing", nikoli postavení ([141]).

(291) Jak bylo uvedeno výše, Komise uznává, že existence záruky není jediným prvkem, k němuž ratingové agentury přihlížejí, když odhadují míru podpory, jakou jsou orgány veřejné moci ochotny poskytnout podniku čelícímu potížím. Komise nicméně s podporou studie S & P o vlivu vládní podpory na ratingy poskytovatelů poštovních služeb ([142]) prokázala, že ratingové agentury přihlížejí k existenci záruky jako k podstatné součásti státní podpory poskytnuté La Poste.

(292) Komise v tomto ohledu zpochybňuje analýzu francouzských orgánů, podle níž je „strong shareholder backing", který S & P zmiňuje ve své zprávě ze dne 3. dubna 2007, třeba odlišit od otázky veřejného postavení a záruky. Ze studie o vlivu státní podpory na rating poskytovatelů poštovních služeb totiž vyplývá, že postavení a záruka jsou skutečně podstatnými prvky pro posouzení státní podpory poskytnuté La Poste.

(293) Komise rovněž zpochybňuje výklad francouzských orgánů, podle něhož S & P ve zprávě z dubna 2007 zvolila metodiku „top-down" pouze na základě svého předpokladu, podle něhož La Poste ve střednědobém výhledu zůstane stoprocentním akcionářem La Poste, a nikoli na základě veřejnoprávního postavení La Poste a záruky spojené s tímto postavením. Komise připomíná, že „pravděpodobná nadcházející změna v kapitálové struktuře", která by podle vyjádření S & P znamenala ztrátu postavení veřejné instituce a záruky spojené s tímto postavením, je výslovně zohledněna v ratingu, který S & P přidělila ([143]). Je tudíž jasné, že pro S & P není důležitá jen změna kapitálové struktury, nýbrž rovněž důsledky (ztráta veřejného postavení a záruky), přičemž změna kapitálové struktury představuje první krok na cestě k postupnému získání samostatnosti La Poste vůči státu.

3. *Úvěrové podmínky, které La Poste fakticky získala*

(294) Francouzské orgány argumentují tím, že oznámení Komise o existenci údajné záruky a jejího budoucího zrušení z této příčiny neměly žádný vliv na finanční podmínky La Poste. La Poste totiž získala při vypsání dluhopisové půjčky v říjnu 2006, těsně po oznámení Komise o doporučení vhodných opatření, na spread s mid swap ([144]) 12 bazických bodů pro emisi se splatností 15 let a 4 bazické body pro emisi se splatností 7 let. Předchozí emise dluhopisů, vydaná v roce 2004, se však týkala dluhopisů se splatností 15 let ve výši 580 milionů EUR a vedla k výsledku spread 8 bazických bodů nad mid swap. Francouzské orgány soudí, že finanční podmínky La Poste se nezakládají na právní nebo faktické existenci jakékoli záruky.

(295) Komise má za to, že závěr francouzských orgánů, podle něhož oznámení Komise nemělo žádný účinek na finanční podmínky, není opodstatněný, neboť došlo naopak ke snížení spread z 8 na 12 bodů.

(296) Kromě toho i za předpokladu, že spread se sníží, což není tento případ, Komise pochybuje o závěrech, které by z něho bylo možno činit ohledně vlivu oznámení Komise na náklady financování La Poste, neboť investoři přihlížejí rovněž k mnoha jiným prvkům, například k finanční struktuře La Poste, která se mohla v letech 2004 až 2006 vyvíjet.

(297) Kromě toho, i kdyby finanční podmínky před a po oznámení Komise bývaly stejné nebo by rozdíl byl bezvýznamný, nikterak by to nedokazovalo, že záruka neovlivňuje úvěrové podmínky. V době emise, kterou uvádějí francouzské orgány, byla totiž záruka poskytnutá La Poste kvalifikována jako existující podpora. Nepozbyla tudíž platnosti a kryla emise. Záruka se případně stává protiprávní podporou pouze počínaje datem stanoveným pro její zrušení tímto rozhodnutím.

(298) Jakmile tedy Komise dokázala, že záruka vyplývající z postavení La Poste by ji mohla zvýhodnit z důvodu reálného vlivu na její rating, má za to, že nemusí prokazovat konkrétní účinky této záruky v minulosti. Stálou zásadou režimu státních podpor totiž je, že Komise nemusí dokazovat skutečné účinky podpor, neboť v tomto případě členské státy, které neoznámí podporu, budou zvýhodněny vůči těm, které tak učiní ([145]). Na členský stát, který oznámí neomezenou záruku, by totiž bylo uvaleno opatření z důvodu pouhých jejích možných účinků, zatímco stát, který by ji neoznámil, by se mohl hájit tím, že by dokázal, že záruka konkrétně nezvýhodnila toho, komu byla poskytnuta. Komise kromě toho, jako u nových opatření, musí posoudit budoucí slučitelnost stávajících opatření s podmínkami smlouvy a nemusí nezbytně dokazovat, že opatření v minulosti vyvolalo účinky neslučitelné se smlouvou ([146]). Komise kromě toho nemůže nařídit odnětí případně již poskytnutých výhod v důsledku existující podpory. Důkaz konkrétních účinků záruky na úvěrové podmínky tudíž také již není třeba vyžadovat.

b) **Vhledem k neomezenosti záruky nelze vypočítat výši tržní prémie, kterou by La Poste měla státu odvést, proto nelze použít mechanismus zpětného postoupení, jak jej navrhují francouzské orgány**

(299) Komise na základě předchozího soudí, že záruka poskytnutá La Poste je neomezená co do doby platnosti, výše a rozsahu, a není za ni poskytována žádná odměna. Navíc kryje současně činnosti všeobecné poštovní služby a činnosti konkurenční. Komise se domnívá, že vzhledem k neomezenosti státní záruky ve prospěch la Poste a v souladu s rozhodovací praxí Komise ([147]) nelze vypočítat výši tržní prémie, kterou by La Poste měla platit státu za poskytnutí této neomezené záruky. U veškerých záruk je totiž podpora poskytnuta v okamžiku, kdy je záruka nabídnuta. V případě neomezené záruky, která může potencionálně krýt všechny dluhy podniku na dobu neurčitou, nelze dopředu stanovit výši poskytnuté pomoci v době poskytnutí, a tudíž vypočítat odpovídající tržní prémii ([148]). Tímto se stává nepoužitelným mechanismus zpětného postoupení, který navrhují francouzské orgány.

c) **Výhodnější úvěrové podmínky, které La Poste získala díky implicitní státní záruce, představují selektivní výhodu**

(300) Výhoda je selektivní, neboť konkurenti La Poste je nezískali: konkurenti La Poste totiž podléhají řízením o správě a soudním vyrovnání a nebyla jim poskytnuta neomezená státní záruka spojená s postavením veřejné instituce.

4.1.3 NARUŠENÍ HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE A NEPŘÍZNIVÝ VLIV NA OBCHOD

(301) Zkoumané opatření může vést ke snížení nákladů na činnost La Poste, jehož účinkem by byla podpora La Poste, což by mělo za účinek narušení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Kromě toho, vzhledem k tomu, že odvětví, v nichž La Poste působí, zejména doručování balíků, roznáška neadresných zásilek, jakož i dopisů, jejichž doručování není vyhrazeno La Poste, jsou široce otevřené obchodu v rámci Společenství, taková opatření by mohla mít nepříznivý dopad na podniky, které vykonávají nebo hodlají vykonávat obdobnou hospodářskou činnost ve Francii. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnic 2002/39/ES a 2008/6/ES ([149]) (dále jako „poštovní směrnice“) má být souhrn poštovních služeb otevřen hospodářské soutěži nejpozději dne 1. ledna 2011. Za těchto podmínek může existence neomezené státní záruky ve prospěch La Poste narušit hospodářskou soutěž a nepříznivě ovlivnit obchod ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

4.1.4 ZÁVĚR OHLEDNĚ OPATŘENÍ JAKOŽTO DRUHU PODPORY

(302) Následkem státní záruky ve prospěch La Poste z důvodu jejího postavení veřejné instituce je tedy převod státních zdrojů přičitatelný státu a narušení nebo hrozba narušení hospodářské soutěže a obchodu mezi členskými státy za současné podpory La Poste. Komise soudí, že tato záruka představuje státní pomoc ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

4.2 *SLUČITELNOST*

(303) Vzhledem k tomu, že zkoumané opatření spadá do pole působnosti čl. 107 odst. 1 SFEU, je nutno posoudit, zda Komise může toto opatření prohlásit za slučitelné z titulu odchylek stanovených čl. 107 odst. 2 a 3 a čl. 106 odst. 2 SFEU.

(304) Ukazuje se, že neomezená státní záruka ve prospěch La Poste nesplňuje žádnou z podmínek pro uplatnění odchylek podle čl. 107 odst. 2 SFEU vzhledem k tomu, že zkoumané opatření není určeno k žádnému z účelů stanovených těmito odchylkami.

(305) Z titulu čl. 107 odst. 3 písm. a) může být opatření podpory prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem, jestliže napomáhá k hospodářskému rozvoji oblastí s mimořádně nízkou životní úrovní nebo s vysokou nezaměstnaností. Vzhledem k tomu, že neomezená státní záruka ve prospěch La Poste je jednotlivým pravomocným opatřením, které nesleduje žádný cíl na regionální úrovni, je časově neomezené, není spojeno s žádnou investicí a není degresivní, odchylka podle čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU se na ně nevztahuje.

(306) Pokud jde o odchylky podle čl. 107 odst. 3 písm. b) a d) SFEU, účelem dotyčné podpory není napomáhat uskutečnění některého významného projektu společného evropského zájmu nebo napravit vážnou závadu ve francouzském hospodářství. Neomezená státní záruka ve prospěch La Poste není určena ani na pomoc kultuře a zachování kulturního dědictví.

(307) Odchylka podle čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU stanoví, že podporu lze považovat za slučitelnou, pokud je určena k usnadnění rozvoje určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí, pokud nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem. Neomezená státní záruka ve prospěch La Poste se netýká ani investice ani vytvoření pracovních míst, a tudíž představuje provozní a bezpodmínečnou podporu. Komise v souladu se svou rozhodovací praxí nemůže považovat takovou pomoc za určenou k usnadnění rozvoje určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí.

(308) Neomezenou státní záruku ve prospěch La Poste nakonec nelze na základě čl. 106 odst. 2 SFEU považovat za slučitelnou. Tato odchylka stanoví, že podniky pověřené poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu nebo ty, které mají povahu fiskálního monopolu, podléhají pravidlům obsaženým ve Smlouvě, zejména pravidlům hospodářské soutěže, pokud uplatnění těchto pravidel nebrání právně nebo fakticky plnění zvláštních úkolů, které jim byly svěřeny. Rozvoj obchodní výměny nesmí být dotčen v míře, která by byla v rozporu se zájmem Evropské unie.

(309) Francouzské právní předpisy uložily La Poste povinnosti veřejné služby. Provozovatel poštovních služeb by z toho titulu mohl získat finanční kompenzaci nebo určité výsady odchylující se od určitých obecně platných právních předpisů. Taková finanční opatření nebo výsady se však musí omezit na to, co je nezbytné k náhradě dodatečných nákladů La Poste z titulu povinností veřejné služby.

(310) Vymezení státních podpor ve formě náhrady za veřejnou službu v rámci Společenství určuje podmínky, za nichž Komise považuje takovou náhradu za slučitelnou z titulu čl. 106 odst. 2 SFEU. Poskytnutá náhrada zejména nesmí přesáhnout náklady na poskytování veřejné služby s přihlédnutím k příjmům, které s nimi souvisejí, jakož i k přiměřenému zisku z plnění těchto povinností.

(311) V daném případě by taková analýza předpokládala tržní zhodnocení neomezené státní záruky ve prospěch La Poste tak, aby bylo ověřeno, že její hodnota nepřesahuje čisté náklady na poskytování všeobecné poštovní služby. Vzhledem ke skutečnosti, že tato záruka je neomezená, však tuto analýzu nelze provést, což vylučuje použití odchylky podle čl. 106 odst. 2 SFEU.

(312) Kromě toho, i kdyby takové zhodnocení bylo možné, mohlo by prospět pouze činnostem zahrnutým do poslání „všeobecné poštovní služby". Neomezená státní záruka ve stávající podobě však zahrnuje všechny činnosti La Poste, a to včetně činností nezahrnutých do poslání „všeobecné poštovní služby".

(313) Komise zastává názor, že rozvoj obchodu je z toho důvodu dotčen v míře, která by byla v rozporu se zájmem Evropské unie.

(314) Kromě toho, Francie se neodvolala na činitele dokazující slučitelnost opatření s čl. 107 odst. 2 nebo 3 nebo čl. 106 odst. 2 SFEU, nýbrž se spokojila s tím, že popřela existenci záruky. Neprokázala tudíž slučitelnost podpory, třebaže podle judikatury na ní leží důkazní břemeno.

(315) Závěrem lze konstatovat, že dotčené opatření, ač změněno podle francouzských návrhů ohledně vyjasnění prováděcího nařízení k zákonu z roku 1980 a uvedení omezující doložky do smluv La Poste zahrnujících pohledávku představuje státní podporu ve smyslu čl. l písm. b) nařízení (ES) č. 659/1999 a týká se v souladu s rozhodovací praxí Komise neomezených státních záruk poskytnutých podnikům pověřeným hospodářskou činností ([150]), tato podpora nesplňuje žádnou z podmínek použití odchylek podle SFEU. Výše uvedená neomezená státní záruka je tudíž neslučitelná s vnitřním trhem.

### 4.3 *NESTRANNOST VE VĚCI REŽIMU VLASTNICTVÍ*

(316) Komise tímto závěrem nikterak nezpochybňuje skutečnost, že La Poste náleží státu, ani nezpochybňuje postavení právnické osoby veřejného práva jako takové. Komise pouze považuje záruku vyplývající z tohoto postavení za problematickou pro La Poste za současného stavu francouzského práva.

(317) Komise je podle článku 345 SFEU nestranná ve věci systému vlastnictví v členských státech a žádné ustanovení Smlouvy nebrání tomu, aby stát držel ve vlastnictví podniky (úplně nebo částečně). Za tohoto stavu je nutno použít pravidla hospodářské soutěže stejným způsobem na soukromé i státní podniky. Žádný z obou těchto druhů podniků nesmí být použitím jejích pravidel zvýhodněn nebo znevýhodněn. V tomto případě nevyplývá záruka z vlastnictví, nýbrž z právního postavení podniku. Členské státy mohou svobodně zvolit právní formu podniků, musí však při své volbě dodržovat pravidla o hospodářské soutěži vyplývající se smlouvy. Zvláště prostá skutečnost, že státní záruka je automaticky spojena se zvláštní právní formou, nebrání tomu, aby uvedená záruka představovala státní pomoc podle čl. 107 odst. 1 SFEU, pokud byly splněny všechny platné podmínky ([151]). Tento závěr není dotčen článkem 345 SFEU. Naopak, podle konkurenčního plánu by zásada nestrannosti znamenala zrušení jakékoli neoprávněné výhody státních podniků ke škodě jejich soukromých konkurentů. Komise jako příklad zvolila stejný přístup v případě ohledně veřejných úvěrových ústavů v Německu ([152]), jakož i v případě EDF ([153]).

### 4.4 *NÁVRH ZÁKONA O LA POSTE A POŠTOVNÍCH ČINNOSTECH*

(318) Francouzské orgány dopisem ze dne 31. července 2009 informovaly Komisi, že Rada ministrů na zasedání dne 29. července 2009 schválila návrh zákona o La Poste a poštovních činnostech, který stanovuje přeměnu La Poste na akciovou společnost ke dni 1. ledna 2010.

(319) Následně byla přijata změna tohoto návrhu zákona, jíž se odkládá přeměna La Poste na akciovou společnost na březen 2010.

(320) Pozměněný návrh zákona, jímž se mění zákon č. 90-568 ze dne 2. července 1990 o organizování veřejné služby La Poste a France Télécom stanoví v čl. 1 druhém pododstavci, že: „Právnická osoba veřejného práva La Poste se ke dni 1. března 2010 přeměňuje na akciovou společnost s názvem La Poste […]".

(321) Francouzské orgány upřesnily, že účinkem přeměny La Poste na akciovou společnost bude její podřízení obecnému právu, jemuž podléhají podniky pod soudní správou nebo v soudním vyrovnání.

(322) Komise uznává, že faktická přeměna La Poste na akciovou společnost podle návrhu zákona, který podaly francouzské orgány, v důsledku zruší neomezenou záruku, která jí byla poskytnuta. Komise se domnívá, že tato přeměna představuje opatření, které je schopno v souladu s právem Společenství zrušit státní podporu, kterou v současnosti využívá La Poste.

(323) Schválení návrhu zákona v Parlamentu je plánováno na leden 2010. Komise podle článku 18 jednacího řádu žádala dne 4. října 2006 o zrušení neomezené záruky nejpozději ke dni 31. prosince 2008. Komise se nicméně s ohledem na dané okolnosti a na skutečnost, že se jednání s francouzskými orgány protáhla až do října 2009, jakož i na čas potřebný ke schválení právních aktů, jimiž se zrušuje tato záruka, domnívá, že je přiměřené žádat francouzské orgány, aby fakticky zrušily neomezenou záruku nejpozději ke dni 31. března 2010,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

*Článek 1*

Neomezená záruka, kterou Francie poskytla La Poste, představuje státní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem. Francie zruší tuto podporu nejpozději dne 31. března 2010.

*Článek 2*

Komise se domnívá, že faktická přeměna La Poste na akciovou společnost podle návrhu zákona, který podaly francouzské orgány, v důsledku zruší neomezenou záruku, která jí byla poskytnuta. Faktické zrušení této neomezené záruky nejpozději dne 31. března 2010 představuje opatření, které je schopno v souladu s právem Evropské unie zrušit státní podporu uvedenou v článku 1.

*Článek 3*

Francie ve lhůtě dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí předá Komisi podrobný popis již přijatých a předpokládaných opatření k tomu, aby se podřídila tomuto rozhodnutí.

*Článek 4*

Toto rozhodnutí je určeno Francouzské republice.

V Bruselu dne 26. ledna 2010.

*Za Komisi*

Neelie KROES

*členka Komise*

(1) S účinkem od 1. prosince 2009 se články 87 a 88 Smlouvy o ES staly články 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie („SFEU“). Oba soubory ustanovení jsou v podstatě totožné. Pro účely tohoto rozhodnutí je v případě potřeby nutné odkazy na články 107 a 108 SFEU chápat jako odkazy na články 87 a 88 Smlouvy o ES.

(2) Úř. věst. C 135, 3.6.2008, s. 7.

(3) Věc N 531/05, Opatření spojená se založením La Banque Postale (Úř. věst. C 21, 28.1.2006, s. 2).

(4) Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1.

(5) Jelikož charakteristika stávající podpory již byla odůvodněna podle 93. až 97. bodu odůvodnění rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení o podpoře (viz poznámka pod čarou č. 2) a Komise neobdržela žádnou připomínku k tomuto bodu, Komise se již k k této otázce nevrací a omezuje se pouze na potvrzení předběžného posouzení, obsaženého v uvedeném rozhodnutí.

(6) Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 17. července 1980, s. 1799.

(7) Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 14. května 1981.

(8) Viz poznámka pod čarou č. 2.

(9) Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 8. července 1990.

(10) Ve Francii existují kromě samotných orgánů veřejné moci, jako jsou stát a správní celky, dvě hlavní kategorie právnických osob veřejného práva: veřejné instituce a sdružení veřejného zájmu, ustanovené zákonem č. 82-610 ze dne 15. července 1982. U „veřejných institucí“ je možno činit zásadní rozdíl mezi veřejnými institucemi správní povahy (EPA), které plní tradiční úkoly správy, a veřejnými institucemi průmyslové a obchodní povahy (EPIC), které provozují činnosti hospodářské povahy.

(11) Kasační soud se podržel zásady uvedené v rozsudku Odvolacího soudu v Douai ze dne 22. října 1998, který staví La Poste na roveň veřejné instituce výrobní a obchodní povahy.

(12) Výbor pro hospodářské věci ve zprávě francouzskému senátu v roce 2003 zdůraznil, že „každému je známo, že mateřská La Poste zaujímá od reformy z roku 1990 postavení rovnocenné veřejné průmyslové a obchodní instituci“.

(13) Viz zejména rozsudek Kasačního soudu (první občanskoprávní senát) ze dne 21. prosince 1987.

(14) Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 26. ledna 1985, s. 1097.

(15) Odvolací správní soud v Paříži dne 15. února 1991, JCP E 1991, přehl. 742; Kasační soud, Spol. 6. listopadu 1991, JCP E 1992, přehl. 85, Bull. V č. 476.

(16) Jedná se o lhůty uvedené v čl. 3-1 pododstavci 3 uvedeného nařízení.

(17) Článek 10 nařízení č. 2008-479 stanoví, že „zůstala-li úřední výzva po uplynutí těchto lhůt bez účinku, představitel státu nebo dozorčí orgán zanese výdaj do rozpočtu správního celku nebo instituce v prodlení. V případě potřeby uvolní potřebné zdroje buď snížením prostředků určených na jiné výdaje, nebo dosud nevyužitých, anebo navýšením zdrojů. Pokud územní samospráva nebo veřejná instituce ve lhůtě osmi dnů od úředního oznámení o zaúčtování prostředků dlužnou částku neuhradily, učiní tak představitel státu nebo dozorčí orgán z moci úřední ve lhůtě jednoho měsíce“.

([18]) Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 20. února 1990.

([19]) *Bulletin Officiel de la Comptabilité publique* (Úřední věstník veřejného účetnictví). NOR. BUD R 02 0060 J.

([20]) Kapitola 3 kodifikačního předpisu č. 02-060-M 95 ze dne 18. července 2002 o finančních a účetních předpisech státních veřejných institucí výrobní a obchodní povahy, *Bulletin Officiel de la Comptabilité publique* (Úřední věstník veřejného účetnictví).

([21]) Část IV, B: „*Quelles dispositions juridiques prévoir?*" (Jaká právní ustanovení předpokládat?), s. 21.

([22]) ERAP založený v roce 1965 je EPIC, předmětem jehož činnosti je získávat na žádost státu účast v podnicích v odvětvích energetiky, farmacie a telekomunikací.

([23]) Článek „Fitch attribue la note préliminaire AAA au programme EMTN garanti de EUR 10 MD de ERAP" (Fitch udělil předběžnou ratingovou známku AAA programu EMIN garantovanému 10 miliardami EUR od ERAP). K nahlédnutí na webových stránkách ERAP: www.erap.fr/pdf/CP_Fitch_Ratings_fr-pdf

([24]) Článek „*Moody's attribue la notation AAA au programme d'EMTN de l'ERAP portant sur 10 milliards d'euros*" (Moody's přiděluje rating AAA programu ERAP EMIN v částce 10 miliard EUR). K nahlédnutí na webových stránkách ERAP: www.erap.fr/pdf/CP_Fitch_Ratings_fr-pdf

([25]) Podle článku 15 zákona č. 90-568 ze dne 2. července 1990 se účetnictví La Poste řídí předpisy pro obchodní podniky.

([26]) Článek „*Fitch attribue la note préliminaire AAA au programme EMTN garanti de EUR 10 MD de ERAP*" (Fitch udělil předběžnou ratingovou známku AAA programu EMIN garantovanému 10 miliardami EUR od ERAP).

([27]) Viz zejména dopisy francouzských orgánů ze dne 24. dubna 2006, 6. prosince 2006, 16. ledna 2007, 1. února 2007 a 19. března 2007.

([28]) Viz část III dopisu francouzských orgánů ze dne 23. ledna 2008.

([29]) Státní rada, 1. dubna 1938, *Société de l'hôtel d'Albe*, Sbírka rozhodnutí Státní rady, s. 341. Viz 33. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.

([30]) Státní rada, 10. listopadu 1999, *Société de gestion du port de Campoloro*, Sbírka rozhodnutí Státní rady, s. 348; Státní rada, 18. listopadu 2005, *Société de gestion du port de Campoloro*, Sbírka rozhodnutí Státní rady, s. 515. Viz 34. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení.

([31]) Úřední věstník Francouzské republiky č. 177 ze dne 2. srpna 2001, s. 12480.

([32]) Viz část IIIB oznámení zaslaného francouzskými úřady dne 23. ledna 2008 a připomínky zaslané francouzskými orgány dne 27. října 2009.

([33]) Viz oznámení francouzských orgánů zaslané dne 27. října 2009.

([34]) D. Labetoulle, *La responsabilité des AAI dotées de la personnalité juridique: coup d'arrêt à l'idée de „garantie de l'Etat"* (Odpovědnost nezávislého správního orgánu s postavením právnické osoby: stop myšlence „státní záruky"); RJEP/CJEG č. 635, říjen 2006.

([35]) Viz část IV dopisu francouzských orgánů ze dne 23. ledna 2008.

([36]) Viz odstavec 78 dopisu francouzských orgánů ze dne 23. ledna 2008.

([37]) P. Bon, *Le Préfet face à l'inexécution par une collectivité territoriale d'un jugement la condamnant pécuniairement* (Prefekt trestá peněžitým trestem územní samosprávu, která neplní rozsudek); RFDA – březen–duben 2006, s. 341. C. Landais a F. Lenica, *Le pouvoir de substitution du préfet en cas d'inexécution de la chose jugée par les collectivités territoriales* (Právo prefekta přenést pravomoci v případě, že územní správní celky neplní pravomocný rozsudek); AJDA, 23. ledna 2006, s. 137.

([38]) Státní rada, 10. listopadu 1999, *Société de gestion du port de Campoloro*, uvedené výše.

([39]) Státní rada, 18. listopadu 2005, *Société de gestion du port de Campoloro*, uvedené výše.

([40]) Státní rada, 30. listopadu 1923, Sbírka rozhodnutí, s. 789.

(*) Části tohoto dokumentu byly vypuštěny, aby bylo zaručeno, že nedojde k prozrazení důvěrných informací. Tyto části jsou označeny třemi tečkami v hranatých závorkách a jednou hvězdičkou za nimi.

([41]) Sdělení Komise o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na státní podpory ve formě záruk (Úř. věst. C 71, 11.3.2000, s. 14).

([42]) Podle francouzských orgánů je dodržování těchto kritérií postačující, nikoli však nezbytné, k zamezení jakémukoliv zvýhodnění. Zejména by bylo nelogické domnívat se, že se uváděná pochybnost o řízení uplatnitelném v případě platební neschopnosti může projevit lepšími finančními podmínkami.

([43]) Článek L 643-11 obchodního zákoníku.

([44]) „Category 1: equalization of ratings with those of the state owner. This first category includes those entities […], generally loss making or with poor financial profiles, and extremely unlikely to be privatized […] given the nature of their activity, a. s. well a. s. their home country's economic, social and political environment. None of the postal companies currently rated by Standard & Poor's falls into this category […]."

([45]) „Category 2: notching down with respect to the state owner's rating […] La Poste and Poste Italiane currently fall within this category."

([46]) „Category 3: notching up from the postal entity's stand-alone rating. […] The entity's postal activities are still a key public service, but the clear aim of the entity is to achieve a high level of operational and financial independence, either through privatization or commercial autonomy (state ownership, but independent management) […]."

([47]) „Standard & Poor's Ratings Services lowered its counterparty credit […] ratings on French issuer AGF […] to ‚A' from ‚A+' […], following a review of AGF's parent, the Munich-based Allianz group (AA-/Negative/A-1+). […]The downgrade of AGF, the holding company, is not specific to any issues within the French franchise and generally reflects the Allianz group's financial leverage and fixed-charge coverage, which are increasingly aggressive relative to the group's ratings and are a result of the group's weakened consolidated capital base and reduced earnings."

([48]) „the ratings also take into account the unchallenged status of both it and its parent, Germany-based Volkswagen Financial Services AG (VWFS), a. s. core and captive finance entities to VW" a „the ratings on VW Bank could moderately diverge (generally not more than one notch) from the ratings on VW or VWFS; currently only its outlook differs."

([49]) „the ratings on Germany-based Volkswagen Financial Services AG (VWFS) are based on its unchallenged status a. s. a core subsidiary of German automaker Volkswagen AG (VW; A-/Negative/A-2) and reflect its strategic importance for and close operational integration into its parent."

([50]) „Rating podniku, který obdržel významnou státní podporu […], může být snížen o dvě kategorie, pokud se finanční vazby mezi uvedenou společností a státem mohou ve střednědobém nebo dlouhodobém výhledu změnit".

([51]) Současně podle francouzských orgánů „významná státní podpora", kterou uvádí Komise v 84. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení, nemá žádnou souvislost s postavením podniku nebo jakýmkoli mechanismem záruky, nýbrž odkazuje na taková rozhodnutí jako například založení La Banque Postale nebo reformu financování důchodů, které směřují k tomu, aby La Poste získala prostředky k rozvoji rovnoměrně se svými konkurenty a „at arm's length" se státem. Určitá tato opatření však sama o sobě představují státní podporu ve značné výši (viz zejména rozhodnutí Komise ze dne 10. prosince 2007 o reformě způsobu financování důchodů státních úředníků pracujících u La Poste). Nemohou tudíž být známkou zájmu státu na rozvoji La Poste za podmínek „at arm's length".

([52]) „A change in the group's ownership structure would lead Standard & Poor's to shift to a bottom-up rating approach, focusing more on LP's stand-alone business and financial profiles. This rating approach may not necessarily translate into rating changes given the expected improvement in LP's stand-alone situation in the coming years."

([53]) „The ratings could come under pressure if the group significantly underperforms its operational and financial trajectory at the dawn of full postal deregulation, or if an ownership changes occur sooner than we expect."

([54]) „The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides LP with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized."

([55]) „The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins LP's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions."

([56]) Podle francouzských orgánů se *spread* pohyboval 12 bazických bodů nad „mid swap" u emise na 15 let (čili 33 bazických bodů nad OAT) a 4 bazické body u emise na 7 let. Francouzské orgány pro srovnání uvádějí, že předchozí emise dluhopisů, provedená v roce 2004, se týkala dluhopisů se splatností 15 let ve výši 580 milionů EUR a vedla k výsledku *spread* 8 bazických bodů nad „mid swap". Mid swap je střední hodnota mezi nabízeným kurzem a okamžitým kurzem nabízeným bankami při mezibankovních obchodech podle splatnosti, to znamená pevný kurz, který je banka zpravidla ochotna obchodovat proti EURIBOR 6 měsíců. Tento kurz představuje tržní referenci zejména pro emise dluhopisů.

([57]) Nařízení č. 81-501. V době, kdy francouzské orgány předložily svůj návrh, bylo prováděcím nařízením nařízení č. 81-501 ze dne 12. května 1981 přijato k provádění zákona ze dne 16. července 1980 o povinnostech stanovených ve správní oblasti, o výkonu rozsudků právnickými osobami veřejného práva a o „odboru výkazů a studií" Státní rady.

([58]) Státní rada dne 16. listopadu 1998, *Sille*: „Vzhledem k tomu, že: za prvé, jak rozhodl soud v první instanci, je-li možno uplatnit odpovědnost svrchované státní moci i bez konkrétního provinění na základě zásady rovnosti občanů před veřejnými břemeny, v případě, kdy je důsledkem zákonně přijatého opatření zvláštní a do určité míry závažná újma způsobená fyzické nebo právnické osobě, není tomu tak v daném případě, jelikož p. Sille jakožto odborník na nemovitosti nemohl nevědět o rizicích, která nutně ohrožují provedení plánu výstavby nemovitostí, například takového, který byl vypracován v daném případě a pro jehož provedení bylo zapotřebí zejména změnit uspořádání plánu záboru půdy a získat souhlas obecní rady, kdy p. Sille měl normálně počítat s možností, že obec vzhledem k nepříznivým výsledkům veřejného průzkumu a odporu, který projekt vyvolal, od projektu ustoupí; protože toto riziko na sebe vzal s plnou znalostí věci, nemůže s účinností tvrdit, že utrpěl mimořádnou újmu a že obec musí nést závažné důsledky, které pro něho vyplynuly z odstoupení od projektu".

([59]) Státní rada dne 10. července 1996, *Meunier*: „Odvolací správní soud má za to, že zřízení obchodu na takovém místě bylo výsledkem volby a dopisu starosty, který se týká možnosti zvlnění terénu, na což dotyčný přistoupil s plným vědomím rizik nestability, jimž byl jeho podnik vystaven, a proto vynesl svrchovaný posudek. Domněnkou, že z újmy vyplývající ze situace, jíž se dotyčný vědomě vystavil, mu nevzniká nárok na odškodné, soud nepopřel pravidla, jimiž se řídí odpovědnost právnických osob veřejného práva".

([60]) Podrobně viz 11. až 13. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.

([61]) Úř. věst. C 155, 20.6.2008, s. 10.

([62]) Viz oddíl 3.1.1.A tohoto rozhodnutí.

([63]) Viz poznámka pod čarou č. 29.

([64]) Viz poznámka pod čarou č. 30.

([65]) Viz 110. bod odůvodnění rozhodnutí Ústavní rady č. 2001-448 ze dne 25. července 2001: „Vzhledem k tomu, že pokud článek 61 na základě článku 34 Ústavy mohl předpokládat povinnost povolit rozpočtovým zákonem ve lhůtě tří let jakoukoli záruku poskytnutou státem za účelem dosažení přehlednosti jeho finančních závazků, postihem za případné chybějící povolení nemůže být neplatnost dotyčných záruk; že by takový důsledek zasahoval do rovnosti před veřejnými břemeny a v případě zvláště závažné újmy do práva vlastnit majetek; že z parlamentních činností vyplývá, že účelem článku 61 je zajistit parlamentu informace o státem poskytnutých zárukách, a nikoli zbavovat platnosti záruky, které byly poskytnuty v minulosti, avšak nebyly povoleny ve stanovených lhůtách; že článek 61 za těchto podmínek neodporuje Ústavě".

([66]) Odůvodnění uvedené v předchozí poznámce.

([67]) Rozsudek Tribunálu ze dne 26. června 2008, *SIC* v. *Komise*, T-442/03, Sb. rozh. 2008, s. II 1161, body 124 až 127). Viz rovněž sdělení o zárukách.

([68]) Viz odstavce 62 až 68 oznámení francouzských orgánů ze dne 23. ledna 2008.

([69]) Viz poznámka pod čarou č. 34.

([70]) Oddíl 4.1.1.A písm. b) třetí odrážka tohoto rozhodnutí.

([71]) Viz poznámka pod čarou č. 39, rozhodnutí o zahájení řízení. Oznámení není veřejné, ale bylo uvedeno ve zprávě za rok 1995.

([72]) Tato část oznámení byla zveřejněna autory zprávy za rok 1995 (s. 219).

([73]) Oznámení francouzských orgánů zaslané Komisi dne 9. září 2008.

([74]) Viz bod 5 přílohy k tomuto oznámení, které uvádí rozličné listiny, mezi nimi například „ministerský dopis nebo jakýkoli jiný podklad".

([75]) Připomeňme, že závěrečný rozsudek při ukončení soudního likvidačního řízení pro nedostatek aktiv bez postihu s sebou nese zákaz, aby věřitel pohledávku dále soudně vymáhal: pohledávka je tudíž definitivně ztracena.

([76]) Viz 147. bod odůvodnění tohoto rozhodnutí.

([77]) Znění platných právních dokumentů, zákon ze dne 16. července 1980, nařízení ze dne 20. května 2008, kterým se nahrazuje nařízení ze dne 12. května 1981, a oběžník ze dne 16. října 1989 byly připomenuty v oddíle tohoto rozhodnutí ohledně popisu opatření.

([78]) Viz oddíl 3.1.1.B písm. a) první odrážka tohoto rozhodnutí, který samotný se odvolává na oddíl IV A 1, s. 19–20 dopisu francouzských orgánů ze dne 23. ledna 2008.

([79]) Jak totiž zdůrazňuje odborník Komise, za předpokladu, že jsou zdroje veřejné instituce nedostatečné, možnosti řešení ze strany dozorčího orgánu jsou omezené. Nezbytné zdroje mohou pocházet především ze stávajících zdrojů určených pro jiné účely a odejmutých původnímu účelu za účelem splacení dluhu. Dále mohou pocházet z postoupení majetku nebo ze zvýšení sazeb, připadají-li tyto postupy v úvahu. Veřejná instituce může také uzavřít půjčku. Pokud však těchto několik možností nepřipadá v úvahu, zbývá pouze dotace od státu jakožto akcionáře.

([80]) Za předpokladu neexistence požadavku kontinuity veřejné služby.

([81]) Zpráva odborníka, oddíl I.2.A druhá odrážka, s. 18.

([82]) Článek L 620-1 obchodního zákoníku.

([83]) Článek L 640-1 obchodního zákoníku stanoví, že „je zavedeno řízení o soudním vyrovnání, otevřené všem dlužníkům uvedeným v článku L 640-2, kteří zastavili platby a jejichž hospodářské oživení je zjevně nemožné".

([84]) Hodnota majetku La Poste byla snížena zákonem ze dne 11. prosince 2001, takzvaným zákonem MURCEF. Tento zákon nicméně stanoví, že „pokud podmínky postoupení nebo vložení majetku ohrožují řádné plnění závazků La Poste uložených zákony a předpisy nebo závazků v rámci její smlouvy se státem […], stát odmítne postoupení nebo vložení nebo podmíní jejich uskutečnění tím, že nezpůsobí újmu řádnému plnění uvedených závazků".

([85]) Sazby za výkony spadající pod vyhrazený obor schvaluje ARCEP – regulační úřad pro elektronické komunikace a místa. Sazby za výkony spadající pod všeobecný obor stanoví ARCEP.

([86]) Viz oddíl 4.1.1.A písm. b) třetí odrážka tohoto rozhodnutí.

([87]) Viz odstavce 112 a 113 oznámení francouzských orgánů zaslaného dne 23. ledna 2008.

([88]) Viz oddíl 4.1.1.A písm. b) třetí odrážka tohoto rozhodnutí.

([89]) Podle francouzského regulačního úřadu (ARCEP) spadají do působnosti regulace činnosti poštovních služeb, které zahrnují vybírání, třídění, směrování a doručování poštovních zásilek v rámci pravidelných obchůzek. Vyloučeny z ní jsou: roznáška neadresných propagačních materiálů, městská kurýrní služba a expresní přeprava.

([90]) Viz strategický návrh ročního plánu výkonů.

([91]) K dalšímu upřesnění stanoviska francouzských orgánů viz zejména oddíl 3.1.1.B písm. a) druhá odrážka tohoto rozhodnutí.

([92]) Odvolací správní soud, Lyon, 6. června 1996, *Société fermière de Campoloro*, č. 95LY00935.

([93]) P. Bon (uvedené v poznámce pod čarou č. 37).

([94]) Viz poznámka pod čarou č. 37.

([95]) Viz poznámka pod čarou č. 37.

([96]) Č. 57516/00.

([97]) Řada A č. 37.

([98]) Oznámení zaslané dne 27. října 2009.

([99]) Státní rada, 29. prosince 2004, *Société d'aménagement des coteaux de Saint-Blaine*, č. 257804: odškodnění za plnění veřejně prospěšných povinností je možné, pokud vlastník nese zvláštní a přílišné břemeno, neúměrné sledovanému účelu obecného zájmu.
Odvolací správní soud v Bordeaux, 14. října 2003, *Pan a paní Claude X.*, č. 99BX01530: přerušení automobilového provozu na obecních komunikacích, poškozených následkem sesuvu půdy může způsobit mimořádnou a zvláštní újmu vlastníkovi uzavřených pozemků. Správní soud má zejména za to, že doba trvání újmy (provoz byl přerušen po dobu 7 měsíců, než byly dokončeny práce) představuje mimořádný a zvláštní ráz újmy překračující břemeno, které oba uživatelé veřejné komunikace musí obvykle nést a musí tedy za něj být poskytnuto odškodnění.
Správní soud, Montpellier, 23. června 1999, *Pan Van der Velden*, č. 97-03716: definitivní uzavření tábořiště z důvodu vysokého rizika záplavy způsobilo vlastníkovi mimořádnou a zvláštní újmu, která mu zjednává nárok na odškodnění, neboť toto uzavření způsobilo ukončení jediné výdělečné činnosti účastníka a úplnou zkázu jeho podnikání.

([100]) Pojem přípustného omylu, v jehož důsledku lze způsobit právní účinky, je spjat s teorií zdánlivosti. Podle Cornuova právnického slovníku je zdánlivost „aspekt vyplývající – úmyslně či neúmyslně – ze spojení vnějších znaků, jimiž se obvykle projevuje stav, funkce (postavení zmocněnce, dědice, vlastníka …) a které vzbuzují zdání, že osoba vykazující tyto znaky skutečně zastává toto postavení nebo tuto funkci“. Teorie zdánlivosti je „teorie prétorská, podle níž pouhá zdánlivost postačuje k vyvolání účinků u třetích osob, jimž v důsledku přípustného omylu nebyla známa skutečnost“. Teorie zdánlivosti je používána v judikatuře a vedla dokonce k velmi proslulým řešením (ESLP, 7. června 2001, Kress). Je používána v soukromém právu, je-li třeba vyvodit právní účinky smlouvy, jejíž jedna strana se spolehla na pouhé zdání. Lze rovněž uvést příklad zjevného bydliště nebo skutečných úředníků ve veřejném právu, jejichž rozhodnutí mohou zůstat zákonná. Její výhodou je, že umožňuje podat důkaz existence právního atributu nebo právního účinku, pokud žádný právní dokument nepotvrzuje výslovně a zřetelně jeho existenci.

([101]) Rozlišení provedené na základě rozvedení práce S. Carpi-Petit, *Les successions en droit administratif*, PUR, 2006.

([102]) Toto vyplývá z nařízení ze dne 15. července 2002 (Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 23. července 2002), jímž se stanoví podmínky konkurzu tematické univerzity v Agenu, jehož článek 1 stanoví, že likvidátor je pověřen „navrhovat ministrovi, odpovědnému za vysoké školy, rozdělení majetku, pohledávek, dluhů a zůstatku likvidačního účtu po vypršení konkurzní lhůty po uplynutí doby trvání konkurzu mezi univerzity Bordeaux I a Bordeaux IV“.

([103]) — Nařízení č. 53-404 ze dne 11. května 1953 o zahájení konkurzního řízení proti vyrovnávacímu fondu decentralizace leteckého průmyslu, Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 12. května 1953, článek 3: „podle článku 7 výše citovaného nařízení ze dne 24. května 1938 objekty a zařízení v majetku fondu, jakož i zůstatky po revizi účetních dokladů, přecházejí do vlastnictví státu“ (zde je zjevné, že zůstatek je plusový).
— Nařízení č. 75-926 ze dne 6. října 1975 o zrušení výměnné burzy bytů, článek 2: „úhrady dluhů, uspokojení pohledávek a likvidace majetku výměnné burzy bytů, jakož i případné související soudní spory jak za žalobu, tak za obhajobu, spadají do pravomoci ministra hospodářství a financí. Účetnictví bude zaneseno na zvláštní účet Státní pokladny 904.14 nazvaný „Likvidace státních veřejných institucí, polosprávních nebo profesních subjektů, různé likvidace““.
— Nařízení č. 81-1009 ze dne 12. listopadu 1981 o zrušení ústavu Institut Auguste Comte pour l'étude des sciences et de l'action (Institut teoretických a empirických studií Augusta Comta): případný likvidační přebytek bude převeden na stát.
— Nařízení č. 83-1185 ze dne 27. prosince 1983 o rozpuštění veřejné instituce pověřené zpracováním územního plánu nového městai Lille-Est: „aktiva a pasiva veřejné instituce pro územní plánování nového města Lille-Est se k tomuto datu převádějí na město Lille za podmínek stanovených výše uvedenou dohodou ze dne 5. prosince 1983, s výjimkou majetku uvedeného v příloze tohoto nařízení, který se převádí na výzkumný ústav dopravní“.
— Nařízení č. 83-1263 ze dne 30. prosince o zrušení státního oddělení pro zkoušky způsobilosti k získání řidičského oprávnění: operace jsou zaneseny na zvláštní účet Státní pokladny „Likvidace veřejných institucí“.
— Nařízení č. 87-590 ze dne 30. června 1987, jímž se stanoví podmínky likvidace Centre mondial informatiques et ressources humaines (Světové centrum pro informatiku a lidské zdroje), článek 1: „počínaje dnem 1. července 1987, což je datum zrušení Centre mondial informatiques et ressources humaines (CMIRH), movitý majetek, jakož i práva a povinnosti této instituce, připadají státu“.
— Nařízení ze dne 17. listopadu 1987 o zrušení studijního centra systémů a vyspělých technologií (Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 18. listopadu 1987) a nařízení ze dne 87-1167 ze dne 31. prosince 1987, jímž se stanoví podmínky likvidace, článek 1: „majetek, práva a povinnosti studijního centra systémů a vyspělých technologií (CESTA) připadají státu počínaje 1. lednem 1988, což je datum zrušení této instituce“.
— Nařízení ze dne 28. září 1988, jímž se stanoví podmínky ukončení likvidace Agence de l'informatique (Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 23. prosince 1988): likvidaci zajišťuje ministr průmyslu a územního plánování.
— Nařízení č. 93-775 ze dne 26. března 1993 o zrušení veřejné instituce s názvem „Poštovní muzeum“ (Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 30. března 1993): převod práv a povinností na La Poste.
— Nařízení ze dne 26. prosince 1996 o zrušení veřejné instituce Caisse française des matières premières (Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 29. prosince 2006): „majetek, práva a povinnosti této instituce se převádějí na stát“.
— Nařízení č. 97-882 ze dne 26. září 1997 o zrušení veřejné instituce mezinárodního konferenčního centra v Paříži: likvidační zůstatek se převádí na stát.
— Nařízení č. 99-1151 ze dne 29. prosince 1999 o zrušení veřejné instituce Musée national de la Légion d'honneur (Národní muzeum Čestné legie), článek 2: „úkoly, jakož i majetek, práva a povinnosti této veřejné instituce se převádějí počínaje týmž datem na řád Čestné legie“.
— Nařízení č. 2000-1126 ze dne 22. listopadu 2008 o převodu likvidačního zůstatku Veřejné instituce pro územní plánování nového města Vaudreuil: zůstatek se převádí do státního rozpočtu a článek 2 upřesňuje, že „práva a povinnosti, vzešlé z činnosti instituce nebo v průběhu likvidace, a které nejsou známy ke konci doby likvidace, se převádějí na stát“.
— Nařízení č. 2001-1383 ze dne 31. prosince 2001 o zrušení veřejné instituce pověřené regulací břehů Etang de Berre: článek 6 stanoví, že převod součástí aktiv a pasiv existujících k uzávěrce likvidačního účtu na stát, jakož i práv a povinností vzešlých z činnosti nebo v průběhu likvidace, a které nejsou známy k jeho konci, bude stanoven nařízením. Nařízení č. 2004-234 ze dne 17. března 2004 o různých ustanoveních ohledně likvidace veřejné instituce pověřené regulací břehů Etang de Berre, převádí na stát „sporné věci vzešlé z činnosti“.
— Nařízení ze dne 29. dubna 2004 o zrušení smíšeného sdružení pro rozvoj průmyslové a přístavní zóny Eure-Calvados (Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 6. května 2004), článek 4: „povinnosti existující k datu likvidace smíšeného sdružení se rozdělují mezi jeho členy podle jeho stanov“.

([104]) S. Carpi-Petit, *Les successions en droit administratif*, PUR, 2006.

([105]) — Nařízení ze dne 24. února 2004 o zrušení Houillères de bassin du centre et du Midi (Kamenouhelných dolů středofrancouzské a jihofrancouzské pánve) (Úřední věstník Francouzské republiky ze dne 28. února 2004): převod činností, majetku, práv a povinností na Charbonnage de France (Francouzské uhelné doly).
— Nařízení č. 59-80 ze dne 7. ledna 1959 o reorganizaci daňových tabákových a zápalkových monopolů: založení veřejné instituce SEITA s dotací.
— Nařízení č. 65-116 ze dne 17. prosince 1965 o přeskupení Régie autonome des pétroles (Autonomní naftařské správy) a Bureau de recherches du pétrole (Výzkumného naftařského ústavu): „souhrn majetku, práv a povinností Régie autonome des pétroles a Bureau de recherches dee pétrole se právoplatně převádí na podnik pro naftařský výzkum a činnost".
— Nařízení č. 67-796 o přeskupení Mines domaniales de potasse d'Alsace (Státních alsaských draselných dolů) a Office national industriel de l'Azote (Státního úřadu pro průmyslovou výrobu a zpracování dusíku), článek 2: „souhrn majetku, práv a povinností státních alsaských draselných dolů a Státního úřadu pro průmyslovou výrobu a zpracování dusíku se právoplatně převádí na Entreprise minière et chimique (Důlní a chemický podnik)".
— Nařízení č. 68-369 ze dne 16. dubna 1968 o sloučení Houillères de bassin du centre et du midi: „souhrn majetku, práv a povinností takto zrušených kamenouhelných dolů pánevní oblasti se právoplatně převádí na Houillères de bassin du centre et du midi".
— Nařízení č. 69-69 ze dne 24. ledna 1969 o převodu ORTF: „počínaje 1. lednem 1969 se nemovitý a movitý majetek, práva a povinnosti úřadu pro rozhlasovou spolupráci převádějí na ORTF".
— Nařízení č. 93-1176 ze dne 13. října 1993 o zrušení veřejné instituce Opéra de Bastille, článek 2: „majetek, práva a povinnosti veřejné instituce Opéra de la Bastille se převádějí na veřejnou instituci Parc de La Villette".
— Nařízení č. 2000-1294 ze dne 26. prosince 2000 o zrušení veřejné instituce pověřené zpracováním územního plánu nového města Evry a převodu jejích práv a povinností na Agence foncière et technique de la région parisienne (Pozemkovou a technickou agenturu pařížského regionu), článek 2: „aktiva a pasiva veřejné instituce pověřené zpracováním územního plánu Nového města Evry se k tomuto datu převádějí na pozemkovou a technickou agenturu pařížského regionu" […] „přebírá souhrn práv a povinností spojených s činností vykonávanou veřejnou institucí".
— Nařízení č. 2004-103 ze dne 30. ledna 2004 o UbiFrance, francouzské agentuře pro mezinárodní rozvoj podniků: „převod práv, povinností, nemovitého a movitého majetku Centre français du commerce extérieur (Francouzského centra zahraničního obchodu) na UbiFrance […]".
— Zákon č. 2004-105 ze dne 3. února 2004 o založení Agence nationale pour la garantie des droits des mineurs, článek 6: „S výhradou zrušení sdružení s názvem „Association nationale de gestion des retraités des Charbonnages de France et des Houillères de bassin ainsi que de leurs ayants droit" (Národní asociace pro záležitosti vysloužilých pracovníků Charbonnages de France a Houillères de bassin, jakož i jejich jakož i jejich právních nástupců), na základě usnesení jeho valné hromady se majetek, práva a povinnosti tohoto sdružení převádějí na Agence nationale pour la garantie des droits des mineurs (Agentury na ochranu práv nezletilých)".
— Nařízení č. 2004-186 ze dne 26. února 2004 o založení Université en sciences des organisations et de la décision de Paris-Dauphine (Univerzity organizačního rozhodování v Paris-Dauphine): „majetek, práva a povinnosti Université Paris IX (Univerzity Paris IX) se převádějí na Université Paris-Dauphine (Univerzitu Paris-Dauphine)".

([106]) — Zákon č. 80-495 ze dne 2. července 1980 o změně statutu service d'exploitation industrielle des tabacs et allumettes (podniku tabákového a zápalkového průmyslu), článek 2: „jmění instituce výrobní a obchodní povahy s názvem „service d'exploitation industriel des tabacs et allumettes (podnik tabákového a zápalkového průmyslu)" se vkládá do společnosti, založené tímto zákonem za podmínek, které stanoví příslušný orgán".
— Viz rovněž nařízení č. 80-1025 ze dne 19. prosince 1980 o vkladu majetku, práv a povinností Caisse nationale des marchés de l'Etat (Státního fondu státních veřejných zakázek) správních celků a veřejných institucí do společnosti s názvem CEPME.
— Zákon č. 88-50 ze dne 18. ledna 1988 o sloučení prostředků Caisse nationale de crédit agricole (Státního zemědělského úvěrového fondu), článek 1: „jmění caisse nationale de crédit agricole (Státního zemědělského úvěrového fondu) a fonds commun de garantie (Všeobecného záručního fondu) se převádějí na společnost uvedenou výše v odstavci 1, která je nositelkou všech práv a povinností caisse nationale a fonds commun de garantie, spolu se zárukami a zajištěními, které jsou s nimi spojeny".
— Nařízení ze dne 19. dubna 1989, jímž se povoluje Centre d'études des systèmes d'information des administrations (Centru pro studium informačních systému správních úřadů), aby vložil souhrn majetku, práv a povinností do akciové společnosti s názvem Cesia, *a* jímž se tato instituce zrušuje.
— Zákon č. 92-665 ze dne 16. července 1992 o přizpůsobení právní úpravy v oblasti pojištění a úvěru jednotnému evropskému trhu: vložení souhrnu majetku, práv a povinností EPIC Caisse nationale de prévoyance (Státního podpůrného fondu) do akciové společnosti.
— Nařízení č. 2001-1213 ze dne 19. prosince 2001, jímž se povoluje státní veřejné instituci s názvem Agence pour la diffusion de l'information technologique (Agentury pro šíření informačních technologií), aby vložila své jmění do akciové společnosti pod týmž názvem, jímž se tato veřejná instituce zrušuje a povoluje se převedení této společnosti do soukromého sektoru.

([107]) Lze se odvolat na příklad zrušení Caisse nationale des marchés de l'Etat, správních celků a veřejných institucí: nařízení č. 80-1025 ze dne 19. prosince 1980 stanoví, že majetek, práva a povinnosti veřejné instituce se vkládají do akciové společnosti (CEPME) a veřejná instituce získává výměnou akcie. Poté se veřejná instituce zrušuje nařízením č. 80-1076 ze dne 23. prosince 1980 a její jmění se převádí na stát. Tentýž mechanismus je uplatněn pro zrušení Agence pour la diffusion de l'information technologique (Nař. č. 2001-1213 ze dne 19. prosince 2001).

([108]) „Etablissements publics“ (Veřejné instituce), J-cl. admi. fasc. 135, 2007.

([109]) Například zákon č. 80-495 ze dne 2. července 1980 o přeměně Service d'exploitation des tabacs et allumettes (Podnik tabákového a zápalkového průmyslu) na státní společnost, zákon č. 96-660 ze dne 26. července 1996 o státním podniku France Télécom, článek 1: „právnická osoba veřejného práva France Télécom zmíněná v článku 1 se počínaje dnem 31. prosince 1996 přeměňuje na státní podnik s názvem France Télécom, v níž stát přímo drží nadpoloviční část akciového kapitálu“; „majetek, práva a povinnosti právnické osoby veřejného práva France Télécom se ke dni 31. prosince 1996 právoplatně převádějí na státní podnik France Télécom“. Tento postup je zjevně jediný hodný úvahy, jedná-li se o státní správu s dodatečným rozpočtem, která se „přeměňuje“ na společnost soukromého práva. Zákon č. 93-1419 ze dne 31. prosince 1993 o Imprimerie nationale (Státní tiskárně), článek 1: souhrn práv, majetku a povinností státu, spojených s posláním poskytování služeb spadajících do dodatečného rozpočtu Imprimerie nationale se vkládá do státní společnosti s názvem „Imprimerie nationale“; později článek 78 opravného rozpočtového zákona pro rok 2001, jímž se přeměňuje správa s celostátní působností DCN na akciovou společnost, do níž se vkládají práva, majetek a povinnosti státu vztahující se k této službě.

([110]) Stejným způsobem se postupuje u ADP podle zákona č. 2000-357 ze dne 20. dubna 2005 o letištích, článek 1: „Veřejná instituce Aéroports de Paris (Pařížská letiště) se přeměňuje na akciovou společnost. Tato přeměna neznamená ani založení nové právnické osoby, ani nemá dopad na právní režim, jemuž podléhají zaměstnanci“.

([111]) Gérard Cornu, *Vocabulaire juridique (Právnický slovník)*; PUF.

([112]) Viz S. Carpi-Petit, *Les successions en droit administratif* (Nástupnictví ve správním právu); uvedeno výše.

([113]) Viz poznámka pod čarou č. 61.

([114]) Rozsudek Tribunálu, *EPAC* v. *Komise*, spojené věci T-204/97 a T-270/97, Sb. rozh. 2000, s. II 2267, body 80 a 81.

([115]) Finanční rating je nutnou cestou k financování podniků na kapitálových trzích, je kromě toho čím dále tím více využíván jako reference při bankovních půjčkách. K tomu viz poznámka pod čarou č. 46 rozhodnutí o zahájení řízení.

([116]) Jedná se o Standard & Poor's a Fitch, dvě z nejvýznamnějších světových ratingových agentur.

([117]) Výňatek z „*International Postal Entities: Influence of government support on ratings*“ Standard and Poor's, 22. listopadu 2004.

([118]) Výňatek z „*Ratings direct*“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007.

([119]) Viz bod 1.2, druhou a čtvrtou odrážku sdělení o zárukách.

([120]) Viz článek „*Fitch potvrzuje ratingovou známku AA přidělenou La Poste*“, Fitch Ratings, Paříž/Londýn, dne 4. září 2009.

([121]) Viz 2. bod odůvodnění tohoto rozhodnutí.

([122]) Výňatek z „*International Postal Entities: Influence of government support on ratings*“. Standard and Poor's, 22. listopadu 2004: „Category 2: notching down with respect to the state owner's ratings. The second category includes those entities that, while autonomous in their operations, are largely public-policy-based institutions, still in receipt of substantial direct or indirect financial backing from the State. There is, however, a high level of uncertainty surrounding the level and/or timeliness of this state support. A top-down approach that a. s.sumes notching down from the sovereign rating by up to two categories (six notches) applies to such postal entities. La Poste and Poste Italiane currently fall within this category.“

([123]) Výňatek z „*International Postal Entities: Influence of government support on ratings*“. Standard and Poor's, 22. listopadu 2004: „Unlike the credit quality of companies that operate in a commercial manner at arm's length from the government, like SingPost, Deutsche Post or TPG, a major factor underpinning La Poste's robust credit quality is its extremely strong State support La Poste's legal status confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France (AAAA/Stable/A-1+) on its obligations“.

([124]) Ratingová známka La Poste byla naposled snížena dne 21. ledna 2009, krátce poté, co prezident Francouzské republiky oznámil přeměnu La Poste na akciovou společnost: ratingová známka La Poste byla snížena na A+, což opět potvrzuje, že za jinak stejných okolností postavení La Poste jako veřejného subjektu skutečně rating významně ovlivňuje.

([125]) Výňatek z „*Ratings direct*“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007: „S & P continues to follow a top-down rating methodology for La Poste – which allows for a governement supported entity to be rated by up to two categories below the sovereign- a. s. we expect the French state to remain La Poste's 100 % shareholder in the medium term. The ratings nevertheless already factor in the long-term likelihood of a change in the group's capital structure, which would require a change in its current ‚établissement public' legal status and result in the loss of the state's ultimate guarantee on LP's financial obligations, the elimination of which was recently recommended by the European Commission“.

([126]) Výňatek z „*Ratings direct*“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007: „The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides La Poste with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized. The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins La Poste ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions“.

([127]) Výňatek z „*ADP news*“ ze dne 21. ledna 2009: „S & P lowers ratings on La Poste with negative outlook“ […]„The announced legal status and ownership change will give the company a greater autonomy from the government, which is why its rating has a four-notch differential with the rating on the Republic of France, rated AAA/A-1 + with a ‚stable' outlook. S & P's ‚negative' outlook reflects concerns that the changes in the company's legal status and ownership, likely to take place in the next two years a. s. part of a capital hike, could pressure the ratings. These initiatives could limit the government's ability to provide the postal operator with exceptional support without improving its standalone profile in the short term, as the capital hike should not decrease La Poste's debt relative to its cash generation“.

([128]) Viz odstavec 197 připomínek Francie zaslaných dne 23. ledna 2008.

([129]) „*Rating Government-Related Entities: A Primer*“. Standard and Poor's, 14. června 2006.

([130]) Viz rovněž „*Ratings direct*“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007: „The entities“ credit standing is linked to that of the government, but ratings can be notched down from those on the State by up to two categories as the financial links between these companies and the state may be increasingly subject to change in the medium or long term. (Hodnota podpisu subjektů je spojena s hodnotou podpisu státu, avšak ratingové známky mohou být sníženy o dvě kategorie, pokud se mohou finanční vazby mezi uvedeným podnikem a státem ve střednědobém nebo dlouhodobém výhledu vyvíjet.)

([131]) Výňatek z „*Ratings direct*“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007: „In 1991, La Poste became an independent publicly owned entity with Etablissement public status, which ensures La Poste an ultimate state guarantee on its obligations, but not a timely and explicit guarantee as reflected by the rating differentiation between La Poste and the Republic of France.“

([132]) Výňatek z „*Ratings direct*“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007: „The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides La Poste with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized. The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins La Poste ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions“.

([133]) Výňatek z „*Ratings direct*“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007: „A change in the group's ownership structure would lead Standard and Poor's to shift to a bottom-up rating approach, focusing more on La Poste's stand-alone business and financial profiles. This rating approach may not necessarily translate into rating changes given the expected improvement in La Poste's stand-alone situation in the coming years“. (Změna ve vlastnické struktuře skupiny ve vlastnictví státu by vedla Standard and Poor's k tomu, aby zaujala přístup vzestupného ratingu a soustředila se více na vlastní obchodní a finanční profil La Poste. Tento přístup k ratingu se nezbytně neprojeví změnou ratingu vzhledem k očekávanému zlepšení vnitřní situace La Poste v nadcházejících letech.)

([134]) Výňatek z „Ratings direct“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007: „The ratings on La Poste could be downgraded, however, if state backing for the company were to weaken“ (ratingové známky La Poste by však mohly být sníženy, kdyby státní podpora tomuto podniku ochabla).

([135]) Viz oddíl 3.2.1.D tohoto rozhodnutí a část V 4 připomínek francouzských orgánů předložených dne 23. ledna 2008.

([136]) Část V 4 písm. a) připomínek Francie, zaslaných dne 23. ledna 2008.

([137]) Viz odstavec 186 připomínek Francie zaslaných dne 23. ledna 2003.

([138]) Viz tabulka 1 v „*Ratings direct*“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007.

([139]) Výňatek z „*International Postal Entities: Influence of government support on ratings*“, Standard and Poor's, 22. listopadu 2004: „Unlike the credit quality of companies that operate in a commercial manner at arm's length from the government, like SingPost, Deutsche Post or TPG, a major factor underpinning La Poste's robust credit quality is its extremely strong State support. La Poste's legal status confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France (AAAA/Stable/A-1+) on its obligations“.

([140]) Viz odstavec 196 připomínek Francie zaslaných dne 23. ledna 2008.

([141]) Viz odstavec 198–200 připomínek Francie zaslaných dne 23. ledna 2008.

([142]) „*International Postal Entities: Influence of government support on ratings*“, Standard and Poor's, 22. listopadu 2004.

([143]) Výňatek z „*Ratings direct*“ o La Poste, S & P, 3. dubna 2007: „The ratings nevertheless already factor in the long-term likelihood of a change in the group's capital structure, which would require a change in its current ‚établissement public' legal status and result in the loss of the state's ultimate guarantee on LP's financial obligations, the elimination of which was recently recommended by the European Commission“. Kromě toho zjištěné slabé stránky La Poste zahrnují: „Likely capital structure change at company or bank level in the long term“.

([144]) Mid swap je střední hodnota mezi nabízeným kurzem a kurzem vypsaným bankami v určené době při mezibankovních obchodech podle splatnosti, tj. pevný kurz, který je banka zpravidla ochotna obchodovat proti EURIBOR 6 měsíců. Tento kurz představuje tržní referenci zejména pro emise dluhopisů.

([145]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1990, *Francie* v. *Komise*, „Boussac“, C-301/87, Sbírka rozh. 1990, s. I 307, bod 33.

([146]) Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 11. března 2009, *TF1* v. *Komise*, T354/05, Sbírka rozh. 2009, s. II 113, body 166 a 167.

([147]) Komise zejména ve svém rozhodnutí ohledně EDF (odstavec 57 rozhodnutí Komise ze dne 16. prosince 2003 o státních podporách, které Francie poskytla EDF a odvětví elektrárenského a plynárenského průmyslu, 2005/145/ES (Úř. věst. L 49, 22.2.2005, s. 9), usoudila, že „nemožnost, aby byla EDF podrobena řízení soudního vyrovnání a likvidace a v důsledku toho udělala úpadek, se rovná všeobecné záruce, která zahrnuje všechny závazky podniku. Taková záruka se nesmí stát předmětem žádné platby podle pravidel trhu. Tato záruka, která je ve svém krytí neomezená jak v čase, tak co do výše, představuje státní podporu“.

([148]) Viz sdělení o zárukách, bod 2.1 třetí odrážka.

([149]) Úř. věst. L 15, 21.1.1998, s. 14.

([150]) Viz například rozhodnutí 2005/145/ES.

([151]) Viz zejména bod 1.5 sdělení o zárukách, který potvrzuje zásadu nestrannosti, jakož i bod 1.2, který vysvětluje, že státní záruka může vyplývat pouze z právní formy (druhá a čtvrtá odrážka tohoto bodu).

([152]) E 10/2000, „*Anstaltslast und Gewährträgerhaftung*“, *bod* 5 návrhu vhodných opatření ze dne 8. května 2001. K nahlédnutí na internetových stránkách Komise: *http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2000/e010-00-1.pdf*

([153]) Viz rozhodnutí 2005/145/ES.